Süleyman Mabedinin Yoksul Şövalyeleri

(Tapınak Şövalyeleri)

Dr. Cahit Karakuş

2015

Balbiti

İÇİNDEKİLER

1. Giriş 5
2. Süleyman Mabedi 7
   2.1. Kral Davut 8
   2.2. Süleyman Mabedi 12
   2.3. Ahit Sandığı 15
3. Süleyman Mabedin Yoksul Şövalyeleri 17
   3.1. Haçlı Seferleri 17
   3.2. Hem Din Adamı Hem Askeri Güç 21
   3.3. Montgisard Muharebesi 23
   3.4. Şövalyelerin Taktikleri 24
   3.5. Hıttin Muhaberesi 25
   3.6. Tapınak Şövalyelerinin Şansız Günü 27
4. Tapınak Şövalyelerinin Finansal Metotları 31
   4.1. Bankacılık ve Sınırsız Ayrıcalıklar 31
   4.2. Sır Hazineler 33
   4.3. Ticaret Rotaları 34
   4.4. Gizemler 36
5. Tapınak Şövalyeleri ve Müslümanlar 37
   5.1. Ezoterizm 38
   5.2. Hasan Sabah 39
   5.3. Bektaşilik 41
   5.4. Mevlevilik 42
   5.5. Yeniçeri Ocağı 43
6. Tapınak Şövalyelerinin Sır İzleri 45
   6.1. Kutsal Kase 45
   6.2. Gizlilik ve Sırlar 46
   6.3. Pagan Kültürü ve Hristiyanlık 47
   6.4. Dante 49
   6.5. Leonardo Da Vinci 50
   6.6. İskoçya Rosslyn Şapeli 55
   6.7. Vaftizci Yahya ve Torino Kefeni 57
   6.8. Bizans İmparatorluğu Sonrası 59
   6.9. Rodos Şövalyeleri 61
   6.10. Sion Tarikatı 64
   6.11. Opus Dei tarikatı 65

6.12. İlluminati: Aydınlanmışlar 66
6.13. İsviçre 68
6.14. Fransız Devrimi 70
7. Kaynaklar 71

1. Giriş

Ortaçağ Avrupa'sının kutsanmış özel görevli savaşçıları, beyaz renkteki eşyaları üzerinde kırmızı haçlarıyla çok hızlı yükseldiler, bir o kadar da hızlı ve uzağa düştüler. Kutsal bir amaçları vardı; başardılar, çok gizli bir topluluk oldular. Sonra kafirlik, sapkınlık ve Baphomet adını verdikleri şeytana tapma ile suçlandılar. Peki Süleyman Mabedinin yoksul şövalyeleri olarak kendilerini tanımlayan, tapınak şövalyeleri kimlerdi? Hazine avcıları mı? Yoksa "Da Vinci Şifresi" kitabının söylediği gibi kutsal bir nesnenin ya da bilginin muhafızları mı? Nesilden nesile aktarılmasının hedeflendiği gizli bilginin taşlara, duvarlara, kitaplara, filmlere ve resimlere, kısaca mesaj iletilecek her ortamda çizili pek çok ipuçları bıraktılar. Sırların tümünde semboller, şifreler ve gizlilik savaşı bulunmaktadır.

Törenlerinde kullandıkları gizli yeminleri, şifreleri ve sembolleri Müslümanların dergahlarından ve Mezopotamya bölgesindeki mistik kabilelerden aldıklarına dair ip uçları bulunmaktadır. Şövalyeler Hasan Sabbah'ın, Bektaşi'lerin ve Mevlana'nın dergahları ile çok yakın temas kurdular. Böylece, gizli kalmak ve sahip oldukları kudretlerini arttırmak için kendilerini geliştirmek ve birbirlerini tanımak için işaretleşme kodu ve sembolleri kullanmaları hakkında da fikir sahibi oldular.

Selâhaddin Eyyûbî'nin 1187 yılında Kudüs'ü geri alışına kadar geçen sürede çok kritik ve gizemli organizasyonlar da geliştirdiler. Bu organizasyonlar ve devamında gelişen örgütlenmeler, günümüzün sosyal, finansal ve siyasal yaşantının önemli alanlarında güçlenmiş olarak devam ettiği görülmektedir.

Arapların ehlisalip olarak andığı, Hristiyan Batı'nın ise Haçlı seferleri olarak adlandırdığı savaşların üzerinden nerdeyse bin yıl geçti. İki yüzyıl boyunca dökülen kanın yanı sıra geriye kahramanlık ve düşmanlık hikayeleri, kader mızrağı ya da kutsal kase gibi sır emanetler ve efsaneler kaldı.

Tapınak şövalyelerinin hikayesi Haçlı seferleri ile başlar. 1095 yılında Batı'da Ortaçağ Katolik kilisesi ve doğuda Hristiyan krallar İslam dininin ve özellikle Moğol istilasının Orta Asya'dan Anadolu'ya sürüklediği Türklerin kendi bölgelerini istila etmelerinden rahatsız oldular.

Hristiyan dünyası önderlerinin başlattığı Haçlı savaşları kısmen psikolojik ve dini olarak Kudüs'ü yeniden Hristiyanların eline geçirme isteğinin dışında asıl amaçlarının Avrupa'da egemenliği ele geçirmede engel olarak görülenlerden kurtulma olduğu görülmektedir. İslami istila olarak görülen tehlikenin önünü kesmek ve önce Araplar sonra Türkler tarafından 7. asırdan beri Müslümanlar tarafından yönetilen Kudüs'ü geri almak, İsa ile ilgili gizli ve özellikle kiliseyi zorda bırakacağı iddia edilen İsa'nın özel yaşamı ve İncil ile ilgili gerçek bilgileri toplamak. Selçuklu Türklerinin Avrupa'ya doğru ilerleyişinin korkusu da vardı. Yapılanlar korkuya saldırıydı. Bedeli büyük oldu ve Hristiyanlık ile İslam arasındaki ilişkiyi kalıcı olarak değiştirdi.

Binli yıllarda Papalığın Avrupa'daki egemenliklerini tam olarak ele geçirmede üç temel engelleri bulunmaktadır. İlki Türklerdi. Binli yılın başında Türkler ve Türkçe konuşan topluluklar tüm Balkanlarda, Mısır'dan Musul'a kadar Arap topraklarında, İran'da ve özellikle

kendilerine yurt edinmeye başladıkları Anadolu'da varlıklarını çok hızlı göstermeye başlamışlardı. Türkler çok iyi savaşçıydılar, toprağı işlemede ve düşmana karşı birlik olmada hızlı organize olmaktaydılar. Anadolu'da güçlenen Türkler, Kilise tarafından sömürülen ve baskı altında zulme uğrayan yaşam biçiminlerinde Paganlığı özümsemiş Hristiyan olan ya da olmayan köylüler için sığınılacak güven unsuru olmuşlardı. Anadolu topraklarında I. Kılıç Arslan (1079 – 1107) adım adım güçlenmekteydi. İslamın Anadolu'dan Balkanlara doğru yayılışı hızlanmıştı. Türklerin Balkanlar ve Doğu Avrupa'ya yayılması, Hıristiyanlığın kendine çeki düzen vermesinde de etkin rol oynamıştır.

İkinci engel ise Feodalizmdir. Avrupa'da güçlenen Feodalizmin temel özelliği soylular ve halk arasında hiyerarşiye dayalı sınıfsal ayrım oluşturmasıdır. O dönemde soylular, halk üzerinde mutlak egemenliğe sahiplerdi. Krallar topraklarının işletme hakkını feodal beylere vermiş ve karşılığında vergilerin toplanmasını garanti altına almışlardı. Zamanla bu uygulamanın yaygınlaşması, kralların sahip olduğu otoritenin feodal beylere geçmesine neden olmuştur. Böylece Feodal beyler, krallığın kontrolü dışında farklı güç odakları oluşturdular. Sonuç olarak krallar mutlak güçlerini kaybetmeye başlamışlardı. Ve doğal olarak Feodal beyler, elde ettikleri güçlerini Papalık ve krallık ile paylaşmak istemiyorlardı. Krallar ve Papalık, feodal beylerini ve hapsettikleri suçluları başlarından def etmek için aradıkları fırsatı Haçlı seferi organizasyonunda bulmuş oldular. Feodal beyleri ve mahkum ettikleri suçluları aynı anda I. Kılıç Arslan ile savaşa gönderek onlardan kurtulmayı hedeflediler. 1200'lü yılların sonunda İtalya'da feodalite düzeni ortadan kalkmış, yerini cumhuriyetlere, krallıklara, senyörlüklere, komünlere bırakmıştı.

Sonuncusu belki de en enemlisi ise özellikle Avrupalı köylü kadınların terk etmediği Pagan inancıydı. Ayrıca sosyalleşmede ve tedavide kullanılmak üzere geliştirilen yöntemler ve ritüeller Papalığın bu insanlar üzerinde egemenlik kurmasını engelliyordu. Kutsal İncil kitabındaki anlatılar, Pagan inançı ile bütünleştirilmesine rağmen köylüler, özellikle kadınlar bir türlü kilisiye biat etmiyorlardı. Kendileri dışında hiçbir tören ve uygulama metotuna tahammül etmeyen kilise otoritesi Pagan kültürünün izlerini yok etmek için Avrupa'nın her yanında önce kutsal bir savaş başlattı ardından da bilge kadın avına çıktılar. 1300'lü yıllardan itibaren Tapınak Şövalyelerinden tamamen kurtulan Papalık, Kralları ile geliştirdikleri engizisyon mahkemeleri sayeside üç yüzyıldan fazla süren cadılık suçlamasıyla yüzbinlerce kadını yok etti. Böylece Papalık sadece kendine biat eden bir dini topluluğu yaratma çabasına girişmiş oldu.

2. Süleyman Mabedi

Hrıstiyanlar 1096 yılında Kudüs'ü ele geçirdiklerinde tam bir kıyım yaptılar. Haçlılar ve atları dizlerine kadar kanın içerisinde yürüyorlardı. Müslümanları, Yahudileri, hatta Hristiyanları acımasızca kılıçtan geçirdiler. Çünkü Kudüs'de yaşayan Hristiyanlar, Avrupa'dan gelenlerin yaşam kültürlerini bağenmemişlerdi. Ortak paydada paylaştıkları İsa dışında hiçbirşey yoktu.

Kudüs yeniden Hristiyanların eline geçince Batılılar, Papalığın organizasyonunda büyük kalabalıklar halinde doğuya doğru yol almaya başladılar; özellikle ***Beytül-Rahim*** gibi, İsa'nın çarmıha gerildiği yeri görmek istediler. Fakat bu yolculuklar hiç de güvenli değildi. Kudüs alındıktan, krallık kurulduktan ve Haçlılar evlerine döndükten sonra şehri koruyacak kimse kalmamıştı. Kudüs, şehirden çıktığınız anda gerçekten yabani, kanunsuz ve tehlikeli bir yerdi. Her çalının ardında soyguncular vardı. Bu noktada **1119 yılında, daha sonra tapınak şövalyeleri olarak ortaya çıkacak ilk üyeler ortaya çıktı. Kurucuları Fransa'nın Champagne bölgesinden varlıklı bir asilzade olan *Hugues de Payen* idi. (Hü dö pen)**

Birinci Haçlıların askerlerinden olan, dindarlık ve cesaretleri ile bilinen, de Payen ailesinden 9 askeri kutsal toprakları ziyaret eden yolcuları korumak amacı ile Kudüs'e gönderdi. Özellikle Hayfa Limanı ile Kudüs arasındaki yolun korunmasını Tapınak şövalyeleri üstlenmiştir. Tapınak şövalyelerinin bir araya gelişi olarak kabul edilen ilk yazılı kanıt şövalyelerin varlıklarından 70 yıl sonrasına dayanır. Nispeten ihtiyar olan dokuz şövalyenin kutsal topraklarda kimseyi koruyabilecek durumda olabilmeleri çok zor görünmektedir. Bu durumda ihtiyar şövalyeleri doğuya götüren şey neydi? Başta Kudüs'teki Süleyman Peygambere kadar uzanan antik sırlar mı? Ya da hazine söylentileri veya gizli mistik güçler mi? Fakat bu varsayımların tümünün doğruluğu bugün bile sorgulanıyor.

Tapınak şövalyeleri Kudüs'e 1118 ya da 1119 yıllarında vardılar. Kendilerini o zamanlar Kudüs Kralı olan ***II. Baudouin'e*** (Bodvin) tanıttılar. Şövalyeler karargahlarını tapınak bölgesinin güney doğusuna, İncil'de Süleyman Mabedi olarak geçen yere kurdular. Aslında her yerde yaşayabilirlerdi ama tapınak bölgesini seçtiler. Bunun nedeni büyük bir ihtimalle Süleyman Mabedi olmalıydı. Ve sonra 8 ya da 9 yıl tamamen ortadan kayboldular. Bu süre içerisinde ortalıkta görünmediler.

Anlatılara göre saf altın ile kaplı olan ahit sandığı, on emir ve insanların en bilgesi olarak bilinen Süleyman'ın sırlarının evi olan Mabet bu bölgedeydi. Mabet İsa'dan önce ilk bin yılında inşa edilmiş, Babiller tarafından M.Ö 586 yılında yıkılmıştı. Ayrıca kutsal mezar kilisesi ve Kubetul Sahra gibi diğer kutsal yapılar da bölgenin üzerine inşa edilmeye devam edilmiş. Museviler için kutsal bir bölge çünkü yaradılış kitabında İbrahim'in İshak'ı kurban etmek üzere olduğu yer olarak geçiyor. Hristiyanlar içinde kutsal çünkü İsa'nın çarmığa gerildiği yerdir. Müslümanlar için de kutsal çünkü Muhammed Peygamberin göğe yükseldiği yer. Üç din için de çok önemli bir yer burası. Şövalyeler sonraki 75 yıl boyunca bu kutsal yerde yaşadılar.

Tapınak Şövalyeleri neden burada yaşamayı tercih ettiler? Sorunun daha iyi analiz edilebilmesi için Babil, Kral Davut, Süleyman Mabedi ve On Emir hakkında bilgi sahibi olunması gerekmektedir.

2.1. Kral Davut

Musa, Yahudileri Mısır'dan çıkardıktan sonra Kenan ülkesindeki kanlı savaşlarda binlerce can kaybedilmiş. Yahudiler yaşadıkları diyara artık Kenan değil, anavatanları İsrail diyorlardı. M.Ö. 1010'lu yıllarda, yıllarca süren savaşı sonlandırmak için Filistinliler ve Yahudiler birer kahraman seçtiler. Kahramanlar savaşacak, kazanan zaferi kendi tarafına götürecekti. Yahudi kralı Şaul'un Filistinliler'le karşı yaptığı savaşta Davut tek başına dev Calud'un karşısındaydı. ***Davut sapanıyla attığı taşla iki gözünün arasından Claud'u vurur. Claud'un dengesi bozulur, sersemler. Davut gider sersemleyen Calud'un kılıcını alır ve kafasını keser. Davut bir anda kahraman olmuştur.***

Calud'u öldürmesi Kral Şaul'un dikkatini çekmiştir. Kralın silahtarlarından biri oldu. Bu Davut'a askerlik yetenekelerini geliştirmek fırsatı verdi. Kral'ın hayranlığının yerini çok geçmeden şüphe ve kıskançlık alır. Çünkü, şarkılarda hep Davut'un kahramanlığı söylenir olmuştu. Bunun üzerine Şaul, Davud'u kıskanır ve öldürülmesini emreder. Ancak Davut'a derin bir sevgi ile bağlı olan Şaul'un oğlu Yonatan, Davud'u korur ve kaçmasını sağlar. Davud yıllarca çölde yaşar. Daha sonra Filistin'lilere sığınır. Burada kanun kaçaklarından ve paralı askerlerden bir ordu kurmaya başlar. Filistinliler Davut'un sadakatini test ederler. Filistin hükümdarı, Davut'u İsrail köylerine saldırmaya gönderir. Davut emirlere uyar. Filistin İsrail sınırındaki köylere saldırmaya başlar. O, krallığa giden yolda kana susamış bir fırsatcı, bir mafya babası, entirikayı iyi bilen, çıkarcı birisidir. İstediğini elde etmek için herşeyi yapmıştır.

Topladığı ganimetleri Filistin hükümdarına teslim eder. Filistin ordusu Gilboa dağındaki İsraillilere saldırır. Kral Şaul yaralanır, esir düşmektense kendini öldürür. İsrail kralı ölmüştü, kontrol Filistinlerdeydi. Bir problem vardı, Kralın oğlu İşboşet hayattaydı. Ne İşboşet ne de kumandan Ebnır'ın yenilgiyi kabul etmeye niyeti yoktu. İşboşet ve Ebnır, Ürdün nehrinin ötesine yerleştiler. Filistinliler Davut'u İsrail kralı yaptılar. Taç Davut'a verildi. Filistinlilerin desteğiyle Davut Yahudanın kralı olmuştu. Davut'un hırsı büyüktü, Filistin kuklası olarak hüküm sürmek ilgisini çekmiyordu; o tüm İsral'in kralı olmak istiyordu. Kaçak olduğu zamanlarda oluşturduğu ordusu, acımasız ve Davut'a sadık adamlardı. Adamlarını Yahuda'nın bütün köy ve kasabalarına yerleştirdi. Milis kuvvetler topluyordu. İşboşet'e karşı savaşması için oluşturduğu ordunun başına yeğeni Yakup'u getirdi. Rakipsiz kral olmak için Şaul'un soyunun yok edilmesi gerekliydi. İki yıl boyunca süren savaşta Davut amacına adım adım yaklaşıyordu.

M.Ö. 1004 civarıydı. Davut kral olmak için kanlı bir iç savaş yürütüyordu. Sonunda Davut'un askerleri galip geldi. Ebnır, Davut'un tarafına geçmek istedi. Yakup onu tehdit olarak gördü. Komutan Ebnır öldürüldü. Yakup tetikçiydi. Stratejik politika açısından doğru olanı yaptı.

Ardından, İşboşet bir gece uykusunda suikasta uğradı. İşboşet'in kafasını kendisine getiren suikastçıları Davut hemen öldürttü. Amaç, bu işle ilgisinin olmadığı göstermenin en iyi yolunun bu olmasıydı. Böylece kralı öldürmek için gönderdiği suikastçıları öldürmüş oldu. Üzüldüğünü göstermek için yapmıştır. Peki İşboşet'in öldürülümesinden en çok menfaati olan kimdi? Tabii ki Davut! Krallığındaki tüm kuşkuları yok etmek için Şaul'un soyundan kalan tüm kişileri tek tek ortadan kaldırdı. Bir yamaçta hepsini çarmıha gerdi. Bu cinayetlerin hiçbiri için suçlanmayan Davut kral olmuştu ve hırsı da büyümüştü. İsrail'i bir imparatorluğa dönüştürmek istiyordu. Kendi çıkarları söz konusu olduğunda yapabileceklerinin sınırı yoktu.

İlk önce iktidara gelmesine yardım eden Filistinlilere ihanet etti. Birdizi kanlı muhabere ile onları boyun eğmek zorunda bıraktı. Bu yenilgiden sonra Filistin askerleri Davut için savaşacaklardı. Ona en değerli silahı savaş arabasını getirdiler. Savaş arabaları iki at tarafından çekilirdi ve genelde iki asker taşırdı; bir sürücü ve bir okçu. Atlı arabada ortadan geçen dingil ve arabaya bağlı noktadaki dönen aksam manevra kabiliyetini artırırdı.

Davut Kudüs'ü ele geçirdi ve İsrail'in ilk başkentini burda kurdu. Doğuya baktığında bugünkü Ürdün vadisinde stratejik ve ekonomik tehlike oluşturan üç devlet gördü; Ammon, Moab ve Edom. Bu devletleri ele geçirmek istiyordu. Bunu yapmak istemesinin gerçek nedeni ekonomikti. Edom'da geniş demir ve bakır madenleri vardı. Edom, "Kral Yolu'nun" tam ortasındaydı. Edom'u ele geçirmek için hızla ve inanılmaz bir gaddarlıkla hareket etti. Davut erkek nufüzun tamamen yok edilmesi emrini vermişti. Kadınlar ve çocuklar köle olarak satıldı. Edom'un varlığı sona erdi ve İsrail topraklarına katıldı.

Sırada Moab vardı. Moab tehdit değildi, çünkü Lut gölünün öte yanındaydı. Moab'lıları bozguna uğrattı. Onları yere yatırdı ve iple ölçtü. Askerlerin ve askerlik çağına gelmiş olanların tümü kılıçtan geçirildi. Ammon. M.Ö. 1.000 yılı civarında Edom ve Moab'ın halkları yok edilmişti. Şimdi ise Davut'un 10.000 askeri kuzeye ilerliyordu. Başkenti Rabbah olan Ammon tehlikeyi görmüştü. Tehdit büyüyünce Ammon'lular müttefik aramaya başladılar. Aradıkları ittifakı kuzeyde, bugünki Suriye adını verdiğimiz Aram ülkesinde buldular. Davut Ammon'luların Aram'lılardan yardım istediğini duyunca, Yakup'a orduyu Rabbah'a götürmesi için emir verir. Yakup ve ordusu Ürdün nehrini geçerek hızla Rabbah'a ilerledi. Rabbah'a saldıracakken 20.000 Aram askeri akadan saldırdı. Yakup ve İsrail ordusu sıkışmıştı. Yakup şaşırtıcı birşey yaptı. Orduyu ikiye böldü. Yakup kardeşine Rabbah'ın surlarına saldırmasını söyler. Kendisi Filistinlilerden oluşan arabaları alır ve ağır piyadesi ile Aram ordusuna saldırır.

Büyük araba savaşı geniş bir ovada gerçekleşti. Aramlılar kaçmaya başladılar. Amman birlikleri ise cesaretlerini kaybedip şehre doğru çekilmeye başladılar. Yakup'un askerlerini ikiye bölerek kazandığı asker savaş, bugün bile şaşırtıcı askeri başarıdır. Savaş bitmişti. Yakup tuhaf bir şekilde Rabbah'ı almak için saldırıya kalkmadı. Hemen arabalarını ve askerlerini toplayıp Kudüs'e geri çekildi. Aramlılarda kendi sınırlarına çekildi.

Davut bütün İsrail'in toplanmasını emretti. 20 ile 25 bin kişiden oluşan bir milis ordusu. Ürdün vadisini Yakup'un geçtiği yerden geçmedi. Bunun yerine kuzeye doğru, vadinin batı tarafından ilerledi. Davut ve İsrailliler Succoth'un güneyinde Aramlılar ile çarpıştı. Bu çarpışma Heram savaşı olarak bilinir. Arramlılar yenildi ve kuzeye çekildi. Davut peşlerinden kuzeye doğru ilerlemeye devam eder. Aram ülkesinde isyanlar başlar, Aram kralı hem isyanları bastırmak hem de İsrail ile savaşmak durumundadır. 6 ay içerisinde İsrailliler güçlü Aramlılar ile çarpışır. Kaçmakta olan Aramlıları yenip katlettiler. Aram devleti yıkılı, Davut Aram'a bağlı devletleri İsrail'e kattı.

Yeni İsrail imparatorluğu kuzeyde Fırat nehrinden güneyde Sina yarımadasına batıdan Akdeniz, doğudan Ürdün dağlarına uzanıyor. Davut'un fethetmesi gereken son bir devlet kalmıştı. Rabbah'daki Ammonlılar.

Bu arada Davut bir kadını sever, Batşeba ya da Batşeva, Eski Ahit'te anlatılan güzelliğiyle ünlü kadın, kral Davut'un subayı Hititli Uriya'nın amcasının kızı ve eşidir. Davud evli bir kadın olan Batşeba'yı sever. Davut'un savaşa gitmeyip Kudüs'de kalmasını sağlayan kadın. Yakup'a: "Orduyu al, Ammon'a saldır ve mutlaka yen" der.

Batşeva'nın kocası Uriya, Yakup'un komutasındaki askerdi. Tam bir skandaldı, Davut bir efsaneydi, birleştirici olarak görülüyordu. İlk İsrail ulus devletinin kurucusuydu. Davut, Batşeba ile igilenirken, Yakup Rabbah'ı kuşattı. Sur'u ele geçirmek mümkün değildi. Yakup

durum kötü diye mesaj iletti. Davut: ”O zaman sizde surlara yaklaşmayın” diye emir gönderdi.

Davut’un başı beladaydı, Batşeba hamileydi. Batşeba Hititli Uriya ile evliydi. Uriya Rabbah’daki orduda Davut için savaşmaktaydı. Davut Uriya’yı Kudüs’e çağırır. Uriya Kudüs’e döner, Davut ona: “Bak sen iyi bir askersin, hep ön saflardasın, dinlenmeyi hak ediyorsun, karının yanına git, savaşa dönmeden önce biraz dinlen” der. Davut’un amacı ikisinin beraber olmasını sağlamaktı. Davut çocuğun babası olduğu saklamak istiyordu. Ertesi sabah Uriya’nın karısının yanına gitmediğini görür. Kızar neden karısının yanına gitmediğini sorar. Asker de derki: “Efendimiz, diğer askerler, arkadaşlarım savaşta, onlar orada ölüm kalım savaşı verirken bunu nasıl yapa bilirim? Karımın yanına asla gidemem. Bu doğru olmaz. Uriya İsrail askerlerinin şeref sözünü tutar. Çünkü savaş sırasında kimse karısıyla birlikte olmaz.” İncil’e göre Davut kumandan Yakup’a bir mektup yazar ve Uriya ile cepheye gönderir. Mektupta şöyle yazar: “Uriya’yı savaşta en şiddetli olduğu çepheye götür ve yanından çekil. Böylece vurulup ölsün.” Uriya İsrail için savaşan cesur bir askerdi ama kral Davut tarafından ölüme mahkum edildi. Batşeba’nın hamileliğini gizlemeyi başaramayan Davut, kadının kocasını mafyavari bir yolla öldürttü. Matem süresi biter bitmez, kral Davut onu karısı ilan eder. İncil’e göre Allah bunun üzerine kendisini lanetler; Batşeba'dan doğan oğlu yedi günlük iken ölür.

Rabbah’daki savaş sürüyordu. İsrail ordusu surların dışında takılıp kalmıştı. Sonunda Davut, Yakup’a bir mesaj gönderdi: “Saldırıyı tekrarla ve zafer kazan.” Yakup Amman savunmasını yıktı. Yakup, Davut’a bir mektup gönderir ve özetle şöyle der: “Burda işler yolunda ama sen de gelsen iyi olur. Yokluğun fark ediliyor. Zafer için beni takdir edecekler.” Davut, aptal değildi, kral gibi davranmayı biliyordu. Ordunun başına geçti, Rabbah işgal edildi. Surlar yıkıldı. Davut amacına kavuşmuştu. İsrail imparatorluğu kurulmuştu.

Kanlı bir iktidarlıkta herşey kötü gider. Ortada kötü bir aile vardı. Davut Batşeba ile hala evliydi. İlk bebekleri ölmüştü. Diğer eşleri ve cariyeleri de vardı. Pek çok çocuğu oldu bunlardan biride, Abşalom’du. Abşalom abisini öldürdü. Abisi hoş olmayan ahlaksızlıklar yapmıştı. Babası ile araları açıldı. Abşalom babasına karşı isyan eder. Baba ile oğulun orduları Efrayim ormanı denilen yerde karşı karşıya geldi. Abşalom, Davut’u devirip kral olmak istiyordu. Ordusu bozguna uğradı. Öyküye göre Abşalom’un uzun saçları vardı. Savaş sırasında saçları ormanın ağaçlarına takıldı. Tam olarak ne olduğu bilinmiyor. Abşalom teslim oldu. Davut, Abşalom’un öldürülmemesini emretti. Yakup emre uymadı ve öldürdü. Böylece Yakup, Davut için en büyük tehlikeyi ortadan kaldırmış oldu.

Davud 23 yıl daha hüküm sürdükten sonra 110 yaşında uykusunda öldü. Cinayet ve entrikalar ölümünden sonra da devam etti. Yerine Batşeba'dan olan oğlu Şolomon (Süleyman) kral oldu. İlk işi de Yakup’u öldürmekti. Bu cinayet intikam için değildi. Kendi iktidarını sağlamak içindi. Tıpkı babası gibi tehditi ortadan kaldırdı. Davut sevilen bir karakterdi. Adı çocuklara verilir. Bir kahramandır. İsrail imparatorluğunu, ulus devlet kuran kişi olarak görülür. Fakat pek çok kötü yanı vardır, insanlar onu görmek istemezler. Oysa hırslı, kalleş ve merhametsizdi. Ölümün son günlerinde hep üşümüş ve sıcağı hiç hissetmiyormuş, belki şaşırtıcı başarılar gibi bu da Tanrı’dan bir hediyeydi.

2.2. Süleyman Mabedi

Süleyman Tapınağı, Tevrat'a göre, Kudüs'teki ilk Yahudi tapınağıdır. Süleyman'ın inşa ettirdiği, Yahudilerin Bet Ha-mikdaş (Kutsal Ev) dedikleri tapınak, Süleyman tarafından yapıldığı için de "Süleyman Mabedi" olarak bilinmektedir.

Yahudiler göçebe hayat sürdükleri dönemde ve Filistin'e yerleşmelerinin başlarında ibadetlerini Mişkan adı verilen portatif tapınakta yapmaktaydılar. Ahit Sandığı'da Mişkan'daki "Kutsallar Kutsalı" adı verilen bölümde saklanmaktaydı. MÖ 1000 yıllarında Davud Kudüs'ü fethettikten sonra şehri imar ederek burasını Yahudi toplumunun başkenti yaptı. Ahit Sandığı'nın çadırda bulunmasından rahatsız olan Davud, hem Ahit Sandığı'nın korunacağı hem de Tanrı'nın evi olarak kabul edilecek görkemli bir mabed yapmak istemişti. Ancak Tevrat'a göre Tanrı tarafından kendisinin bu mabedi yapması uygun görülmemiş olup, Peygamber Natan'da bunu kendisine bildirmişti. Tanrı'nın isteğine uyan Davud bu mabedi yapmamış ancak mabedin yapılacağı yeri belirlediği gibi mabedin yapılması için kaynaklar hazırlamış ve mabedin ayrıntılı planını da oğlu Süleyman'a vermişti.

Süleyman hükümdarlığının dördüncü yılında, MÖ 964 dolaylarında mabedin inşasına başladı. Tevrat'ta belirtildiğine göre Süleyman, tapınağının yapımına Yahudilerin Mısır'dan çıkışının dört yüz sekseninci yılında başlamıştır.

Süleyman, daha önce Davud'un sarayının yapımında büyük emeği geçen ve Davud'la yakın dostluğu bulunan Sur Kralı Hiram'dan da malzeme ve zanaatçi tedarik ederek yardım almıştır. Mabedin inşasında Hiram işçilerin başında bulundu. Hz. Süleyman tarafından Kudüs'te yaptırılan tapınak, kozmik bir model oluşturur. İkiz sütunlar (Jachin ve Boaz), gökyüzünü kaldıran sütunları ve avlu içindeki pirinç deryası kozmik okyanusu temsil eder. Bu sütunlar hakkında Tevrat'ta şöyle yazmaktadır: "Hiram, her birinin yüksekliği 18 arşın ve çevresi 12 arşın olan 2 tunç sütun döktü. Sütunların üzerine koymak için beşer arşın yüksekliğinde dökme tunçtan 2 sütun başlığı yaptı. Hiram sütunları tapınağın eyvanına dikip sağdakine Yakin soldakine Boaz adını verdi.

Hiram Usta ayrıca dul kadının oğlu olarak da bilinir, Kral Süleyman'ın Mabedinin inşasının baş mimarı olan Hiram, kendisinden gizli şifrelerini elde etmek amacıyla girişimde bulunan ancak başarısız olan üç zorba tarafından öldürülmüştür.

MÖ 957 yılında tapınağın inşası tamamlandı. Süleyman Mabedi aşağı yukarı MÖ 10. yüzyılda Musa'ya ait Çadır Tapınağın yerine inşaa edilmişti. Ancak tapınağın etrafında bulunan kraliyet sarayı ve diğer kraliyet binalarının tam bir kompleks haline gelmesi otuz yıl kadar zaman almıştır. Genel görüşe göre Süleyman Mabedi, Kudüs'teki Haram-i Şerif'in bulunduğu dağ sırtının orta bölümünde yer alan Kubbet-üs-Sahra'nın olduğu yere inşa edilmiştir. Dönemin mimarisine göre Süleyman Mabedi, "Kutsallar Kutsalı", "Kutsal Yer" ve Mabed'i kutsal olmayan yerden ayırmak için yapılmış olan "Eyvan" olmak üzere üç bölümden oluşmaktaydı. Ahit Sandığı, "Kutsallar Kutsalı" olarak adlandırılan bölümde saklanmıştır. Yahudi terminolojisine göre, Süleyman'ın yaptığı Mabed, "Birinci Mabed" olarak nitelendirilmektedir. Kur'an'da Süleyman'ın emrinde çalışan cinlerin mihraplar, heykeller,

havuzlar kadar geniş leğenler ve sabit kazanlardan ne dilerse yaptıkları belirtilmiştir(Sebe' 34/13). Süleyman Mabedinin inşaası Masonik gelenekte de oldukça önemli bir rol oynar.

Süleyman'ın ölümünden sonra krallık ikiye bölününce mabed güneydeki Yahuda Krallığı sınırları içerisinde kalmış, zaman zaman istilacıların yağmalama ve yıkımlarına maruz kalmıştır. Süleyman'ın oğlu Yahuda Kralı Revaham'ın zamanında, Mısır Kralı I. Şeşonk'un Kudüs'e yönelik saldırısında, Süleyman Mabedi'nin bütün hazinelerini alarak yanında götürmüştür. Süleyman'dan sonraki Yahuda krallarında ve toplumun büyük bölümünde görülen putperest eğilimler sonucunda mabedin dini önemi zarar görmütür. Kral Yotam (MÖ 740-736), Hizkiya ve Yoşiya (MÖ 638- 609) dönemlerinde mabede bir takım tadilat, bakım ve dinsel temizlik yaptırıldı.

Babil krallığına bağlı olan Yahuda devletinin isyan etmesi üzerine Kudüs'ün MÖ 597 yılında Buhtunnasr (II. Nebukadnezar) tarafından ele geçirilmesiyle tapınaktaki değerli hazineler alınarak Babil'e götürüldü. İlk işgalde çok fazla zarar görmeyen tapınak, Kudüs halkının yeniden isyan etmesi üzerine MÖ 586 yılında Kudüs'ü yeniden ele geçiren Babil kralı tarafından yıktırıldı. Bu olaydan sonra tapınaktaki Ahit Sandığı kaybolmuş ve bir daha bulunamamıştır.

Babil, Mezopotamya'da adını aldığı Babil kenti etrafında M.Ö. 1894 yılında kurulmuş, Sümer ve Akad topraklarını kapsayan bir imparatorluktur. Babil'in merkezi bugünkü Irak'ın El Hilla kasabası üzerinde yer almaktadır. Kuzey Babil Devleti ise, Şırnak ilinin İdil ilçesi güneyinde Babil köyünde kurulmuştur. Babil halkının büyük bir kısmı Sami asıllıdır. Yahuda Krallığı'nın Babilliler tarafından MÖ 598/7 ve MÖ 587/6 yıllarında fethedilmesi sonucu Yahudilerin Babil'e sürülmesi ve buradaki Sürgün dönemi, MÖ 538'de Babil'in Persler tarafından fethedilmesi ile resmen sona ermiştir. Pers kralı Dhu-l Karneyn Yahudilerin Filistin'e dönmelerine izin vermiştir. Yahudi bankerleri kovduğu iddia edilmektedir.

Kuran'da adı geçen Dhu-l Karneyn'in Büyük Kuruş (Cyrus) olduğudur. İranlı ressamlar Karneyn'i boğa başlı tasvir ettiler. Ankara Hitit heykeli, altında iki yana açılan boğa boynuzu, üzerindeki geyik heykeli, ortasında borç almayı yasaklayan üç noktaya kadar anlatır. Hitit Kursu derler, Kuruş'un öğütlerini ifade eder! MÖ 535 yılına ait Cyrus Silindiri adı verilen altın silindir üzerine yazılı kuralları bugün Londra müzesindedir, bir kopyası New York'tadır.

Babil'den Yahudi bankerleri kovan, köleliği kaldıran, kendi adını parasına yazan, Roma parası kullanmayı ve onlardan borç almayı yasaklayan, köleleri serbest bırakan, buğdayı kutsal sayan, halk sınıflarını egemen kılan Kral Kuruş /Cyrius /Kureyş'in ilk insan hakları bildirisini Kuruş silindiri, üzerine yazdırmıştır. Bu kurallar tarihteki ilk insan hakları bildirisi kabul edilir. Çünkü banker sınıfını ve yağmacıları ortadan kaldırdı.

İkinci tapınak Cyrus'un Musevilerin Babil Sürgününden dönmelerine izin vermesinden sonra inşaa edilmiştir. MÖ 537 yılında Babil sürgününden dönen Zerubabel'in idaresindeki Yahudiler, yaşanan gecikmelerden sonra tapınağı MÖ 516 – MÖ 515 yıllarında tamamlamışlardır. Tapınak tepesindeki mabed 150m x 50m ölçülerindeydi.

Pompey, MÖ 63 yılında Kudüs'ü ele geçirdiğinde tapınağa hakaret etmişti. Josephus'a göre (Roma İmparatorunun maiyetinde yaşıyordu), Pompey tapınaktan ya da hazinesinden hiçbir şey almamıştı ancak Tapınağın kutsal alanına girmesine engel olan rahipleri öldürtmüştü. Pompey bir süre sonra tüm gücünü kaybetti ve avlanan bir kaçak olarak öldü. Bu olay pek çok Musevi tarafından ilahi bir cezalandırma olarak kabul edilir.

Roma İmparatorluğu'na bağlı Kral Herod, İkinci Mabed'in daha görkemli bir şekilde olması için yeniden inşaa etmeye MÖ 20/MÖ 19 yıllarında başlamıştır. İkinci tapınağın temelleri Romalılarca tahrip edildiğinden dolayı, Herod daha büyük ve daha geniş tamamen yeni bir tapınak yapılmasını emretti. 1-2 yıl içerisinde ibadet bölümü tamamlanmışsa da mabedin diğer bölümlerinin tamamlanması uzun yıllar sürmüştür. MS 66 yılında Romalı idarecilerin yönetimine karşı fanatik Zealotlar tarafından çıkarılan isyan sonrasında tapınak Romalı idareci Titus tarafından MS 70 yılında yıkılmıştır.

Musevilerin, 132-135 yılları arasında Romalılara karşı giriştikleri son isyan sırasında Simon bar Kokhba ve Rabbi Akiva tapınağı yeniden kurmayı denediler ancak bar Kokhba'nın isyanı başarısız oldu ve Yahudiler Kudüs'ten çıkartıldılar. Yahudilerin Simon bar Kohba önderliğinde, çıkardığı isyanı bastıran Romalılar tapınağın kalan kısımlarını da ortadan kaldırdılar. MS 363 yılında Dönek Julian Kudüs'teki Musevi Tapınağının tamir edilmesini emretti ancak bu plan da başarısız oldu.

Süleyman Mabedi'nden sadece Herod'un yaptırdığı Batı duvarı (Ağlama Duvarı) günümüze gelebilmiştir. Mabedin yıkılışından sonra Yahudilik'te ibadet yeri olarak sinagoglar ortaya çıkmıştır. İsrail uzun yıllardır Süleyman Mabedini bulabilmek için arkeolojik kazılar yapmaktadır. Ancak Filistinliler ve Müslüman alemi İsrail'in yaptığı kazıların amacının Mescid-i Aksa'yı ortadan kaldırmak olduğunu iddia etmektedir. Kudüs'ün politik durumu ve tarihi tapınağın bulunduğu düşünülen alanda Müslümanlarca kutsal sayılan Mescid-i Aksa ve Kubbetüs Sahra'nın bulunması tapınağın yeniden inşaa edilmesinin önündeki en büyük engellerdir.

Ağustos 1967'de Tapınak Tepesinin İsrail tarafından ele geçirilişinin ardından, Tapınak Tepesi'nde Yahudiler için halka açık dua hizmetleri düzenlenmeye başlandı. Tepe'nin içindeki odalarda kazılar yapılırken, 1983 yazında iki haham Ahit Sandığını gördüklerini iddia etti. Kısa sürede keşfedilen tünelin varlığı, genç Yahudiler ile Araplar arasında çatışmaya sebebiyet verdi. Tünelin girişi, İsrail polislerince derhal örtüldü. Kapanan tünelin duvarı, 1996'da halka açılmıştır.

Yahudilik için en kutsal yerler olan Tapınakların bulunduğu yerde Mescid-i Aksa ve Kubbet-üs-Sahra gibi İslami yapılar Müslümanlar tarafından en kutsal üçüncü bölge olarak kabul edilmektedir. Buna ek olarak, Cami ve türbelerin varlığı, Tapınağın varlığından daha uzun sürmektedir. Bu nedenle Müslümanlar, Tepe'nin tamamiyle Müslümanların bağımsızlığına bırakılması gerektiğini düşünmektedir.

2.3. Ahit Sandığı

1947 yılının Şubat veya Mart ayında, Muhammed Ahmed El-Hamid adlı, genç bir Bedevi keçi çobanı, kaybolan keçisini aramaktadır. Eriha kentinin 13 km. güneyinde, Ölü Deniz'in batı yakasındaki bir tepede bulunan bir delikten aşağı taş atar ve duyduğu testinin kırılma sesi üzerine aşağıdaki mağaraya iner. Mağaranın zemininde, içinde keten kumaşa sarılı deri tomarların bulunduğu büyük testiler bulur. Testilerin ağzı sıkıca kapatıldığı için tomarlar yaklaşık 1900 yıl boyunca hiç bozulmadan saklı kalabilmişlerdir (bulgular, bu tomarların M.S. 68 yılında mağaraya yerleştirildiklerini gösterir). 1947'deki keşif ve 1952-1956 yıllarında yapılan kazı çalışmaları sonucunda toplam on bir mağarada bu elyazmalarına rastlanmıştır. Bunları sınıflandırmak açısından mağaralar numaralandırılmıştır. 1 nolu Kumran mağarasında bulunan tomarlardan beş tanesi, ismini aldıkları Kudüs'teki Suriye Ortodoks Manastırı Başpiskoposu tarafından satın alınmıştır. Diğer üç tomar ise İbrani Üniversitesi Profesörü E.L. Sukenik tarafından satın alınmıştır. “Ölü Deniz Tomarları’nın” bulunması, 20. yüzyılın en önemli arkeolojik keşiflerinden biridir. Bu tomarlar, M.Ö. birinci yüzyıldan M.S. ikinci yüzyıla değin Ölü Deniz kıyısındaki Kumran vadisine yerleşmiş olan dini bir topluluğun tarihçesini aydınlatmıştır. Bu topluluk, Kumran Topluluğu veya Esseneler olarak bilinen, dışa kapalı Yahudi bir toplumdu. "Zadokite Belgeleri", "Toplum Kuralları" ve "Disiplin El Kitabı" gibi yazılar, Kumran'daki günlük yaşam hakkında oldukça geniş ölçüde bilgi sahibi olunmasını sağladı.

Yaygın teorilerden birine göre Romalıların istilasından sonra Yahudiler tarafından Süleyman Mabedine altın, mücevherat ve değerli madenler saklanmıştı. İzlerine hiç rastlanmadı. Teori bakır tomar olarak da bilenen ölü deniz parşömenleri ortaya çıktığında sağlamlaştı. Dövülmüş bakır parşömenler üzerine oyulmuş yazılarda 200 ton altın ve gümüşten oluşan bir hazine envanteri vardı. Uçsuz bucaksız altın, kutsal emanet ve parşömen stoku paha biçilemez bir buluş olacaktı. Onu bulanlar için inanılmaz bir hazine ve para anlamına geliyordu. Aynı zamanda da muazzam bir tarihi önemi vardı.

Ölü Deniz Tomarları, bir kısmı İbranice, bir kısmı da artık ölü bir dil olan Aramice ile kâğıt, deri veya bakır plakalar üzerine kaydedilmiş kırk bin adet elyazması parçasından oluşmaktadır. Bu parçaların bir araya getirilmesiyle tam beş yüz kitap yeniden oluşturulmuştur. Hıristiyanlığın ve Museviliğin bilinen en eski yazılı kaynakları sayılırlar.

On emir Musa'ya Sina Dağı'nda Allah tarafından 2 taş tablet üzerinde verildiği söylenen bir dizi dini ve ahlaki öğretiler bütünüdür. (Emirler, Tevrat Çıkış (Exodus) / Bap 20'de yer almaktadır):

- Karşımda başka ilahların olmayacak.
- Kendin için oyma put, yukarda göklerde olanın, yahut aşağıda yerde olanın, yahut yerin altında sularda olanın hiç suretini yapmayacaksın, onlara eğilmeyeceksin ve onlara ibadet etmeyeceksin.
- Yehova'nın, Rab'ın ismini boş yere ağıza almayacaksın.
- Sebt gününü takdis etmek için onu hatırında tutacaksın. Altı gün işleyeceksin ve bütün işini yapacaksın, fakat yedinci gün efendin Rab'e Sebttir. Sen ve oğlun ve kızın, kölen ve cariyen ve hayvanların ve kapılarında olan garibin hiçbir iş yapmayacaksınız. Çünkü Rab gökleri, yeri ve denizi ve onlarda olan bütün şeyleri altı günde yarattı.
- Babana ve anana hürmet edeceksin.
- Öldürmeyeceksin.
- Zina etmeyeceksin.
- Çalmayacaksın.
- Komşuna karşı yalan şahitlik yapmayacaksın.
- Komşunun evine tamah etmeyeceksin, komşunun karısına, yahut kölesine, yahut cariyesine, yahut öküzüne, yahut eşeğine, yahut komşunun hiçbir şeyine tamah etmeyeceksin.

3. Süleyman Mabedin Yoksul Şövalyeleri

3.1. Haçlı Seferleri

Tapınak şövalyelerini ve günümüzdeki izlerini daha iyi anlayabilmek için Haçlı seferleri ile birlikte Anadolu'nun ve Ortadoğu'nun 1000'li yıllardaki tarihi güçlerinin çok iyi analiz edilmesi gerekmektedir.

1086 yılında Selçuklu sultanı Süleyman şah, Suriye seferinde Melik Tutuş'a yenilmişti. Oğul Kılıç Arslan, Büyük Selçuklu Devleti (1038-1194) Sultanı Melikşah'ın emriyle İsfahan'a gönderildi. Melikşah'ın 1092 yılında vefatıyla Anadolu'ya dönen I. Kılıç Arslan, topladığı kuvvetlerle 1093 yılı başlarında İznik' e geldi. Kılıç Arslan babasının tahtına çıkarak sultan unvanını aldı.

Kılıç Arslan, bir taraftan babası Süleyman Şah'ın ölümünden beri dağılmış bulunan devletin birliğini kurmaya çalışırken, bir taraftan da Bizans' a karşı sürdürülen mücadeleyi devam ettirmek istiyordu. Bizans kralı I. Aleksios Komnenos, Türklerin kendi topraklarına akınlar düzenlemeye başlamasından rahatsız oldu ve Katolik kilisesinden yardım istedi.

1095 senesinin 27 Kasım'ında *Papa II. Urban* (Örvın) ruhbanlar meclisini Bizans imparatoru I. Alexsios tarafından istenen askeri yardımı görüşmek üzere **Clermont (Kılermont), Fransa'da** topladı. Selçuklu Türklerine karşı verilecek yanıt için toplanan kilise konsilinde Papa II. Urbanus (Urban) ve fanatik Keşiş Pierre L'Ermit (Piyer), bütün Hristiyanları Kutsal topraklardaki Müslümanlara karşı savaşmaya teşvik eden konuşmalar yaptı. Urban (Örvın) çağrısında şöyle diyordu: "Şimdiye kadar haydut olanlar artık şövalye olsun." İster profesyonel asker, ister şövalye, isterse ayak takımından olsun herkes savaşa gidebilirdi. Ortaçağ Katolik kilisesi savaşa katılanları fazlasıyla cesaretlendirdi. Haçlı seferlerine

katılanların günahları kilise tarafında af ediliyordu. Böylece daha da acımasız olmaları sağlanıyordu. Aslında onlara sunulan şey hapisten çıkış kartıydı. Suçları af ediliyor ve borçları siliniyordu. Haçlı seferlerine katılanların çoğu suçlulardı; tecavüzcüler, katiller, hırsızlar. Haçlılara katılıp Kudüs'e giderlerse suçlarının af edileceğini biliyorlardı.

Binlerce insan bu çağrıya kulak verdi; kılıçlar kuşanıldı. I. Haçlılar Avrupa'dan 1096'de ayrıldılar. Ardından üç yıl süren katliamlar geldi. Batı Hristiyanları doğudaki Bizanslı dostları ile birleşti. Karşılarında ise Selçuklular, Musul beyi; Mısır ve Kuzey Afrika'da Şii Fatimi devleti ve Persler vardı. Haçlılar ilerlemeye başladıklarında Türkler, Persler ve Araplar hem kendi içlerinde hemde kendi aralarında savaşa devam ediyorlardı. **Haçlılar nihai ganimetlerini yani kutsal şehir Kudüs'ü 1099'da ele geçirdiler.**

Haçlı Seferlerine çıkan ilk ordu keşiş Pierre L'Ermite' in idaresinde toplanmış çoğu Fransız, Alman, İtalyanlardan oluşan disiplinsiz bir kitleydi. 1096 yılının Ağustos başında İstanbul'a varan bu ordu hemen Boğaz'dan Anadolu'ya geçirilerek Yalova yakınlarındaki Kibotos karargahına yerleştirildi.

Nikomedia'da (İzmit) Fransız grup ile Alman-İtalyan grup arasında kavga çıktı. Franklar ve Alman-İtalyanlar ayrıldılar Pierre L'Ermite'nin önderliği yitirildi. Haçlılar genel olarak Rainald Breisli önderliğindeki Alman-İtalyan grup ve Geoffrei Burel önderliğindeki Fransız grup olmak üzere ikiye ayrılıp arka arkaya ayrı olarak ilerlemeye devam ettiler. İki ayrı güruh halinde Haçlılar İzmit Körfezini dolanıp Yalova yakınlarında "Cibotos" adlı eski bir Bizans mevkinde ayrı ayrı bölgelerde iki orduğâh kurup yerleştiler.

Frank Haçlılar ordugah etrafını talana başladılar. Eylül ortasında birkaç bin kişilik bir Frank Haçlı Ordusu Selçuklu başkenti İznik yakınına kadar ulaşan bir talan akınına çıktı. Bu akında İznik yakınlarında yaşayan halktan onların değerli eşyalarını, zahire stoklarını ve hayvan sürülerini ellerine geçirip onlara büyük zararlar verdirdiler ve Cibotos'a geri döndüler. Talan ettikleri malları kamptaki diğer Haçlılara, hatta bu kampa yakın bulunan Rum deniz güçleri tayfalarına, sattılar. Bu talana gıpta eden 6.000 kişilik Rainald Breisli komutasındaki Alman-İtalyan Haçlılar birliği Eylül sonunda kendi ordugâhından ayrıldı. İznik yönünde etrafından ganimet toplayarak yürüyüşe başladılar. Bu yolda bulunan "Kserigordon" adli bir kaleyi ele geçirdiler. Bu kalede bol miktarda iaşe ve tedarik stoku bulunduğu için etrafa yapacakları talan saldırılar için bir üs olarak kullanmak amacı ile bu kaleye yerleştiler. Bu birlik hakkında haberler Cibotos'a yalan yanlış yetişmekte idi.

Bu durumu öğrenen Sultan Kılıç Arslan bir ordu göndererek kaleyi geri aldı. Selçuklu karşısında alınan bu mağlubiyetin intikamını almak üzere yaklaşık 20.000 kişiden oluşan Haçlı ordusu Cibitos'tan ayrılarak İznik üzerine yürüdü. Düşmanı karşılamak üzere yola çıkan Selçuklu ordusu Karamürsel, Samanlı dağlarındaki Drakon adlı köyde pusuya yatmıştı. Yapılan savaşta galip gelerek Yalova'daki Haçlı karargahını da ele geçirdi.

Binlerce kişinin canlarına kaybetmesine sebep olan Drakon savaşı ile "Halkın Haçlı Seferi" sona ermiştir. Çünkü bu savaş, bilinçli ve bilgili olmadan yağmacı ve disiplinsiz olarak sadece inanca dayanan (Avrupalı) Haçlılara Kudüs yolunun açık olmadığını öğretmiştir.

Keşiş Pierre L'Ermite'in ordusuna karşı kazanılan başarı, Kılıç Arslan'ın Haçlılar'ı küçümsemesine yol açtı. Haçlıların İznik' e kadar ilerleyemeyeceğini ve ülkesi için bir tehdit olamayacağını düşünerek önceleri Bizans valisi olan daha sonra Türk beylerinin hakimiyetini tanıyarak hakimiyetini koruyan Ermeni Gabriel'in kontrolündeki Malatya üzerine yürüdü. Malatya'yı günlerce kuşatmasına rağmen sağlam şehir surlarını geçemedi. Bu sırada çok büyük ve askeri gücü yüksek bir Haçlı ordusunun İstanbul'dan Anadolu'ya geçerek İznik üzerine hareket ettiğini duyması üzerine Kılıç Arslan kuşatmayı kaldırarak İznik' e geri döndü. Kuşatma altındaki İznik'e girebilmek için yapılan savaşı kaybetti ve şehir Haçlı kuvvetlerine teslim oldu. Kılıç Arslan ordusuyla İznik önünden çekildi, Danişmendli Gümüştekin ile Kayseri Selçuklu Beyi Hasan'ın desteği ile 1097 yılında Eskişehir ovasında Dorileon Muharebesinde Haçlılar ile yeniden karşılaştı. Muharebede ana harp gücü zırhlı ağır süvari şövalyelerinden oluşan Haçlı ordusu galip geldi. Bu mağlubiyetten sonra I. Kılıç Arslan, Haçlı ordusunu uzaktan takip etmeyi, ordunun en çabuk bir şekilde Anadolu'dan geçmesine izin vermeyi ve onlarla doğrudan doğruya çatışmaya girişmeme stratejisini tercih etti.

I. Kılıç Arslan, Haçlılar ile mücadele yerine Anadolu'daki beylikler ile mücadeleye girişti. Malatya'yı Danişmendliler'den geri alması Kılıç Arslan'ın bölgedeki itibarını yükseltti. Bölgede etkin beylerin büyük kısmı kendisine itaatlerini bildirdiler. Kılıç Arslan'ın Güneydoğu Anadolu'daki faaliyetleri Büyük Selçuklu Sultanı Muhammed Tapar'ın dikkatini çekmiş ve Musul valisi olan Çökürmüş'ün yerine Emir Çavlı'yı görevlendirdi. Şehir halkı Musul'u Emir Çavlı'ya teslim etme yerine Kılıç Arslan'a haber gönderip şehri teslim almasını istediler. Kılıç Arslan 22 Mart 1107' de Musul'a girdi. Burada ilk iş olarak Muhammed Tapar adına okutulan hutbeyi kendi adına çevirerek Büyük Selçuklu Sultanlığı'na adaylığını gösterdi.

Kılıç Arslan' ın bu başarıları Mardin Artuklu Beyi İlgazi ile Halep Selçuk Emiri Rıdvan'ı rahatsız etti ve bu beyler Emir Çavlı'ya katıldı. Gelişen bu olayları haber alan Kılıç Arslan, Emir Çavlı'nın üzerine yürümeye karar verdi. Düşman kuvvetlerinin sayıca çok olmasına rağmen, aceleci davranarak Anadolu'da dağınık halde bulunan kuvvetlerinin gelmesini beklemeden saldırıya geçti. İki taraf, Temmuz ayında Habur Çayı kenarında karşı karşıya geldiler. Emir Çavlı'nın askerlerinin sayıca çok olmasını gören beyliklerin savaş meydanını terk etmeye başlaması üzerine Kılıç Arslan derhal saldırıya geçti. 13 Temmuz 1107 yılında yapılan savaşı kaybetti. Kılıç Arslan, atının ve kendisinin zırhlı olmasından dolayı Habur çayını geçemeyip sulara gömüldü. Cesedi, birkaç gün sonra bulundu ve buradan Meyyâfârikîn'e götürüldü. Burada valisi olarak bulunan Humurtaş, Kılıç Arslan için "Kubbetü's Sultan" adıyla bilinen bir türbe yaptırdı. 14. yüzyıl tarihçileri Sultan Kılıç Arslan' nın Meyyâfârikîn'deki türbede yattığını yazmışlardır. Ancak günümüzde bu türbe ayakta değildir.

Haçlı seferlerinin ve dolayısıyla Tapınak Şövalyelerin kaderlerini belirlemede etkin olan komutan Selahaddin Eyyubi'den dolayı o yüzyıllardaki Fatımi devletinden kısaca bahsetmek gerekmektedir.

Fatımi Devleti (909 - 1171), Şii meşrebinin İsmaili mezhebine bağlı bir devlettir. Tunus'ta kurulduktan sonra merkezi Kahire'ye taşıyan ve Fas'tan Mısır'a, Filistin, Lübnan, Ürdün ve Suriye'de egemenlik kuran Fatımiler, Fatimi adının, Hz. Muhammed'in kızı ve Ali'nin eşi Fatıma Zehra'dan geldiğini iddia etmişlerdir. 969'da Mısır'ı ellerine geçirdiler ve burada Kahire şehrini kurdular. Kahire bundan sonra Fatımi Devleti'nin başkenti oldu ve Mısır ülkesi

de devletin siyasi, kültürel ve dinsel merkezi haline geçti. Fatımi Devleti'ni idare edenler Şii olmakla beraber kendilerini Halife olarak ilan etmişlerdir.

1160'lı yıllarda Suriye'deki Zengiler devletinden istedikleri yardım dolayısıyla Mısır'a gelen general Şirkuh tarafından kısa bir süre için idare edilmelerinden sonra onun ölümü ile yerine geçen yeğeni Selahaddin Eyyubi tarafından son Fatımi halifesi 1171'de tahttan indirilmiş; Fatımiler devleti ve idaresi elimine edilmiş ve yerine Sünni Müslüman olan Eyyubiler hanedanı devlet kurmuştur. Eyyubiler, Fatımilerin halifeleri yerine eskiden Bağdat'ta bulunan Abbasiler'in ahfadından olan bir kişiyi halife olarak tayin edip ona hiç politik güç vermeden Müslümanların dini lideri olarak kabul etmişlerdir.

1096 yılında Anadolu'da Kılıç Aslan; Mısır ve Suriye'de Selahaddin Eyyubi; Musul ve çevresinde beylikler var olma ve birbirleri ile didişme halindeydiler.

3.2. Hem Din Adamı Hem Askeri Güç

Kudüs yeniden Hristiyanların eline geçince Batılılar, Papalığın organizasyonunda büyük kalabalıklar halinde doğuya doğru yol almaya başladılar; özellikle ***Beytül-Rahim*** gibi, İsa'nın çarmıha gerildiği yeri görmek istediler. Fakat bu yolculuklar hiç de güvenli değildi. Kudüs alındıktan, krallık kurulduktan ve Haçlılar evlerine döndükten sonra şehri koruyacak kimse kalmamıştı. Kudüs, şehirden çıktığınız anda gerçekten yabani, kanunsuz ve tehlikeli bir yerdi. Her çalının ardında soyguncular vardı. Bu noktada **1119 yılında, daha sonra tapınak şövalyeleri olarak ortaya çıkacak ilk üyeler ortaya çıktı. Kurucuları Fransa'nın Champagne bölgesinden varlıklı bir asilzade olan *Hugues de Payen* idi. (Hü dö pen)**

Birinci Haçlıların askerlerinden olan, dindarlık ve cesaretleri ile bilinen, de Payen ailesinden 9 askeri kutsal toprakları ziyaret eden yolcuları korumak amacı ile Kudüs'e gönderdi. Tapınak şövalyeleri Kudüs'e 1118 ya da 1119 yıllarında vardılar. Şövalyeler karargahlarını tapınak bölgesinin güney doğusuna, İncil'de Süleyman Mabedi olarak geçen yere kurdular. Aslında her yerde yaşayabilirlerdi ama tapınak bölgesini seçtiler. Bunun nedeni büyük bir ihtimalle Süleyman Mabedi olmalıydı.

Süleyman Mabedinin Yoksul Şövalyeleri Fransız asilzadeler oldukları için yalnız Kudüs ve civarında değil, aynı zamanda Fransa başta olmak üzere Batı Avrupa'da da çok hızlı örgütlendiler. Gerekli olan parayı Avrupa ile Ortadoğu arasındaki ticareti yöneterek elde ettiler. İpek yolu güzergahında Tğrkler tarafından geliştirilmiş olan çek ve kredi mektubunu uygulamaya koyan Tapınak şövalyeleri sayesinde Ortadoğu'ya mal almaya veya satmaya giden Avrupalı tüccarlar, korsanlara ya da eşkiyalara para kaptırmadan, güvenle sayahat edebiliyorlardı. Şövalyeler, ayrıca, bankerlik ve ticarete de el attılar. Hatta Fransa kralının resmi bankacısı ve borç vericisi dahi oldular.

Tapınak şövalyelerinin aradığı Süleyman Mabedine saklanan hazineler miydi? Buldular mı? Ancak bu yalnızca tahmin edilebilir. Bildiğimiz tek şey kazıları bitirdikten sonra çok hızlı Avrupa'ya döndüler. 1128'de Avrupa'ya döndükten çok kısa bir zamanda içinde oldukça güçlü ve zengin oldular.

Tapınak şövalyeleri hem din adamı hem askeri güç. Eşi benzeri olmayan bir paradoks. Daha önce hiçbir zaman dua eden bir papazın, ya da rahibin silahlanması düşünülemezdi. Dini kurallara uymaya yeminliydiler: Ademiyet, iffet, sadakat ve hürmetkar. Ve aynı zamanda dünyanın gördüğü en vahşi ve kanlı Ortaçağ savaşçılarıydı. Bazı yazarlar, asker ve rahip olmanın ve İsa için öldürmenin çok anlamsız olduğunu düşünüyorlar.

Ancak ilk şövalyeler 1128'de Kudüs'den döndüğünde itirazlar ile başa çıkacak güçlü bir koruyucuları vardı, Clairvauxlu (Klervolu) Bernard zamanın en önemli papazıydı. Tapınak şövalyelerini savunan bir bildiri yazdı. Bir tapınak şövalyesi diyordu Bernard: "Korkusuz bir şövalyedir ve her açıdan güvenilirdir. Çünkü ruhu inancın zırhı ile korunur, tıpkı bedenin çelik zırh ile korunması gibi. O yüzden iki kere silahlanmıştır o. Ve ne iblislerden korkar o, ne de insanlardan." Bernard, tanımladığı bu yeni şövalyeler ile yakın ilişkisi vardı. Fransa'daki Champagne bölgesindeki dokuz şövalyeden birinin yeğeniydi. Ayrıca, ilk dokuz şövalyenin aralarında da akrabalık ilişkisi vardı. Hepsi kan bağı ya da evlilik yoluyla akrabaydı. Bu dokuz

şövalye karargahını Kudüs'deki Süleyman Mabedinin buluunduğu yere kurmuş, isimlerini de bu kutsal mekandan almışlardı. Adları tapınak şövalyeleri, çünkü merkezleri Kudüs'de Mescidi Aksa yakınındaki tapınak tepesindeydi. Haçlılar buraya Süleyman Mabedi diyorlardı. Asıl isimleri Süleyman Mabedinin yoksul şövalyeleri idi.

Birliğin sembolü, tapınak hazinelerini değil şövalyelerin mütevazı köklerini temsil ediyordu. Tapınak şövalyelerinin mührü olan simgede bir atın üzerinde iki şövalye görünür. Bu da nereden başladıklarını göstermektedir. Muhtemelen hiç paraları yoktu, oldukça yoksuldular. Ama yoksullukları uzun sürmedi; 1129'da tarihin en başarılı asker ve para toplama kampanyalarına başladılar. Avrupa'daki bu kutsal amaca adanacak toprağı, serveti ya da oğlu olan soylu ailelere ulaşıyorlardı.

Hugues de Payen ve Clairvauxlu (Klervolu) Bernard, Kudüs'deki Hristiyan krallığını desteklemek için para, toprak ve asker bağışları topluyordu. Birden bire bu sıra dışı organizasyon ve yaklaşım ile Tapınak Şövalyeleri Avrupa'nın her yerinden toprak bağışları almaya başladılar. Dönemin Aragon krallığı; Bugünkü İspanya'nın kuzeyini, Katalonya ve Valencia'nın yanı sıra Fransızların yaşadığı çeşitli bölgeler ile Akdeniz'in karşı kıyısındaki çeşitli toprakları; Balear Adaları, Sicilya, Napoli ve Sardunya'yı içine alıyordu. Kral 1130'ların başında ölmüştü, vasiyetinde krallığına ait geniş toprak parçalarını Tapınak Şövalyelerine bırakmıştı. Aniden çok büyük toprak parçalarına sahip olmuşlardı. Unutulmaması gereken Güney İspanya Müslüman Endülüs'ün kontrolündeydi. Bu nedenle Aragon kralının topraklarını neden bu birliğe verdiği iyi analiz edilmelidir. Eğitimli askerlerden oluşan Tapınak Şövalyelerin kutsal toprakları savunmasının iyi bir fikir olduğu düşünülmeye başlanılmıştı. Şövalyeler iyi eğitimli, fanatik Haçlı askerlerini kendilerine çekmişti. Tapınak şövalyesi olabilmek için mecbur olarak asil bir soydan gelmiş olmanız, ve zaten bir şövalye olmanız gerekiyordu. Tüm varlığınızı, sahip olduğunuz tüm toprağınızı organizasyona bağışlamak zorundaydınız.

3.3. Montgisard Muharebesi

Clairvauxlu (Klervolu) Bernard bir avuç dürüst savaşçının en ezici kalabalıkları bile yenebileceğini yazarken, 1177'de Montgisard muharebesinde tapınak şövalyeleri bu sözlerini Müslüman lider Selahaddin'e karşı yerine getirdiler. Montgisard'da Selaheddin büyük bir orduyla Kudüs'e saldırmaya hazırlanıyordu. Selahaddin 26.000 kişilik bir orduyu yönetiyordu. Kudüs'ün Hıristiyan kralı 4. Baldwin'in (Bodvin) Haçlı ordusuyla karşılaştı. Yalnızca 500 şövalye ve destek piyadelerinden oluşan ordu, Selahaddin'in kalabalık ordusu tarafından Ascalon'da (Aşkelon) kuşatıldı. 80 tapınak şövalyesi onları kurtarmaya gitti. Ancak Selahaddin bu küçük orduyu önemsemedi, tehlike görmedi, onları Gazze'de ardında bıraktı, arkasını döndü ve Kudüs'e doğru yol almaya başladı. Yol boyunca askerlerine savaş müsamahası gösterdi. Askerlerin çölde yayılmasına ve civardaki köyleri yağmalayıp talan etmesine izin verdi. Bu o zamanlar spor sayılıyordu. Askerler birbirlerinden ayrılıyor ve zayıf düşüyorlardı. Böylece bütün ordu savunmasız ve saldırıya açık hale gelmişti. Tapınak şövalyeleri Ascalon'da Selahaddin'in korkusuz Memlük'lerden oluşan kişisel korumalarına tuzak kurdular. Ordusunun geri kalanı çölde dağılmış olan Selahaddin'in başka destek kuvveti kalmamıştı. Mısır'a geri çekilmek zorunda kaldı. Tıpkı Bernard'ın kehanette bulunduğu gibi. Zafer büyük ordulara bağlı değildi. Haçlılar inandıkları şeyi Selahaddine'e karşı Montgisard savaşında kanıtlamış oldu. Doğru koşullarda küçük ordularda, çok daha büyük düşman ordularına karşı zafer kazanabilirdi. Bu arada hemde tapınak şövalyelerinden hemde Selahaddin'in koruma ordusundan bazılarının Türkçe konuştuğu iddia edilmektedir.

Tapınak şövalyelerini halka sevdiren şey özel eğitimli, ve özellikle acımasız seçkin güçlerden oluşan birliğin hikayeleriydi. Ağır silahlar ile savaşmak üzere 7, 8 yaşından itibaren eğitilmiş usta savaşçılar kendilerini adamışlardı. Profesyonel askerler, Roma imparatorluğunun çökmesinden beri, başarılı olan ilk orduyu bugünün özel kuvvetleri olarak düşünebiliriz. Tapınak şövalyelerini Avrupa'da ünlendiren Selahaddin'e karşı kazanılan bu zafer idi fakat sonlarını da Selahaddin getirecekti!

3.4. Şövalyelerin Taktikleri

Toprak ve hazine bağışları ile Batının en iyi donanımlı ordusu haline gelen Tapınak Şövalyeleri savaşa destiyir denilen atların üzerinde gidiyorlardı. Atları savaş eğitimliydi; tekmelemeyi, toslamayı ve ısırmayı öğretiyorlardı. Genellikle bir adamı bir vuruşta ikiye bölebilecek çiftli Norman kılıçları kullanıyorlardı. Ayrıca savaş baltaları ve topuzları da vardı. Muazzam bir hızla hareket edebiliyorlardı. Savaştıkları zaman güçleri adeta modern bir tank taburuna eşitti. Bu adamların düşmanı olmak istemezdiniz. Derhal kaçmanız gerekirdi.

Tapınak şövalyelerini bu denli tehlikeli düşman yapan şey sadece silahları ve savaş becerileri değildi. Titiz bir şekilde yapılan gizli kabul törenlerinde şövalyeler ölümüne itaat ve bağlılık yemini ediyorlardı. Bir kuralları vardı ve bu ana kurallarıydı. Savaş alanından tapınak şövalyelerinin bayrağı ininceye kadar ayrılmayı akıllarından bile geçiremezlerdi. Savaşın en sonuna kadar savaşmayı asla bırakmazlardı. Yeminlerinin bir bölümü kefaleti asla kabul etmemek üzerineydi. Esir düşerlerse ya ölümle ya da ömür boyu kölelikle karşı karşıyaydılar. Bu yüzden teslim olmazlardı, ölene dek savaşırlardı. Selahadin gibi büyük İslam komutanı bile onlardan çekinirdi. Çünkü intihara meyilli oldukları bilinirdi. Eğer savaşta ölürler ise cennete gideceklerdi. Tıpkı bugünün kutsal savaş mantığındaki gibi. Tapınak şövalyeleri de aynı şeyi düşünüyorlardı. Modern teröristler gibiydiler. Sağ kalıp kalmayacaklarını önemsemediklerinden oldukça korkutucuydular.

Yeminleri ve gizemli törenleri, tapınak şövalyelerini savaşta korkusuz yapıyordu, ama bir gün çökmelerine de sebep olacaktı. Tapınak şövalyeleri gizlinin de ötesinde bir topluluktu. Geceleri yapılan tuhaf kabul merasimleri vardı. Tapınak eğitimlerinde kapalı kapılar ardında neler olduğu hakkında neredeyse hiç bir şey bilinmiyor.

Tapınak şövalyeleri 1119'da dokuz asilzade ile başlamışlardı. Ama zamanla 1300'de güçlerinin zirvesine ulaştılar. Sayıları on binlerceydi. Doğuda tapınak savaşçıları, batıda tapınak şövalyelerine büyük bir destek vardı. Orta çağda rakipsiz, hayal ile sınırsız bir güç oldular. Güçlenmeleri çok hızlı oldu. 1128'de kuruluşlarından 10 yıl sonra Fransa'nın saygın papazı Clairvauxlu (Klervolu) Bernard'ın teşviki ile gelen yardımlar onlara hızla bir servet ve haçlıların ön saflarına bir ordu kazandırdı. 8 aydan kısa bir sürede kutsal topraklara 300 şövalye gönderebiliyorlardı. Bugün 300 şövalye muhtemelen çok büyük bir rakam gibi görünmüyor. Ama **her şövalye bir sürü atlı demek, nalbantlar, esnaflar ve zırhlılar onlar birlikte gidiyordu ve tüm sevkıyat organize idi.** Fransa'nın dördüncü Loui'si İngiltere'nin aslan yürekli Richard'ı gibi kralların yanında savaşan tapınak şövalyeleri haçlı orduları için hayati önem taşıyordu. Bazıları Kudüs'deki merkezleri koruyordu. Bazıları ise Avrupa'da ve Orta doğuda savaş onları nereye götürüyorsa oraya gidiyorlardı. Destek kuvvetleri olarak ya da Haçlı ordularının gerisinde savaşıyorlardı ya da düşman ordusunu kırmak için kullanılıyorlardı.

3.5. Hıttin Muhaberesi

Her ne kadar tapınak şövalyeleri batıda güçlenseler de, zaman içerisinde Orta doğudaki Hristiyanlar arasındaki grupların çekişmeleri çoğaldıkça zayıflıyorlardı. Hristiyanlar birbirleri ile savaşıyorlardı. On yıllardır çekişiyorlardı. Bu da doğal olarak konumlarını zayıflatmıştı**. Dönüm noktaları 1187 yılında Galile denizinin ardındaki çölde gelmişti.** Bir asırlık savaşın ardından, sırada Haçlılar için en yorucu ve en belirleyici mücadele vardı. **Tapınak savaşçıları bıçak sırtındaki hayatlarının kaderlerini komutanları Gerard (Cerard) de Ridefort'un eline vermişlerdi.** Gerard de Ridefort, o zaman tapınak şövalyelerinin büyük ustasıydı. Oldukça fevri ve sabırsız bir adamdı. İş stratejiye gelince o kadar parlak biri değildi. Sadakat yeminleriyle ve kör itaat kararlarıyla Haçlıların dolaysıyla Tapınak Şövalyelerinin sonunu getirecek bir savaşa girmek üzereyedi.

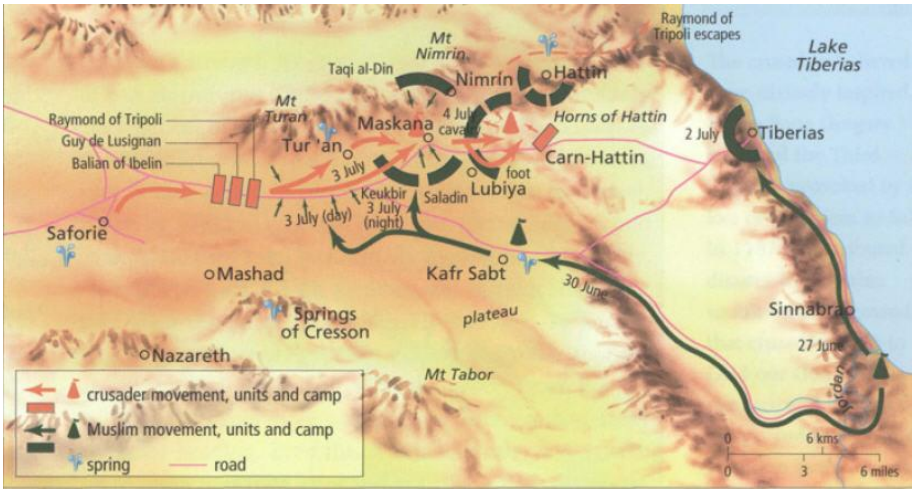

Taberiye'nin ardında Galile denizine doğru iki kayalık tepe yükseliyor. Bu savaş aynı zamanda haçlıların dönüm noktası ve tapınak şövalyeleri olarak da bilinen gizemli askeri birliğin de akıbetini belirleyen savaş olacaktı. O gün büyük ustaları Gerard de Ridefort tarafından kontrol edilen 80 tapınak şövalyesi, farklı Hristiyan topluluklarından oluşan haçlı ordusu ile birleşti. Sayıları 20.000 kadar olan ordu Saffuriye'da kamp kurdu. 4 Temmuz 1187, sonraları Hıttin Muharebesi olarak adlandırılacak savaş başlamak üzere. **Bir kez daha Taberiye'yi kuşatmış olan Selahaddin ile savaşacaklardı. İki kayalık tepenin doğu tarafında arkasını Galile denizine dayamış olan Selahaddin'in ordusunda asker sayısı fazla değildi ama daha çok süvarisi vardı.** Tepelerin batısında Saffuriye'de kamp kuran Hristiyan ordusu ise piyadelerden oluşuyordu. Haçlı lider bunun bir bir dezavantaj olduğunun farkındaydı. Haçlılar bir karar vermek zorundaydı. Orduları kendilerine doğru yaklaşan Selahaddin'in ordusuna doğru harekete geçecek miydi? Yoksa onların gelmelerini bekleyecekti. Konseyin genel görüşü havanın aşırı sıcak olduğu ve toprak kavrulduğu için en güvenilir ve makul olan şeyin Selahaddin'in kendilerine doğru gelmesini beklemekten yanaydı. Fakat buna yalnızca üç yıl önce tapınak şövalyeliği büyük ustalığına yükselen Gerard de Ridefort katılmıyordu. Tapınak şövalyelerinin büyük ustası genelde sırf kendi yolunu izlemek ve kontrolü elden bırakmamak için çelişkili davranışlar sergilerdi. **Gerardd, Haçlı ordusundaki müttefiklerinin bazılarına kişisel ön yargılar beslediği söyleniyordu. Bu ön yargılar o günkü kararında etkili olmuştu. Sabit kalmak fikri rakiplerinden birinden çıktığı için bütün birlikleri yürümeye zorlamıştı. Üstelik gece serinliğinde değil gündüz sıcağında. Selahaddin gibi şanlı ve usta**

bir komutanın karşısında, bu ölümcül hataydı. Haçlılar Taberiye'ya doğru suları ve barınakları olmadan yürümeye başladılar. Akşama doğru bitkin düştüklerinden kamp yapmaya mecbur kaldılar. İşte o an Selahaddin'in ordusu yakınlaştı ve onları çevreledi. Selahaddin'in askerleri gece çölde ateş yaktılar. Oldukça fazla çıkan duman Haçlıları kusursuz etti. Zaten kavrulmuş olan bedenleri artık çok daha savunmasızdı. Ardından gelen saldırıda Hristiyanlar hızlı bir şekilde yıkıldı. Bu kutsal topraklardaki en kötü askeri felaketti. Hayatta kalan Hristiyan askerler esir alındı. Her zaman olduğu gibi tapınak şövalyeleri kılıçtan geçirildi. Şövalyelerin büyük ustası Gerard de Ridefort şövalye yeminini bozdu, canın bağışlanması karşılığında para vermeyi kabul etti. Bir kaç ay sonra Akka savaşında yeniden esir alındı ve bu defa boynu vurulmadan bırakılmadı.

Hristiyan Haçlılar için bu savaş sonun başlangıcıydı. Büyük ustanın davranışları tapınak şövalyelerin cesaretini kırmış, haçlıların savaş sırasında kutsal emanetlerinden birini, asıl haçın bir parçasını kaybettiği söylentisi de manevi güçlerini zayıflatmıştı. Hıttin Muharebesi aslında kutsal topraklardaki krallığı yok eden olay olmuştu. Çünkü Hıttin'den çok kısa bir süre sonra Selahaddin Kudüs'ü ele geçirdi. Haçlılar Aslan Yürekli Richard komutasında direndiler. Şehri 1229'da yeniden aldılar. Ama kısa süre ellerinde tutabildiler. 1244'de Türkler Kudüs'ü yeniden ele geçirdi ve Hristiyan yönetimine kalıcı olarak son verdi. 1291'de Akka Hayfa körfezindeki antik bir liman olan korunan son Acre Hristiyan kalesi de sonunda düştü. Kutsal toprakların kaybedilmesi yıkıcıydı. Batının güveni sarsılmıştı. Sonraları Fransa'nın 9. Loui'si ve İngiltere'nin 1. Edward'ı komutasındaki Haçlılar'da başarısızlığa uğradı. Çoğu başarısızlıklarını geçmişteki Hıttin savaşına bağladı. Şövalyelerin itibarını sonsuza kadar zedeleyen savaşa. Bundan sonra Tapınak Şövalyelerinin varlık nedeni artık eskisi gibi belirgin değildi. O noktadan sonra Tanrının belkide herkesin düşündüğü kadar şövalyeleri kutsamadığını düşünülmeye başlandı.

Kutsal toprakların kaybedilmesinden sonra, Tapınak Şövalyeleri tam anlamıyla kendilerini de kaybettiler. Çünkü her şey Kudüs ve çevresindeki askeri gücün büyütülmesine ve korunmasına bağlıydı. Ama Kudüs artık yoktu. 60 yıl savaşsız geçti. Yinede tapınak şövalyelerin yeni büyük ustası Jacques de Molay Kudüs'e yeni bir akını teşvik ediyordu. Jacques de Molay, Avrupa'nın haçlı liderlerine giderek yeni bir haçlı seferi için destek aradı. Ama kimsenin hevesi olmadığını gördü. 200 yıllık kanlı bir dönemin sonunda Haçlı seferleri sona ermişti. Bütün bunlardan sonra Tapınak şövalyelerin varlığı bir hata gibi görünmeye başlanıldı. Var olmaları için elzem olan sebep ortadan kalkmıştı.

3.6. Tapınak Şövalyelerinin Şansız Günü

Haçlı seferlerinin kahramanları, Kudüs'ün efsanevi savaşçı rahipleri, tapınak şövalyeleri; gemilerin ve kalelerin yapıcıları, Orta çağ dünyasındaki en zengin ve en güçlü askeri birlik. Neredeyse 200 yıl boyunca askerler ve güç kırıcılardan oluşan bu gizli ve dini askeri birlik Haçlı seferlerini benzeri görülmemiş bir güç ve ayrıcalık kazanmak için kendisine basamak yaptı. Kilise içinde kilise; devlet içinde devlet olarak tarif edildiler. Tamamıyla otonom bir topluluk, papanın kendisinden başka hiç kimsye hesap vermediler. Fakat tüm güçlerini 1307 yılının ekim ayının 13'ü Cuma günü kaybettiler. Bu tarihten itibaren, ebediyen talihsiz olarak anılacak bir gün, tapınak şövalyeleri için en şansız gün. Ya da o günden itibaren, başta Fransa olmak üzere Avrupa'da yaşanan politik, sosyal, ekomik değişimlerin tetikleyicileri hatta organizatörleri olduğuna dair tarihe derin izler bırakanşar için şanslı gün!

İthamlar, ağza alınmayacak suçlamalar ile karşı karşıya geldiler. Tutuklandılar, sürgün ve yok edildiler. Onların sır hikayeleri yok oluşlarından sonra başladı. Lideri dışında hemem hemen hepsi kaçtı. Aslında birden bire hazineleri ve sırları ile ortadan kayboldular. Sahip oldukları ticaret filosu dağıldı. Kurtulanlara ne oldu? Sırlarına, hazinelerine, filolarına ne oldu? Bu cevapları arayanlar tapınak şövalyelerinden kalan şifreleri çözmek zorunda.

Fransa Kralı IV. Philippe le Bel (1268 – 1314), Güzel Philippe ya da Adil Philippe olarak bilinir. Şövalyelerin liderlerini Avrupa'nın her yerinden kendi ülkesine çağırttı. Şövalyelerin ve diğer askeri birliklerin birleşmesini tartışmak için bir toplantı ayarladı. Şövalyelerin en yüksek komutanı, büyük usta **Jacques de Molay**'in ("jak dö Mole") gelmekten başka seçeneği yoktu. Birşeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Geldi ve yanında çok fazla sayıda şövalye ile büyük bir hazine katarı getirdi. Paris'e vardılar ve Kral Philippe tarafından selamlandılar. 13 Ekim 1307 sabahı, Cuma günü kapılarını çalan kralın askerlerinin sesi ile uyandılar. Paris'te ve Fransa'nın her yerindeki şövalye komuta yerlerinde liderleri yakalandı. Hapse atıldılar ve ciddi suçlar ile suçlandılar. Suçları; İsa'yı inkar etmek, Haça hakaret etmek, Haçın üzerine işemek, eş cinselliği kurumsal olarak ifa etmek ve şeytana tapmak. O dönemde insanları şeytana tapmak ile suçlamak oldukça yaygındı.

Köklerinden ve savaş alanından yoksun bir ordu. Bu bütün Avrupa'daki kralları rahatsız eden bir manzaraydı. Özellikle de Kral Philppe'i. 1307'den birkaç yıl önce Champagne (şampeyn) toprakları ona miras kalmıştı. Tapınak şövalyelerin karargahı da bu bölgedeydi. Kendisine ait bu toprakların hemen güneyinde kendi devletlerini kurmak isteyeceklerinden kaygılanıyordu. Burnunun dibinde dev bir şövalye devleti istemiyordu. Kral Plippe'in şövalyelere saldırmak için başka kişisel sebepleri de vardı. Fransa, Kral 4. Philippe'in iktidarlığı döneminde çok fakir durumdaydı. Babası savaşlara korkunç büyüklükte paralar harcamış, ve Philippe'e oldukça yoksul bir ülkeyi miras bırakmıştı. Onaylamış olduğu ve hezimetle sonuçlanan askeri operasyonlardan ötürü Tapınak Şövalyelerine çok büyük

miktarda borçluydu. Ve tapınak şövalyelerini yok ederse parayı ödemekten kurtulabileceğini gördü.

Kral Philipe ve Papa VIII. Bonifacius tarafından fişlenmişlerdi. Engizisyon esnasında bugün bizim kes yapıştır dediğimiz şeyi yaptılar; kopyala, birkaç kelime değiştir ve adına yeni suçlamalar de. İddialar dayanıksız olmasına rağmen tutuklamalar, şövalyeler ve büyük ustalarının savunmasız olduğu bir anda gelmişti. Kutsal topraklardaki savaşlardaki başarı hikayeleri sona ermiş ve Kudüs tekrar Müslümanların eline geçmişti. Çünkü Hristiyanlık, Balkanlar, Orta doğu ve Kutsal topraklardaki varlığını oldukça uzun bir dönemde ve yavaş yavaş kaybetmişti. Bu durum gerçekleştiğinde ise var olmaları için bir sebep kalmamıştı.

13 Ekim 1307 sabahında Fransa'daki neredeyse bütün şövalye liderleri hapse atıldı. Büyük usta Jacques de Molay, Papalığa başvurdu. Fakat Papa V. Clemens, Kral Philippe'in koruması altındaydı. Ve onlara yardım edecek durumda değildi. Papa kralın çocukluk arkadaşıydı. Philippe ile birlikte yükselmişti. Philippe onun seçilmesini istediği için seçilmişti. Ayrıca Roma'da olmasına da izin verilmiyordu. Fransa'da bulunmak zorundaydı. Papalıktan bir merhamet gelmeyecekti. Yine de Papa, Kral'a tutuklamaları sorgulayan mektuplar yazdı. Daha ileri gitmedi. Şövalyelerin kaderi artık engizisyon mahkemesinin elindeydi.

Engizisyon mahkemesi Papalığı memnun eden her Avrupa monarşisinin emrindeydi. 1229 yılından beri kilise tarafından Güney Fransa'daki kafirlerin kökünü kazımak için görevlendirilen Orta çağ engizisyonu bir grup deneyimli sorgucu ve rahipten oluşuyordu. Engizisyon için ana kural kan akıtmamaktı. Birini kesmek dışında her şeyi yapıyorlardı; insanları baş aşağı sallandırmak, soğuk su kullanmak, parmaklarını kıvırmak veya kendi ağırlığından omuzları ters dönünceye kadar iplerle yukarı çekmek gibi. Bundan başka ayakların ve parmakların ağır bir ateşte yakılması gibi işkencelerde vardı. Sonraki beş yıl boyunca engizisyonun taktikleri etkisini kanıtladı. Paris'te bir duruşma sırasında yapılan çizimlere göre 138 şövalye sorgulandı. 105'i gizli törenlerinde İsa'yı inkar ettiklerini kabul ettiler. 103'ü müstehcen öpüşmelerini bu törenlerin bir parçası olduğunu itiraf etti. Ve 123'ü Haça hakaret ettiklerini söyledi.

Şövalyelere karşı yapılan suçlamaların çoğu kabul törenlerinde yaptıkları ile ilintiliydi. Çünkü Katolik kilisesi yalnızca belli türden ritüellere ve bunların Papazlar tarafından yapılmasına izin veriyordu. Bunun dışında her tören kilise gözünde teknik olarak illegal durumdaydı. Bu da şövalyelere eziyet etmek için sebep olarak kullanıldı. İtiraflar haricinde kabahatlerine ilişkin ne bir kanıt ne fiziksel bir delil ne de bir tanık vardı. Gizli bir grubu savunmasız bırakan şey gizli alegoriler ve ritüelleridir. Çünkü gizlidirler. Dışarıdan bakan biri bu ritüeller hakkında dilediğini uydurabilir ve genellikle de olabilecek en kötü senaryo uydurulur. Engizisyonun işkence ettiği bir kişi, herhangi bir şeyi itiraf edebilirdi. Jacques de Molay önce neredeyse duraksamadan itiraf etti. Ama şüphesiz işkence tehdidi altındaydı. İki ay sonra hiçbirinin doğru olmadığını söyleyerek itiraflarını geri çekti. Enginizasyon Jacques de Molay'in tekrar ve halka açık alanda itiraf etmesini istedi. Büyük usta ret etti. Engin cesareti ile ayağa kalktı, işkence altına söylenmiş önceki itirafların tümünü ret etti. Tüm suçlamalara karşı kendini savundu. Bunun için elbette ölmesi gerekiyordu. 18 Mart 1314 de büyük Usta Jacques de Molay ve Normandiya usta şövalyesi Joe Federal Jarve masumiyetlerini tekrar savundular. O akşam saat 6 sularında Sen nehri kıyısında bir ateş yakıldı. Çoğu insanın inandığı gibi büyük bir ateşte yakılmadı. Hafif bir ateşte çok uzun sürede pişirildiler. Ölümleri birkaç saat sürdü.

Külleri Sen nehri üzerine serpildi. Böylece insanların hürmet edilecekleri bir kalıntı bırakılmadı. Çok çirkin bir şey, gerçekten çirkin.

Büyük usta Jacques de Molay'in son sözleri bir efsane oldu. Ölmeden önce Fransa kralına ve Papa'ya lanet etti. Kral Philippe le Bel ve Papa V. Clemens'in ondan önce Yaradana katılmalarını istedi. Anlatılar, Jacques de Molay ve Normandiya ustası şövalyesi Joe Federal Jarve de soğukkanlılıkla bu işkenceye göğüs germiş olduklarını; Jacques de Molay'in ise, odunlar ateşlenirken, Louvre Sarayı'nın penceresinden olayı seyreden Yakışıklı Filip'e: "Filip! Seni, Papa'yı ve Marigny'yi bir yıla kalmadan ahiret'de Cehennem'e ben uğurlayacağım" diye haykırmış olduğu söylenmektedir. Gerçekten de bir ay sonra Papa V. Clément 19'u 20 Nisan'a bağlayan gece, ve Filip de aynı yılın 29 Kasım günü öldüler. Jacques de Molay'in kehâneti de böylece gerçekleşmiş oldu. Ama anlatılar bu sonucun, daha çok, Kral'ın ve Papa'nın oda hizmetçileri ile odalarını aydınlatın mum satıcıların ortak komplosunun eseri olduğunu fısıldamaktadır. Bu hizmetkârlar ile mumcuların Tapınak Şövalyeleri'ne sadık kimseler olduğu ve mumların parafinine de düzenli olarak arsenik karıştırılmak suretiyle bu sonucun elde edilmiş olduğuna dair söylenti yaygın bir rivayettir.

De Molay'in son sözlerinin gerçekleşmesi ilahi adaletin bir kanıtı mıydı ya da Şövalyelerin şeytani güçlerinin intikamı mı? Bu asırlardan beridir izi sürülen sorulardan yalnızca biri. Kral Philippe hemde onun arkasından giden pek çok hazine avcısı için daha önemli sorulardan biri de Süleyman Mabedinin Yoksul Şövalyelerinin büyük hazineleri neredeydi? En ilginci ise kral Philippe'in adamları, şövalyelerin Fransa'nın her yerinde ki mülklerine girdiklerinde çok az şey bulabildiler.

4. Tapınak Şövalyelerinin Finansal Metotları

4.1. Bankacılık ve Sınırsız Ayrıcalıklar

1150'den itibaren Tapınak şövalyeleri artık Kudüs yollarını korumuyorlardı. Bu güzergahtaki yolcuların güvenliğini sağlamanın daha iyi bir yolunu bulmuşlardı. Yolcuları hedef haline getirmeden, üzerlerinde para ya da değerli eşyaları olmadan taşımanın sistemini kurmuşlardı. Herhangi biri haçlı ya da soylu veya kral olsun tapularını, kontratlarını, mücevherlerini, aile yadigarlarını, değerli nesnelerini, benzeri eşyalarını, kendilerine en yakın tapınak şövalyesi kumandanlığına bırakıyordu. Mallarını emanet ediyor, bunun yerine yazılı ve şifreli bir not alıyorlardı. Yolda ne zaman bir şey için para ödenmesi gerekse tapınak şövalyesi kumandanına gidiyorlardı. Makbuz güncelleniliyor ve devam ediliyordu. Eve dönüldüğünde de makbuzlar merkeze götürülüp son hesaplamalar yapılıyordu. Banka kartı gibi bir sistemdi. Soyulsanız ya da makbuz yabancı biri tarafından ele geçirilse bile hiç bir değeri yoktu. Parayı almanın tek yolu şifreyi kırmak olabilirdi. Gizlilikleri ile ünlenmiş tapınak şövalyeleri şifrelerini düşmana teslim etmeme konusunda oldukça sağlamdılar.

Tapınak şövalyelerinin kullandığı bu sistem bugünkü bankacılık sistemine ilham vermiştir. Para transferleri, kredi ve denetleme, güvenli emanet kasaları, emeklilik planları ve en tartışılır hizmet yüksek profilli borç vermeleriydi. Oldukça büyük hesaplar ile bankacı olmuşlardı. İmparatorlara, papazlara, psikopozlara ve krallara borç veriyorlardı. Faiz ile ilgili bir dini yasak vardı, bu yüzden faiz almazlardı, kira bedeli alırlardı. Bu iş için gayet temiz bir kılıftı bu. Tefecilikle ilgili katı kurallarına rağmen kilisede onlara göz yumuyordu. Bu tapınak şövalyelerine verilen tavizlerin ilklerindendi.

1139'da tapınak şövalyelerin destekçisi Aziz Bernard'ın eski koruyucularından Papa 2. Innocent (insınt) "Papa Çağrısı" adı verilen bir bildiri yayınladı. Tapınak şövalyelerini eşi görülmemiş bir ayrıcalığa tabii tutuyordu. Tapınak şövalyeleri Katolik kilisesinden inanılmaz bir ek ödenek aldılar. Sınır dışına çıkma izinleri vardı ki bu o zamanlar çok önemliydi. Vergilerden muaf tutuldular. Artık Papa'dan başka hiçbir otoriteye bağlı değildiler. Bu da o zamanlar için olağanüstü bir uygulamaydı. Peki kiliseyi bu sınırsız yetkiyi vermeye iten şey neydi? Bunun en mantıklı açıklaması yolcuları korudukları için bir teşekkür göstergesi olması görünüyor. Fakat gerçek niyetlerinin bu olduğundan şüphe edilmektedir. Tapınak şövalyelerine verilen bu ödülün bir sus payı olduğunu düşünenler var. Böyle büyük ayrıcalıkların verilmesini pek çok sebebi olabilir. Mesela kilisenin dışarı bilgi sızmasını istememesi gibi. Bununla ilgili akla gelen ilk teori Tapınak Şövalyelerinin Süleyman Mabedinin altında buldukları kutsal emanetler ve parşömenler gibi sıra dışı nesneler üzerinedir. Bulunan parşömenler Katolik inancını destekler nitelikte değildi. O zaman için İsa ve Mecdelli Meryem ve Havariler arasındaki ilişki o bulgularda çok daha farklı bir açıdan görülüyor olabilirdi. Ya da İncil'de geçen herhangi bir kurala ters düşen herhangi bir şey olabilirdi.

Yeni özel haklarının sebebi ne olursa olsun. Şövalyeler bu ayrıcalıkları daha da güçlenmek ve Orta çağ dünyasını her açıdan etkilemek için kullandılar. Kiliseler ve kaleler inşa ettiler.

Çiftlikler ve üzüm bağları satın aldılar. Artık imalat, ithalat ve ihracat ile ilgileniyorlardı. Özel bir hiyerarşi oluşmuştu. Her ülkede tapınak şövalyeleri karargahını denetleyen bir usta şövalye ya da komutan vardı. Ancak hepsinin üstünde hayat boyu görevlendirilmiş, en doğudaki askeri hareketleri denetleyen ve batıdaki hisselerini kontrol eden büyük usta bulunuyordu. Aslında sahip oldukları şeyler, doğudaki güçlerine destek olan idari işlerdi. Yani tapınak şövalyelerini Avrupa'da tarlalar, üzüm bağları, imalathaneler işletirken görebilirdiniz. Para kazandıran her şeyin içindeydiler. Şövalyelerin yalnızca %5'inin savaşların olduğu bölgelerde bulunduğu söyleniyordu. Yani oldukça küçük bir kısımları Müslümanlar ile savaşıyordu. Tapınak şövalyelerin çok geniş bir kısmı savaşan şövalyeleri destekleyen alt yapıyı yönetiyorlardı.

Tapınak Şövalyeleri savaşçıydı. Dini nefer topluluğu, inşaa ettikleri kilisleri onların kaleleri ve bankalarıydı. Modern bankacılığı tapınakçılar icat ettiler. Avrupalı asilzadelerin altınları ile yolculuk etmeleri tehlikeliydi. Altınlarını en yakın Mabet kilisesine emanet ederler ve makbuz karşılığında gittikleri yerlerde paralarını çekerlerdi. Tabii ki, küçük bir komisyon karşılığı, ilk para transfer uygulaması.

Başlangıçta Süleyman Mabedinin Yoksul şövalyelerinin serveti yoktu. Zaman içerisinde kolektif olarak tarikat bütün krallardan zengin oldu. Tarikat vergi ödemezdi. Cennette yerini sağlama almak isteyen mal mülk sahipleri cömert bağışlarda bulunurdu. Tapınağın zenginliği ve gücü Orta çağ dünyasının yüzünü değiştirdi. Avrupa'nın herhangi bir yerinde tapınakları bulunan bir yer gördüğünüz zaman bilinir ki orası Tapınak Şövalyelerinin eski mekanıdır.

Zirvede oldukları dönemde aynı anda on beşbine yakın tapınak evleri vardı. Her kasabada bir tapınak varlığı vardı. Herkes kim olduklarını bilirdi. Pek çok insan hem tapınak çiftliklerinde hem de bağlarında çalıştıkları için veya birikimlerini tapınak hesaplarında korumak için onlarla iş yaptı. O dönemdeki yaşam biçiminin gerçek bir parçasıydı. Gemi filosunu da yönetiyorlardı. Doğu ve batı arasında mal ve yolcu taşımak için özel bir ticaret rotası. Toprakları vardı. Çiftlikler, bağlar ve değirmenler işletiyorlardı. Tapınak şövalyeleri batının ilk uluslar arası şirketi ve kesinlikle batıdaki ilk bankacılık grubudur. Şövalyelerin o dönemde en çok bilinen işlemleri bugünün seyahat çekleri, özel kasaları, kredi mektupları, ve büyük nakit borçlanmalarına tekabül ediyor. Çok büyük çapta bankacılar haline geldiler. İmparatorlara, papazlara, kardinallere, krallara ihtiyacı olan herkese borç para verdiler. Faizi yasaklayan bir kilise yasası vardı. Faiz almadılar, kira aldılar. Bu işi kılıfına uydurmak ve meselenin üzerini örtmek için kullanılan küçük bir edebi kelamdı. Oyunun adı kardı.

4.2. Sır Hazineler

Anlatılanlara göre şövalyelerin iki çeşit hazinesi vardı. Biri altın ve mücevherden oluşan dünyevi hazine, diğeri ise Süleyman Mabedinin kalıntılarından ve güzergah boyunca yıllar içerisinde toplanan kutsal hazine. Hristiyanlar Kudüs şehrini devir aldıklarında, pek çoğu Hristiyanlara yasaklı bölgelerde olmak üzere birçok keşif yapılıyordu. Bunlar tapınak şövalyelerinin gerçek arkeologlar olduğuna dair hikayelerden bir kısmının da kökenidir. Şövalyelerin kutsal kalıntıları bulduklarına dair hikayeler varlığını hala koruyor. Gerçek Haçın parçaları, kutsal ahit'in kutusu, kutsal kase ve azizlerin ilahi izleri.

Peki ama kalıntıların geri kalanına ne oldu? Hazineye, şövalyelerin sahip olduğu söylenen paralara, cevap az sayıda kişi tarafından hayatta kalan şövalyeler olarak bilinen grupta yatıyor olabilir. Tamamı Ekim'in 13'ünde şafak vaktinde tutuklandılar ama haber önceden sızmıştı ve çoğunluğu kaçtı. Şövalyelerin tutuklanmalarından sonra halk arasında oluşan efsanelere bakılacak olursa, Louvre Sarayı'ndaki gizli ajanlar tarikatın büyük üstatı Jacques de Molay'e olacakları üç gün öncesinden bildirmişlerdi. Bu ise, Jacques de Molay'e tarikatın dillere destan hazinesini bilinmeyen bir yere gizlice nakletmek ve şövalyelerden Paris'de bulunanlardan bir bölümünü de İngiltere'ye ve Orta Avrupa'ya kaçırmak için gerekli tedbirleri alması için yeterince zaman bırakmıştı.

Chion hapishanesi, Fransa'daki Loire vadisinde yer alır. Burası büyük usta ve tapınak şövalyerinin ve diğer liderlerinin yıllarca çürütüldüğü yer. Engizisyon tarafından işkenceye maruz kaldılar. Haçlı seferleri boyunca savundukları Hristiyan ülkeler tarafından hakarete maruz kaldılar. Hapishane yaşamıyla ya da yanarak yavaş bir ölümle yüz yüze bırakıldılar. Hapishane ve saklandıkları yerlerdeki gizemli semboller, kalpler, Davut yıldızları, geometrik kalıplar, kesinlikle Ortaçağ tapınak şövalyeler ile ilgililer. Bugüne kadar hiç deşifre edilmediler. Bunlar onların son şifreli mesajı ise ne anlama geliyor? Kimin için yazıldı? 1307 tutuklamasından sonra arkalarında kalan lidersiz şövalyeler için mi? Usta şövalyeler onlara son bir görev için talimatlar mı bıraktı. Ya da tapınak gizleri ve hazinelerinin saklı olduğu bir harita mı?

Tapınak şövalyelerinin kutsal topraklara gelenleri korumayı üstlendikleri ile ilgili belge niteliğinde tek bir kayıt yok. Yolcuları korumaktan başka her şeyi yaptıkları anlaşılmaktadır. Çünkü 9 kişi o kadar yolcuyu koruyamazdı. 9 yaşlı kurucu şövalye 1128 yılında Batıya dönüp büyük bir Ortaçağ otoritesi olarak yeniden ortaya çıkmadan önce Süleyman Mabedinde ne yapıyorlardı? 1867'de bir İngiliz arkeoloji ekibi tapınak bölgesinin altında kazı yaptıklarında bazı ip uçları buldular. Ekip Mescidi Aksa'dan 25 metre dikey olarak uzanan oradan da İncil'de Süleyman Mabedinin bulunduğu yer olduğu düşünülen Kubbetül Sahra'nın altına doğru ilerleyen tüneller buldu. Tünellerde tapınak şövalyelerinin silah parçaları ile onlara ait yapı ve yaşam izleri bulundu. Bu kanıtlar göstermiştir ki tünelleri tapınak şövalyeleri kazmıştır. Neden tapınak tepesinin altını kazıyorlardı? Aradıkları şey ne olabilirdi? Tarihi söylentiler tapınak şövalyelerini hem hazineler ile hemde kutsal nesneler ile ilişkilendirmektedir. Haçlı seferlerine katılmış biri 1187 de yazdığı bir mektupta şövalyelerin kutsal emanete sahip olduğunu söylüyordu. İlk Mason liderlerin 1800'lü yıllardaki yazılarında ise şövalyeler ile ilgili gizli belgelerin Ahit sandığı ve Süleyman Mabedindeki gömülü hazineyle alakalı olduğu belirtiliyordu. Günümüz komplo kuramcıları ise tapınak

şövalyelerinin, Katolik kilisesinin sahip olmak ya da örtbas etmek için her şeyi verebileceği kutsal emanetleri aradığını iddia ediyor.

Tapınak şövalyeleri tünel kazmaya başladılar; aşağı doğru 90 metre hemde sert kayaların içinden kazdılar. Tam olarak nereyi kazacakları bilgisini nereden buldular? Dikenli taç, kader mızrağı, ya da belki asıl çarmıhın bir parçası; bunlardan herhangi biri mistik bir güç olmasa bile muazzam bir ruhani güç verebilir.

4.3. Ticaret Rotaları

1314'de orta çağın en güçlü ve en gizli topluluklarından biri olan Tapınak Şövalyeleri, tarihi kayıtlardan silindiler. Aynı anda gemileri, belgeleri, sahip oldukları söylenen hazineleri de yok oldu. Süleymen Mabedinin Yoksul Şövalyelerinin gerçekten kaç gemileri olduğunu bilmiyoruz. Kara yolu ile kaçmak zorunda değildiler. Ortadan kaybettikleri koca bir filoları vardı. Bildiğimiz tek şey tarikat 1307 de dağıtıldığında bütün filonun yok olduğudur. Asırlardır tapınak şövalyelerinin etrafındaki en büyük sırlarından biri donanma gemilerinin akıbeti.

Tapınak şövalyeleri, kendi şövalye ve personellerini kutsal topraklara götürmeye başlamıştı ve sonradan gemilerin boş geldiğini fark ettiler. Ticaret rotaları gelişmişti, tüm satılık eşyaları getirip götürebiliyorlardı. Tapınak şövalyelelerinin kendi ticaret filoları vardı. Tüm Avrupa; İngiltere, İtalya, Fransa, İspanya ve kutsal topraklar. 1207 yılından bazı belgeler, tapınak şövalyelerinin kendi gemilerinin olduğunu ve bütün bir filoyu inşa etmeye başladıklarını belirtiyor.

Güçlerinin zirvesindeki 150 yıldan sonra tapınak şövalyeleri kayıplara karıştı. Belki de kendilerinin sebep olduğu bir kayıptı bu. Hesaplanamaz bir kayıptı bu. Tarihçiler için oldukça trajikti. Açıkçası merkezi Tapınak Şövalyeleri arşivi yok. Bazı raporlara göre büyük usta olan Jacques de Molay (Jak dö mole) tutuklanmadan önce gizli belgelerin ve kayıtların yakılmasını emretmiş olabilir. Eğer Ortodoks bir tarikat olsalardı, gizleyecek hiçbir şeyleri olmayacağını düşünebilirsiniz. Çok şey kaybedildiğinde boşluklar kaçınılmaz olarak tahminler ile doluyor. Tapınak şövalyeleri ile ilgili yüzlerce teori var. Bazıları gerçekten araştırmaya dayalı. Bildiğimiz kadar ile bazıları daha kuramsal bazıları ise aşırı. Bazılarına göre Tapınak Şövalyelerinin hazine bulmak ve kaçmaya yönelik dolaşımsal bir yetenekleri vardı. Akdeniz'de deniz yoluyla her yere gidiyorlardı. Çünkü Akdeniz'in en uzak bölgesinde kutsal topraklar vardı. Ayrıca Baltık denizinde bulunduklarını da biliyoruz. Karadeniz'de de yolculuk yaptılar. Umman denizinde de bulundukları neredeyse kesin. İngiltere ve İrlanda çevresinde Herkül sütunlarının ötesine geçmişlerdi. Yani aynı zamanda Atlantik Okyanusunda yolculuk ettiklerini de söyleyebiliriz.

12 Ekim 1307 den bir rapor, 18 tapınak şövalyesi gemisinin Fransa'nın Atlas okyanusu kıyılarında La Rochelle limanına demir attığını ve ertesi gün gittiklerini söylüyor. Gemilerin nereye gittikleri ve ne taşıdıkları bilinmiyor. Şövalyeler hazinelerini gemiyle neredeyse her yere götürmüş olabilirler. Kaçış yollarından biri kuzey deniz rotasında en uzun süre korunan tapınak şövalyeleri kalesi. Çoğu doğruca İskoçya'ya kaçtı. Tamamen güvende olabildikleri tek

ülke burasıydı. İskoçya'nın Papa'dan tapınak şövalyelerini dağıtması yönünde emir alması küçük bir ihtimaldi. İskoçya kralı Robert de Brus'un davranışları yüzünden 1306'da tapınak şövalyelelerinin dağıtılmasını emreden aynı Papa İskoçya'yı Katolik kilisienin parçası olmaktan men etmişti. Robert de Brus, kilisede bir düşmanını öldürmüştü. Aforoz edildi. Papa, baronlarının ona karşı ayaklanmasını bekledi ama ayaklanmadılar. Halkda aforoz edildi. Ülke isyan etmedi ve tüm ülke aforoz edildi. Robert de Brus, o zamanlar İngiltere'ye savaş aşmıştı ve tapınak şövalyelerinin liderlerinin tutuklandığı İngiltere'yi sevmek için bir sebepleri yoktu. 1314'de söylenenlere göre bağımsızlık savaşında Robert de Brus'a katılmışlardı. Yaygın bir efsane var ki, gerçeğin bir yansıması olabilir. İskoçya'daki Bannockburn savaşında Robert de Brus'u kurtaran saldırı Tapınak Şövalyelerinin saldırısıydı. İngilizler, İskoçlara karşın üç kat daha üstündüler.

Tapınak şövalyelerinin rotalarını yeni dünyaya çevirdiklerini kuzey Atlantik'ten antik Viking rotasını izlediklerini söyleyen teoriler var. Bu rotayla İzlanda ve Grödland adalarının güneyinden geçerek karaya 300km yakın olabilirlerdi. Şövalyelerin inanılmaz denizciler olduklarını biliyoruz. Aralarına Normandiyalılar da karışmıştı. Normandiyalılar her zaman Fransızlarmış gibi düşünülür. Ama aslında İskandinav kökenlidirler, kökenleri Norveç Vikinglerine dayanır. 2 ya da 3 yüzyıl önce Fransa'nın bazı kısımlarını fethetmişlerdi. Böyle tahminlerinin arasında tapınak hazinesi avcıları aramalarını bazı ıssız bölgelere kadar genişlettikleri de oluyor. Mesela Oak adası, Nova Scotia'nın doğu kıyısının altındaki Kanada'nın Mahone körfezinde para tuzağı efsanesi yıllarca tartışıldı. Pek çok farklı şekilde anlatılan hikaye hep aynı başlıyor. 1795'de Yeni İskoçya kıyılarındaki adalardan birinde üç genç bir delik bulur. Deliğin üzerinde bir makara ve ip vardır. Ve yıllar önce oraya gömülen gizli bir hazineyi bulduklarını düşünürler. Merakla ve işaretin bir korsan hazinesine çıkmasını umarak kazmaya başlarlar. Derinlere indiklerinde el yapımı bir yapıdan oluşan kanıtlar bulurlar. Belirli kalıplarda kütükler bulurlar. Belirli mesafelerde yerleştirilmişlerdir. Anlatımlar farklı olsa da en yaygın hikayeye göre üçer metre aralıklarla çukurda kütükler ve taş tabakalar vardır. Gençler sonunda kazmaktan vaz geçer. Ama 1800'lerde hazine arayan üç ortak farklı yerlerden kazı çalışmalarına başlar. Bu kazı sırasında şifreler ile kaplı bir taşın bulunduğu söylenir. Gerçi bu taş da tarihe karışmıştır. Daha fazla kazı sadece deniz suyunu çıkarır. 30 metre derine indiklerinde tüneli su basmaya başlar. Suyu dışarıya pompalamaya çalışırlar ama giderek daha fazla su gelir.Ustaca yapılmış bir bubi tuzağı devreye girer. Hazine avcıları oyuktan 150 metre ileride denize uzanan ve çukuru dolduran gizli bir su yoluna ulaşmışlardır. Kuyu yeterince kazılıp derine ulaştığında su kanalına rastlayacak ve deliği deniz suyuyla kapatacak şekilde dizayn edilmiştir. Bu hazineyi ya da aşağıda her ne varsa onu keşfetmenin tek yolu, tünelin nerede olduğunu ve etrafını nasıl kazmak gerektiğini bilmektir.

Sahip olduklarının arasında kaptan Kit'in hazinesinden kutsal kaseye kadar her şey olduğu söylendiğinde, bu tünelin özenli mühendisliği ve gizemli oyma sembolleri pek çoklarını şövalye işi olduğuna inandırdı. Bu tüneli her kim tasarlamış ve inşa etmişse yapısal tasarım hakkında inanılmaz bir bilgisi olmalı. Her ne kadar bazıları para tuzağının sadece bir obruk olduğuna inanıyorsa da keşfedildiğinden beri üzerinde binlerce dolar harcandı ve 6 kişi öldü. İlk işçi 1861'de bir kazanın patlamasıyla öldü. İkinci hazine avcısı 1887'de düşerek öldü. 1965'de dört işçi tünelin akıntısına kapılarak can verdi. Oak adası mülk sahiplerinin hukuki mücadelesi 1990'lar da aramalara bir son verdi. Ama bu çıkmaz sonlanmak üzere. Şu anda seksenlerinde olan iki adam son günlerde yıllarca süren anlaşmazlıklarını sonlandırdılar ve

adayı yeni ilgililere satmaya karar verdiler. Yani yepyeni bir nesil o hazineyi aramaya başlayacak. Oak adası hazinesi efsanesi tıpkı tapınak şövalyeleri gibi ölmeyi ret ediyor.

4.4. Gizemler

Onlar zamanlarının en popüler insanlarıydı. Ünlüydüler, güçlüydüler ve ortadan kayboldular. Onlara ne olduğunu bilmek için can atıyoruz. Son iki yüzyılda bunun tekrar canlanması etkileyici. 1800'ler de Mason loncasının usta sanatçıları tapınak şövalyelerini sahiplendi. Tapınak şövalyelerinin sembollerini ve geleneklerini kendi gizli törenlerine uyarladılar. Tapınak şövalyeliği ile Farmasyonluğu birleştirdiler.

Mason hareketinden pek çok kişi kendilerinin tapınak şövalyelerinin soyundan geldiklerini ya da yeni tapınak şövalyeleri olduklarını söylediler. Bu söylem 18. yüzyılda biraz havadaydı. Herkes o soydan geldiğini ve şövalye olduğunu söylüyordu. Başkaları da tapınak şövalyeleri ile yakından ilgilendi. 19. Yüzyılda Sir Walter Scott orta çağ köylüleri olarak tasvir etti. 1960'lı yıllarda satanistler onların şeytana taptıklarını iddia ettiler. 70'li yıllarda İtalya seri korku filmlerinde Zombiler olarak ortaya çıktı.

Son yıllarda da Cennetin Krallığı gibi filmlerde şövalyeler fanatik bağnazlar olarak gösterildi. Büyük Hazine ya da Da Vinci'nin şifresi gibi filmlerde ana tema olarak kullanıldılar. Bu yenilenmiş ilgi şövalyeleri video oyunlarından Parkopan müziğine kadar götürdü. Neredeyse her devirde tapınak şövalyelerinin izlerini görebiliyoruz. Buda o özel çağın bir yansıması olmalı. Neden yedi asır geçmiş olmasına rağmen araştırmalar ve teoriler devam ediyor. Çünkü insanoğlu bulmacaları seviyor, gizemi seviyor ve dramayı seviyor. Bu hikayede de inanılmaz cesur, mali bakımından kurnaz ve inanılmaz güçlü bir tarikatın gizemli hikayesi var. Sonunda da skandallar ile bastırılıyor, sazlıklarda yakılarak ya da ağır ateşlere atılarak son buluyorlar. Bu daha çok merkezi arşivin kaybedilmesi ile ilgili. Çünkü esaslı kayıtlarımız yok, bu sorulara kesin olarak cevaplar bulacağımız bir yer yok. Bu bir boşluk bırakıyor ve efsane yaratıcıları ve fantastik yaratıcılar içinde muazzam bir bölge oluyor.

5. Tapınak Şövalyeleri ve Müslümanlar

Tapınak Şövalyeleri, Müslümanlarla ilişki kurdukları için de suçlandılar, hatta şövalyelerin rituellerinde kullandıkları Bafomet /Baphomet adlı putun aslında Mahomet (Muhammed) sözcüğünden geldiği ve Muhammed'e taptıkları (Müslüman oldukları) söylenmiştir. Haçlı seferleri sırasında kutsal topraklara gidenler arasında Müslümanlar ile en yakın ilişkileri kuranlar Tapınak Şövalyeleridir. Müslümanlar ile ticaret yapmışlar ve banka işlemlerine onları da dahil etmişlerdir. Tapınak Şövalyelerinin özellikle Bektaşi, Mevlevi ve Hasan Sabah gibi tarikat muritleri ile, ayrıca güzergah boyunca farklı kültürel sosyal ve dini kabileler ile de etkileşim içerisinde oldular.

Törenlerinde kullandıkları gizli yeminleri, şifreleri ve sembolleri Müslüman ve Mezopotamya bölgesindeki mistik kabilelerden aldıkları iddia edilmektedir. Tapınak şövalyelerin bölgede etkin olduğu 1100 ile 1200 yılları arasında Sünni ve İsmaili mezhepinden olan pek çok keskin zekalı, yetkin, aritmetik, astronomi, büyü ve daha pek çok alanda bilgi sahibi kişiler ile tanıştılar. Özellikle Haşhaşiler olarak adlandırılan fedaileri iyi analiz ettikleri görülmektedir. Böylece Tapınak şövalyeleri farklı bir İslamı tanıdılar.

M.S. 874'den, 1256'ya kadar ortadoğuda İsmaili tarikatı son derece etkin olmuştu. Kudüs Haçlı Hıristiyanlar tarafından, Fatımilerin elinden alınmıştı. Ancak Fatımiler bunu büyük bir kayıp olarak görmediler. Aksine, Haçlılar ile iletişim ve etkileşime girdiler. Kudüs'ü geri alabilmek için Haçlılarla savaşanlar Sünniler'di çünkü, Kudüs onlar için vaz geçilmez kutsal bir şehirdi. Fatımilerin günümüzdeki ardılları olan Dürziler, Mezhebe ait ritüellerde Haçlılarla Batıni Müslümanlar arasındaki dayanışmanın örneklerini göstermektedir. Bu mezhebin bünyesindeki Hıristiyan kökenli bazı inanışların altında da söz konusu işbirliği yatmaktadır.

Selahattin Eyyubi'nin 1171 yılında Fatımi devletine son vermesi, İsmailliye mezhebinin en radikal kolu olan Hasan Sabbah fedaileri ile, Haçlıların önde gelenleri Şövalyeler arasında zaman içinde özel bir bağ oluştu. İsmailliye mezhebinden Hasan Sabah'ın tarikat üyeleri Haşhaşiler olarak anılmakta, Batı'da "Assasin" yani katil anlamına gelmektedir.

Örgütlenmelerini İsmailli teşkilatı yapısını örnek alarak gerçekleştiren şövalyeler disiplin, hiyerarşi, tarikatın başkanı olan Büyük Üstada mutlak bağlılık ve itaat gibi gibi uygulamaları ve rituelleri kendi yapılarına organize ettiler. Mass adı verilen ayinlerde, Kutsal Ruh'un sembolü olarak kabul ettikleri ekmeğe, kirli olabilecek elleriyle değmemek için eldiven giyen şövalyelerin önlükleri de koyun postundan yapılmıştı ve beyazdı. Yalnızca önlükleri ve eldivenleri değil, tüm giysileri beyazdı. İsmailliler'den aldıkları gelenekte tek fark olarak, göğüslerinin üzerine Haçlıların sembolü olan kırmızı bir Haç diktirmeleridir.

Şövalyelerin Müslümanların pek çok örf ve adetine de aşina oldukları ve hatta bunların bir kısmını gizlice uyguladıklarına dair anlatılar mevcuttur. Söz gelimi el sıkışırken işaret parmağı karşısındakinin bileğine teması Şövalye olduğunun parolasıydı. Eli sıkılan da eğer bir Şövalye ise, bunu hisseder etmez, aynı işaretle bunu karşısındakine belli ediyordu.

5.1. Ezoterizm

Ezoterizm, belirlenmiş bir konudaki derin bilginin ve sırın ehil olmayanlardan gizlenerek, bir üstad tarafından sadece ehil olanlara törensel alanda komut yoluyla öğretilmesidir. Adayların özenle seçildiği, kendine özgü çalışma yöntemi (erkânı) ve öğretimi olan, bilgi ve görgülerin doğrudan değil simgeler, özdeyişler, sözcüklerin saklı anlamında ve alegorik öykülerle aşamalı olarak verildiği, kapalı bir topluluktur.

Ezoterizm, yalnızca akla değil, aynı zamanda deneyime dayalı, bilgeliği de içerir. Erdemlerin üst üste inşa edildiği yeteneklerin ve ustalıkların hayata geçirilmesi istenir. Ezoterik bilgi, mistik bilgiden ayrılır; gerçi her ikisi de deneyime dayanır, ancak mistik deneyim düzensiz olduğu halde, ezoterik deneyim düzenli ve ritüeldir.

Batını:
Batını bilgi irfan diye tanımlanır. Oysa, zahiri bilgi akıl ve deney ile kanıtlanır. Batını bilgi ise simgeler, ritüeller aracılığıyla keşfedilir. Keşfedilen bilgi (irfan) kişinin kendisinde gizlidir (gömülüdür). Bu nedenle "Bilen başkasını bilir, keşfeden kendini keşfeder," özdeyişi ünlüdür. Batını gelenekte, bilgi sırdır ve adaylara derece derece verilir ve her derece için yeniden ahit (and) yapılır; ahde vefa ise en önde gelen değerdir.

İslami ezoterizmin (Batıniliğin) temel özellikleri: Yorum yöntemi (Tevil), Peygamber ve İmam'a aşırı inanç (Gulüvv), Yaradanın insanda görünüşünü (Tecelli) kabul ve giderek tüm dinsel kuralların düzeni temin için olduğunu anlayıp tüm bunların dışlanması. Batıniler Yaradan ile bir olduklarını bilirler, öğretileri kendini bilme yoludur.

İslamiyet'te batıniliği de içeren tasavvuf süreci 8. yy. Batıniliğin temsilcisi İsmailliye mezhebi oldu. Alevilik: Ali yandaşlarının benimsediği görüş, Fatımi: Ali ile karısı Fatıma'nın 'peygamberin Hatice'den olma kızı' soyundan gelenler.

5.2. Hasan Sabah

Hasan Sabah (1034-1124). Büyük Selçuklu Devleti zamanında yaşamış olan, tarihin eski ezoterik ve batını örgütü Haşhaşileri kuran ve ölene kadar liderliğini yapan İranlıdır. Tarihteki en gizemli insanlardan biri olarak adı geçer. Müridlerinin adını Seyduna olarak bildiği Hasan Sabbah gençliğinde çeşitli çelişkiler yaşamış, islamiyeti büyük ölçüde sorgulamış, tarikat ve mezheplerle ilgili birçok toplantıya katılmıştır. Hasan Sabbah, İran'daki İsmailliye mezhebin önde gelen kişilerindendir. Devrin bütün ilimlerini öğrenmiş, kimya, sihir, gizem ve simya ile uğraşmış, Kahire'de İsmailliye mezhebinin gizli sırlarına ilişkin öğretileri bilen ve İran'daki İsmailiğin en ileri gelenlerinden birisiydi.

Haşhaşi adının, şeyhin fedailerine vaat ettiği cenneti tattırabilmek için onlara gizlice haşhaş içirmesiyle ilgili olabileceğini düşünülmektedir. Bunu da özellikle Marco Polo'nun seyahatnâmelerinde geçen cennet bahçeleri hikâyesiyle temellendirmiştir. 1273 yılında İran'dan geçmiş olan Marco Polo'nun seyahatnâmesindeki hikâye kısaca şöyledir:

Hasan Sabbah, Selçuklu döneminde, Alamut'u ele geçirdi. Burada yalancı bir cennet kurdu ve suikastçiler ile gizli fedailer yetiştirdi. Mezhep yönünden kendine bağlı adamlarını, kendisine ölesiye sadık ve ölüm makinesi haline getirecek yöntemler geliştirdi. Devletin önemli kademelerinde yer alan, gizli fedailer ordusu oluşturdu. Bu fedailerin bir kısmı devleti yöneten çok güvenilir insanlar, komutanlar, sırdaşlar, hatta eşler ve cariyeler de olabiliyordu. Diğer grup ise ölüm makinesi haline gelen suikastçilerdi.

Kendi dillerinde şeyhlerine dinin büyüğü anlamına gelen Alaeddin diyorlardı. Şeyh iki dağ arasındaki vadiyi kapatmış ve burayı sütten, baldan ve şaraptan akan sular, güzel huriler ve çeşitli meyve bahçeleriyle donatmıştı. Dağın şeyhi müridlerinin gerçekten cennette olduklarını zannetmeleri için burayı İslam dinin cennet tasvirine benzetmişti. Bizim yaşlı adam dediğimiz bu efendi fedailerine iksirinden içirerek onları dörderli, altışarlı gruplar halinde bahçeye taşıtıyordu. Gerçekten cennete gittiklerini zanneden müridlerini bir göreve göndereceği zaman şeyh: "Öldür meleklerim seni cennete götürecektir." diyordu. Şeyh'in cennetine geri dönebilme arzusuyla fedailerin göze almayacağı hiçbir tehlike yoktu.

Ölüm makinesi haline getirilen güçlü ve genç erkeklere cennetin anahtarı sunulurdu. Alamut kalesinin arka bahcesinde kızlar huri rolune hazırlanırken, diğer tarafta askerler muazzam disiplinde eğitilirlerdi. Bu eğitimlerde, hedefin ne pahasına olursa olsun yok edilmesi ve deşifre olunduğunda doğrudan yok olunacağı öğretilirdi. Bu amaçla askerlere haşhaş verilip arka bahceye yollanır, orada güzel kızları ilk defa gören genç erkekler adeta büyülenir, tekrar gitmek için isteklendirilirdi. Disiplinli bir asker olarak yetişenler, hayatları sona erdiğinde ne olacaklarını iyi biliyorlardı. Cennette hurileri onları bekliyor olacaktı. Bu eğitimlerden sonra gerçek dünyaya dönen asker dünyada mutsuzdur, ölüme aşırı isteklidir. Bir an önce ölümü hak etmek isteyen askerler böylece ölümden korkmayan suikastcılara dönüşürlerdi. Öte yandan devletin içerisine sızmaları, yerleşmeleri, suskun kalmaları konusunda farklı uygulamalar ve eğitimler geliştirmişlerdi. Tarikat mensuplarının birbirleri için kullandıkları terim ise "yoldaş" anlamına gelen "refik"tir. Sıklıkla fedai olarak bilinen suikastçılar ise tarikat tarafından esasiyun olarak adlandırılmıştır.

Cennete girmenin yolu vardı: Hasan Sabbah'ın her istediğini gözünü kırpmadan yapmak. Hasan Sabbah'ın emri ile devletin önemli kademelerinde bulunmak, onlardanmış gibi görünmek zamanı gelince yapılan işi başarmak, ya da bu uğurda ölmek, cennete girmenin yoluydu. Cennetin özlemini çeken fedailer, cennete tekrar girebilmek için, bir an önce Hasan Sabbah uğruna ölmeyi arzuluyordu. Bu yüzden, Hasan Sabbah, "kalenin bedeninden kendini uçuruma at!" emri verdiğinde, fedai cennete kavuşacağı sevinciyle hiç düşünmeden kendini uçuruma bırakıyordu. Hasan Sabah da, bu gösteriyi konuklarının önünde sık sık yapıyor, adamların güle oynaya uçuruma atladığını gören konuklar dehşet içinde kalıyordu.

Marco Polo orayı gidip Alamut kalesini görmemiştir. Marco Polo oraya gittiğinde zaten kale Moğollar tarafından tarumar edilmiş ve üzerinden tam on yedi sene geçmişti. Alamut Kalesi'nde arkeolojik kazılar yapan Alman arkeologlar orada üzerlerinden ne bal akan, ne süt akan, öyle cariyelerin ve hurilerin dolaştığı, ne de şarap akan ırmakların izine dahi raslayamadıklarını ve kalenin zaten bütün bunları içerisine alabilecek büyüklükte olmadığını dile getirmektedir. Marco Polo'nun yazdıklarının İtalya'da gemicilerden işittiği efsanelerden ibaret olduğunu vurgulamaktadır.

Hassan Sabah ve haşhaşilik gerçeğini daha iyi anlayabilmek için İsmailik mezhebini iyi bilmek gerekmektedir. Tarikat, İsmailliye mezhebini temel alan Fatımi Devleti'nde dinsel bir hizipleşme sonucu ortaya çıkmıştır. Ortaya çıkan iki koldan biri olan Nizariliğin temsilcisi olan Haşhaşiler önce İran sonra da Suriye'ye yayılmıştır. Kuşatılması ve ele geçirilmesi güç kaleler temelinde örgütlenmiş olan Haşhaşiler önemli kişilere yönelik suikastlere dayanan etkili bir askerî strateji geliştirerek Orta Çağ İslam dünyasında çok önemli ve farklı bir güç olarak ortaya çıkmıştır. Haşhaşiler ideolojik açıdan dönemin Sünni siyasî ve dinî çevrelerini, özellikle de Abbasi Devleti ve onun koruyucusu olan Büyük Selçuklu Devleti'ni düşman kabul etmiştir. Bununla birlikte Haşhaşiler'in Haçlı devletlerini ve Moğol İmparatorluğu'nu hedef alan bazı saldırıları da olmuştur.

Haşhaşiler tarihte kendilerinden önce pek görülmemiş olan bir askerî taktik geliştirdikleri görülmektedir. Haşhaşilerce yapılan suikastların hiçbirinde ok, zehir gibi silahlar kullanılmamıştır. Neredeyse tüm suikastlarda hançer kullanılmıştır. Diğer önemli husus ise suikastı gerçekleştiren Haşhaşi'nin kaçmaya çalışmaması ve öldürülen kişinin korumaları veya halk tarafından linç edilmesidir. Uzmanlar bunu Haşhaşiler'in eylemlerine ayinsel bir hava katmak ve insanları korkutma, etkileme amacıyla bu şekilde yaptığını düşünmektedir. Haşhaşiler'in bu eylem biçimi Batılılar tarafından günümüzün Müslüman intihar eylemcileri ile ilişkilendirilmiştir. Ancak Orta Çağ İslam tarihi uzmanı Bernard Lewis'e göre Haşhaşiler'in kendilerini öldürmeyip korumalar tarafından öldürülmeyi beklemesinin günümüzün intihar bombacılarının kendilerini öldürmesinden kesin biçimde ayrıldığını, İslam dinine göre ikincisinin günah sayıldığını belirtmektedir. Ezoterizm uzmanlarına göre ise Tapınak Şövalyeleri ile Haşhaşiler arasında kendilerine has ezoterik ve Batıni itikatların paylaşımında pek çok ortak husus mevcuttur.

5.3. Bektaşilik

Anadolu'da Türklerin yerleşimde süreklilik kazanması, XIII. yüzyılda Horasan'dan gelen ve Yesevi dervişleri olarak bilinen Alp Erenlerle sağlanmıştır. Bilindiği gibi Horasan, bugün güney kısmı İran topraklarında, kuzey ve doğu kısmı da Türkmenistan, Özbekistan ve Kazakistan sınırlarında uzanan bir coğrafyadır. Anadolu Erenleri de denilen Hacı Bektaş Veli, Mevlana, Şeyh Edebalı, Abdal Musa, Geyikli Baba, Yatağan Baba, Gajgaj Baba gibi büyüklerin tamamı Horasan bölgesinden gelmişlerdir. Batıya yol alan Türkün yurt tutması ve birlik ve beraberlik içinde olmaları sevdası diye ifade edilen düşünce, eline, diline, beline sahip olmaları şuuru ile varlığını sürdürmüştür. Bugün Balkanlarda Bekaşilik ritüellerinin çok kuvvetli ve çok zengin olduğu görülmektedir.

13. yy. Hace Bektaşi Veli'nin kurduğu ve Bâtını gelenek ve düşüncelerle oluşmuş bir ezoterik yani gizlemli yapılanmadır. Hace Bektaş zamanında Fütüvvet ehliyle kaynaşmış, Abdallar, Kalenderiler, Haydariler ve giderek Babailer, Edhemiler gibi toplulukları temsil etmeye başlamıştır. Eşitlik ve kardeşlik anlayışı, ortak mal varlığı görüşü ve kapalı oluşu Bâtınilikten geçmedir. Bütün bu gelenek ve törenleri birleştirerek son şeklini almıştır.

Hace Bektaşi Veli'nin evli olduğunu savunan gruba 'Çelebi Kolu', evli olmadığını savunan guruba 'Babalar Kolu' denir. Bu nedenle Bektaşilik hem evli hem de evlenmeyen (Mücerret) Babalarla temsil edilir. Mücerret babalar sağ kulaklarına demir ya da bakırdan Mengüş adı verilen bir halka takarlar. Kadın-erkek ayrımı yoktur, eşler törenlere birlikte katılırlar.

Ahmet Yesevi'yi yetiştiren Yusuf Hemedani ve Aslan Baba'dan Budapeşte'deki Gül Baba'ya kadar uzanan coğrafyada Bektaşilik pek çok milleti etkilemiş, pek çok milletin gönlünde taht kurmuştur. Kurucusu tasavvuf ehli Hacı Bektaşi Veli'dir. İnsanları hoşgörüyle aralarına kabul etmek, manevi yüceliğe erişmek ilkelerini benimser.

Bektaşilik Anadolu'nun Moğol istilasına uğradığı, merkezi otoritenin zayıfladığı, halkın kendi örgütlerini kurmaya giriştiği bir ortamda ahi örgütüyle dayanışma içinde gelişmeye başladı. Önceleri bir tarikat yapısı taşımayan Bektaşilik, Osmanlı devletinin kuruluşuyla birlikte hem örgütlü bir biçim almaya, hemde sivil kurum olmaktan çıkmaya başladı. Yeniçerilerle özdeşleşti ve onlarla birlikte giden dervişlerle birlikte Rumeli'de yayıldı. Yeniçeri ocağına "Hacı Bektaş ocağı" denildi. Bektaşilik, Osmanlı'nın resmi ideolojisi olarak Yeniçeri Ocağının imha edildiği ve adına "Vak'a-i Hayriye" denilen 1826 yılına kadar da devam etmiştir.

Bektaşilerin Atatürk ve Cumhuriyete sahip çıkmalarının en önemli sebebi ve dayanağı olarak gösterilen Milli Mücadele günlerinde Atatürk'ün Hacıbektaş'ı ziyareti ve Çelebi Cemaleddin Efendinin Meclis Başkan Vekilliği yapmasıdır. Bektaşilerin Cumhuriyete sahip çıktıklarında kimsenin tereddüdü bulunmamaktadır. Tıpkı Osmanlının kuruluş ve yükselme dönemlerinde olduğu gibi, canla başla Cumhuriyetin de kurulup gelişmesinde ciddi katkıları olan Bektaşiler, bu bakımdan kutlanmaya ve övülmeye değerdir. Bu da doğaldır. Çünkü bu devletlerin her ikisi de hem Türk devletidir, hem de kurucuları arasında Bektaşi kültürüne mensup insanlar bulunmaktadır. Osmanlı, Selçuklu ve Akkoyunlu mirasına sahip çıktığı gibi, Cumhuriyet'te Osmanlıdan pek çok şeyi devralmış ve sahiplenmiştir. Kurulan bu devletler, ayrı ayrı devletler değildir. Anadolu kültüründe kimlik sorgulanması hoş karşılanmaz. Kimlik sorgulanmasının huzursuzluk yaratacağını çok iyi bilirler.

Bektaşiler insanı kusurlarıyla birlikte görür, kusuru insanın doğal bir parçası olarak kabul eder ve bunu saklama gereği duymazlar. Mevleviler ise insanın kusurlarını kabul eder ancak bunu göz ardı eder, üstünü örterler. İkisi de hoşgörüyü farklı yollarla amaçlar. Anadolu'da Selçuklu ve Osmanlı devleti ile birlikte bin yıla yaklaşan geçmişinde Hacı Bektaş Veli'nin "İlimden gidilmeyen yolun sonu karanlıktır." özdeyişi unutulmamalıdır. "Güneşe bakanlar, güneşin kendileri için doğduğunu sanırlar. Halbuki güneş, sadece kendisine bakanlar için değil, her şey ve herkes için doğmaktadır."

5.4. Mevlevilik

13. yy.'da Anadolu'da Celaleddin Rumi'nin düşüncelerini temel alan tarikatın adıdır. Şeriat ile birlikte varlık birliği inancı ve eski Anadolu gelenekleri bir arada bulunur. Ayrıca Kalenderilik, Melâmilik ve Bektaşilikten alınma pek çok motif vardır.

Mevlevilik, Yaradan ile evrenin birliği görüşüne dayanır. Önsüz sonsuz, salt bilinç, ışık (nur), erk (güç), sevgidir. Evren Yaradanın görünümüdür, bu nedenle seven de, sevilen de, sevgi de kendidir. Her şey Allah'dan gelir ve Allah'a döner. İnsan ruhu (ölümsüz Yaradanın özü) evren yaratıldıktan sonra insan bedenine girmiş ve geldiği yere dönmenin özlemi içinde çırpınıp durmaktadır. Mevlana bu durumu 'ney'den çıkan dokunaklı, yakınmalı, özlem dolu sese benzetir. Bu nedenle ölüm, sevgiliye kavuşma anlamında bir düğün gecesidir (Şeb-i Aruz).

Kişiyi Yaradının gizemlerine ulaştıracak olan akıl değil, Allah'a duyulan büyük özlem, aşk ve sevgidir. Bu şekilde olgunlaşmanın yolu ise kendini bilmektir. Sevgi Yaradanın özüdür. Bu nedenle insan Yaradanı yansıtan varlık olduğu için insanı sevmek Yaradanı sevmektir. Âşık Yaradanın aynasıdır. Bu ayna (gönül) arınmış ve pırıl pırıl olmamışsa nur orada parlamaz. İnsan iyiye, doğruya, güzele yönelmeyi, sabırlı, çalışkan ve erdemli olmayı ilke edinmelidir. Sevgi tüm insanları birleştirir, kardeşlik duyguları içinde barışsever bir yaşam sağlar.

Mevleviliğin katılım, çalışma yöntem ve törenlerini (ayin) oğlu Sultan Veled düzenlemiştir. Bir şeyhe bağlanmak, çile çıkarmak (matbaha ya da mutfak soyunmak) isteyen talip (muhip) dedelerden biri tarafından soruşturulması için Meydancı Dede'ye götürülür. Soruşturma olumlu geçerse talibe bu yolun zorlukları anlatılır ve Kazancı Dede ile tanıştırılır. Bu aşamada ahlâki yönden araştırılan muhip sonuç olumlu ise Aşçıbaşı Dede'ye götürülür ve "Hak Erenler yardımcın olsun" sözleriyle kabul edilmiş olur. Çile çıkarmak isteyen Muhip'e Âşık denir. Âşık Mutfak yani Matbah kapısından içeri alınır. Dış kapı yanına serilen Ayak Postu (Saka Postu) denen beyaz bir posta dizüstü çökertilir. Burada sessizce ve düşünerek (Murakabe) geçen üç günün sonunda isteğinde kararlıysa kendisine tennure (yakasız, kolsuz, geniş etekli giysi) giydirilir. Beline Eliflamed (ince, uzun kuşak) bağlanır, sırtına Destegül (kolu kısa hırka), başına da Sikkesi (Mevlevi külahı) konur. Bu kılığa 'soyunmak' denir, kendisi 'Matbah Canı' sayılır ve 'Ayakçı' ünvanını alır. 'İkrar verme' denen bu tören sonunda mutfağa gönderilir ve 1001 gün sürecek çile dönemi başlar. Üç yıla yakın meydancılık, çamaşırcılık, şerbetçilik,

bulaşıkçılık vb. 18 hizmeti tamamlayan ‘Can’ derviş giysisini giyer, saka postuna oturur, dedelerin yemeğinin bitmesini bekler. Sonra tüm dedelerin sağ ellerini öper ve tören sona erer. Dedelik makamı için önce üç, ardından 18 günlük yeni bir hücre çilesi vardı. Sonunda kendi zikrini alır, hücre sahibi bir dede olurdu. Mevlevilikte yönetim ‘Çelebi’ denen Mevlana soyundan gelen şeyhlerdedir.

5.5. Yeniçeri Ocağı

Anadolu’daki, Balkanlar’daki ve özellikle Suriye bölgesindeki Tapınak Şövalyelerine ne oldu? Balkanlar’daki şövalyeler neye dönüştüler? Osmanlı’nın kurulması ve yükselmesi, İstanbul’un fethi sırasında Fatih’in etrafındaki Macar ve Alman Top ustaları kimlerdi? 14. yüzyılda Bizans'ta Müslüman Türklerin ilerleyişi ve genişlemesi daha da hızlanmıştır.

Roma imparatorluğunun devamına dikkatlice bakılırsa Osmanlı’da izlerinin devam ettiği görülmektedir. Roma’nın çok gelişmiş bir hukuk sistemi vardı, bir lejyon sistemi vardı. Yol yapardı taş döşeyerek. Hem donanması hem kara ordusu vardı. Tiber kıyısından çıkma bir köy halbuki. Osmanlı İstanbul’u fethettiğinin ertesinde devlet sistemi kaldığı yerden hizmet vermeye devam etmiştir. Ancak yeni yapılanmada Türk – İslam sentezi söz konusudur.

Yeniçeri ocağı Osmanlı Devleti’nde askeri bir sınıftır. Kuruluşu Orhan Gazi veya I. Murad dönemlerine dayandırılır. Osmanlı İmparatorluğu’nun sınırlarının genişlemesi ile, Hıristiyan çocukların 8-18 yaşlarında alınarak yetiştirilmesi (devşirme) ile oluşturulmaya başlanan Yeniçeri Ocağı, Padişah’a bağlı Kapıkulu Ocakları’nın piyade kısmının büyük kısmını oluşturmaktaydı. Sefere gidişlerde ve konaklarda yeniçeriler padişahın etrafında bulunup onu muhafaza ederlerdi. Yeniçeriler barış zamanında İstanbul’u korurlardı.

Özellikle 17. yüzyılın sonlarından başlayarak serkeşliği, yağmacılığı, yol kesiciliği ve eşkiyalığı ile Osmanlı İmparatorluğu'nun başına büyük belalar açmış olan Yeniçeri Ocağı'nın lağvedilmesi daha 18. yüzyılın ilk çeyreğinde düşünülmüşse de bunu 15 Haziran 1826'daki II. Mahmud yapmıştır. Vak'a-i Hayriyye (Hayırlı Olay) diye anılmakta olan bu operasyonda tüm yeniçeri ocakları ortadan kaldırılmıştır. Bu tarihden başlayarak Bektaşiler de onlara yakın olan Anadolu Alevîleri'nin bir bölümü de Osmanlı Hanedanına karşı, tıpkı Tapınak Şövalyeleri'nin Fransa Hanedanı'na besledikleri gibi, bir hınç ve kin beslemeğe başlamışlardır.

Jön Türkler'in hemen hepsinin Fransız Dışişleri Bakanlığı tarafından Osmanlı'yı yıkmak üzere paraca desteklendiği iddia edilmektedir. Kurtuluş savaşı sonrası kurulmuş olan ihtilal mahkemelerinin hukuk, usül ve uslub bakımınan Fransa hukuk sisteminin birer kopyası olduğu izlenimi vermektedir. Tapınak Şövalyeleri'nin Fransız Hanedânı'na karşı vazgeçilmez öfke ve kin ile Bektaşilerin Osmanlı Hanedanına karşı öfke ve kinleri arasındaki paralelliği derinliğine incelenmesi konunun gizli yönlerine de ışık tutacaktır.

6. Tapınak Şövalyelerinin Sır İzleri

Kutsal savaşçı, armatör, tüccar, bankacı ve mühendis; tüm bu yetenekler 1307 yılında birden bire yok olamaz! Tutuklananlar ve öldürülenler bir avuç şövalye ve onların üstatlarıydı. Peki bu yeteneklere ne oldu? İzleri nerelerde aranmalıdır?

1307 yılından itibaren başlayan gelecek üç yüzyıl boyunca Avrupa'yı avucunun içine alan cadı avı. Binlerce bilge kadın cadı olarak suçlandı. Engizisyon mahkemelerinde yargılandı, inanılmaz işkebce gördüler, yok edildiler.

Venedik, Ceneviz ticaret filsunun Akdeniz ve Atlantikte boy göstermesi; Osmanlı ile birlikte ticaret organizasyonu. Osmanlının kuruluşu, Yeniçeriler ve İstanbul'un fethinde Alman ve Macar mühendisler.

İsviçre, Amsterdam, Fransız İhtilali, İskoçya Rosslyn Şapeli, Masonlar,...

6.1. Kutsal Kase

Tapınak şövalyeleri efsanesi ile bağdaştırılan ve hepsinin üstünde tutulan kutsal kase şifresi var. 13. Asırdan beri tapınak şövalyelerinin pek çoklarının uğruna ölebileceği bir şeyi korudukları iddia edilmektedir, kutsal kase! 12. yüzyılın sonlarında ve 13. yüzyılın başlarında inanılmaz bir kase edebiyatı patlaması vardı. Kutsal kase, tapınak şövalyeleri ile en çok ilişkilendirilen objedir. İlk hikaye tapınak şövalyelerinin çoğunun geldiği Fransa, Troye'da yaşayan Chrétien de Troyes tarafından yazılmıştı. Chrétien'nin hikayesinin tarihine 1180'ler diyebiliriz. Yani tapınak şövalyelerinin Kudüs'deki zamanlarının sonları. Peki kutsal kase tam olarak neydi? Çoğunlukla İsa'nın son akşam yemeğinde kullandığı ve içinde kanını temsil eden şarabı taşıyan kadeh olduğu düşünülüyor. Fakat başka teorilerde var. Örneğin bir miktar kutsal kan, bazı Arthur devri kayıtlarına göre kör edici beyaz bir ışık. Bazıları kutsal kasenin Kelt kültüründeki bereket kazanının Hristiyanlaştırılmış hali olduğunu söylüyor. Gümüş tepsi olabilir. Mızrak olabilir. Ya da gizli bir kitap. Bazıları Aziz John'un İncil'i olabileceğine inanıyor. Tabii ki kutsal kasenin İsa ve Mecdelli Meyrem'in nesli olduğuna dair bilenen bir teori de var. Bu teoriye göre kase aslında Mecdelli Meyrem, İsa ile evlenmiş bir aile kurmuştu. Kutsal Kase İsa'nın soyunun devamına ilişkin sırları saklıyordu. Bu dönem Da Vinci Şifresi gibi kitaplarda anlatılıyor. Görünen o ki kutsal kase hikayelerinde kasenin tanımı her insana göre değişebilecek bir özellik taşıyor. Ne kadar kase arayıcısı var ise o kadar kutsal kase ve sır anlatısı var. Tapınak şövalyeleri kutsal kaseye sahiptiler diyelim peki hangi kaseye ya da hangi sıra? Böyle ruhani arayışlar bir yana şövalyeler dünyevi bir ödülün peşinde de olabilirlerdi.

Kase bilgisine sahip olan kişiler tarih boyunca her türlü tehlikeyi kendilerine çeken bir mıknatıs olmuşlardır. Efsaneler, her zaman Kutsal Kase'yi gözlerden uzakta, karanlıkta hareket eden, etrafa fısıldılar yayarak, cazibesi ile insanları kendisine çeken ve sonra kaybolan bir tanrıçayı betimler. Tapınak şövalleri ve devamında gizlenen tarikat üyeleri Pagan sembollerine bağlı kalarak, çok eski bazı sırları muhafaza ettikleri iddia edilir. Bu da onları tahmin edilemeyecek kadar güçlü kılmaktadır. *"Gördükleri halde kör olanlar görmek istediklerini görürler."*

6.2. Gizlilik ve Sırlar

Alegori, bir düşünceyi, davranışı ya da eylemi, daha kolay kavratabilmek için onu, yerini tutabilecek simgelerle, simgesel sözlerle, benzetmelerle göz önünde canlandırma işi.

Alegori; bir görüntü, bir yaşantı veya bir davranışın daha iyi kavranmasını sağlamak için göz önünde canlandırıp dile getirme sanatıdır. Soyut bir düşünceyi heykel ya da resim ile göstermek, örneğin adalet düşüncesinin gözü bağlı ve elinde terazi bulunan bir kadınla (Themis) anlatılması gibi.

Yusuf Has Hacib'in eseri Kutadgu Bilig, Türk yazınındaki alegorik yapıtlardan biridir. Eserde "Adalet", "Saadet", "Devlet" ve "Akıl" iyi bir devletin nasıl olması gerektiğini tartışır. Bu soyut kavramların insan niteliği ile verilmesi "Alegori"dir. Daha çok fabl'larda görülür.

Türk Dil Kurumu'nun tanımına göre sembollerle anlatılan metinlere alegorik denir. Alegori, "yaygın açık eğretileme (metafor)" özelliği de gösterir.

Ritüel, genellikle önceden belirlenmiş bazı kurallara göre icra edilen dini tören. Ayinlerde çoğunlukla sembollerden ve ilahi kavramlardan faydalanılır. Genellikle tapınaklarda, özel giysilerle ve bazı dinlerde özel makyajlarla yapılır. Örneğin: Mevlevî Âyin-i Şerîfi.

Semboller ve Şifreler

Sembollerde kullanılan altın oran phi: 1.618, sanatta çok önemli bir sayıdır. Bir arı kovanında dişi arıların sayısının erkek arılarının sayısına oranıdır. Spiral çam kozalakları, ay çekirdeklerindeki zıt spiraller, bitki saplarındaki yaprak düzenleri, böcek kesitleri, boy uzunluğunun göbek deliğinden yere olan uzunluğuna oranı, kalçanın diz uzunlukları oranı. Yukarı ve aşağı bakan iki eşkenar üçgenin içiçe girmesi beş köşegen yıldızı oluşturur; Beş köşegen yıldızındaki tüm doğru parçalarının oranı altın oranı verir.

Atbash şifresi, M.Ö. 5000 tarihine kadar giden şifreleme yöntemi; 22 harfli İbrani alfabesine dayanan basit bir yer değiştirme şifresidir. İlk harf son harfle, ikinci harf sondan ikinci harfle yer değiştirmektedir. Harflerin ilk yarısı soldan sağa, ikinci yarısı ise alt satırda sağdan sola yazılırsa, şifreleme metotu elde edilmektedir.

A B G D H V Z Ch T Y K
Th Sh R Q Tz P O S N M L

Şaşak kelimesi, İbranicede Sh-Sh-K yazılır. Yer değiştirme tablosuna yerleştirildiğinde B-B-L elde edilir. Bu ise İbranicede Babil olarak okunur.

Oyun kağıtları üzerindeki kupa, maça, karo ve sinek sembolleri doğrudan Kase ile ilgilidir. Maçalar kılıçlardı, bıçak ve erkeği temsil eder. Kupalar, kadeh ve dişiyi temsil eder. Sinekler kraliyet soyu, filizlenen asayı temsil eder. Karolar tılsımlardı, tanrıça ve kutsal dişiyi temsil eder.

Antik çağda sembolleri tekrar etmek, anlamı kuvvetlendirmeyi ifade etmektedir.

6.3. Pagan Kültürü ve Hristiyanlık

Paganlar, taşra bölgelerde ve köylerde yaşayan, doğaya tapınan, dinlerine sadık insanlardır. Bunlar diğer din ve kültürlerden çok geç haberdar olmuşlardır. Dinlerini terk edip, din değiştirmeye zorlandıklarında sıkıntı çekmişler; canları, malları, namusları yağlanmış; yağmalanmaya da devam edilmiştir ve devam edilmektedir. Paganlar genelde tanrıçalara taparlardı. Pagan dini doğanın ilahi düzenine dayanır.

Vatikan'ın Pagan dinlerini yok etme ve kitleleri Hristiyanlaştırma kampanyasında Paganların ilahi sembolleri şeytani anlamlara sokuldu. Çünkü tarihte yeni doğan güç, var olanın sembollerini devralır, farklı anlamlar yükleyerek öncekini yıpratmaya ve yok etmeye çabalar. Kilise, Pagan sembollerini şeytana tapma olarak nitelendirmişti. Hatta Pagan kelime anlamı olarak şeytana tapma ile eşleştirilmişti.

Sözgelimi beş köşeli yıldız bir Pagan sembolüdür. Beş köşeli yıldız, Venüs'ü sembolize eder. Cinsellik, aşk ve güzellik tanrıçasıdır. Öte yandan Venüs gezegeni her dört yılda bir ekliptik semada beş köşeli bir yıldız çizmektedir. Eski Yunan'da, Venüs'ün büyüsüne övgü olsun diye onun dört yıllık devrini Olimpiyat Oyunlarını düzenlerken kullanmışlardı.

Avrupalı köylü kadınların cadı, büyücü olarak suçlanıp kilise tarafından yakılmaları ile Pagan kültürü arasında ilişki bulunmaktadır. Kutsal kasenin sırları ile Ortaçağ Avupa'sında bilge kadınların başına gelenler arasındaki ilişki yüzünden; Katolik Engizisyonunun, Pagan ve dişilere tapan dinleri imana getirmek için başlattıkları katliam üç yüzyıl sürdü. Cadıların hepsi kadın alimlerden, rahibelerden, çingelerden, mistiklerden, doğa aşıklarından, bitki toplayıcılardan, doğal hayata uyum sağlayan kadınlardan oluşuyordu. Ebeler, doğum sırasında sancıyı azaltan tıp bilgilerini kullandıkları için öldürülüyorlardı. Cadı avı sırasında binlerce kadın yakılmıştı.

Kase'yi ve Pagan'ı tam olarak anlayabilmek için önce İncil anlaşılmalıdır. İncil, insan ürünüdür. Tanrı'nın gönderdiği mesajlardan ziyade çalkantılı zamanların tarihi anlatımları, eklemeler ve yenilemeler yapılmıştır. Oysa, İsa Mesih, insanlara tesir eden, gizemli ve telkin yeteneği en güçlü liderdir. Mesih olarak İsa kralları devirdi, milyonları peşinden sürekledi ve yeni felsefeler geliştirdi. Süleyman ve Davut peygamberin soyundan geldiğinden Yahudi

Krallığında hak iddia edebiliyordu. İsa'dan sonraki yıllarda seksenden fazla İncil yazıldı, ancak bunlardan birkaçı kabul edildi; Matta, Markos, Luka, Yuhanna bunlardan bazıları.

Birinci İznik Konsili MS 325 yılında İmparator Konstantin tarafından Roma İmparatorluğu'nda resmi din olacak Hristiyanlığın içerisinde tartışılan bazı konuları netleştirmek amacı ile toplanmıştır. Hristiyanlık tarihinde, Pagan olan Roma İmparatoru Constantine tarafından İncil yeniden yazıldı. Ölüm döşeğinde vaftiz edilene kadar Pagan olarak yaşayan Constantine çok iyi bir iş adamıydı, Hristiyanlık yükselişe geçmişti; kazanacak ata oynadı. Pagan bir imparator, resmi din olarak Hristiyanlığı seçti. Pagan sembollerini, tarihi alıntılarını ve ayinlerini Hristiyan geleneğine yerleştirerek, her iki tarafın da kabul edeceği yeni bir din yarattı. Mısırlıların güneş çemberleri Katolik azizlerin haleleri oldu. İsi'in mucizevi br şekilde gebe kaldığı oğlu Horus'u emzirdiğini resmeden harfler, Bakire Meryem'in Bebek İsa'yı emzirdiği modern sahnelere dönüştü. Ve Katolik ayinindeki tüm görsel unsurlar Pagan dininden alındı. Hristiyanlıkta Yahudilerin Şabatı olan Cumartesi günü kutsaldır ama Consantine, onu Paganların güneşi kutsadığı gün olan pazar günü ile değiştirdi. Mesih'in Tanrı'nın oğlu olduğu Nikaia Konseyi'nde teklif edilmiş ve onaylanmıştır. Consantantine el altından yürüttüğü politik manevralar ile İsa'nın öneminden yararlanmış ve Hristiyanlığı bugün bilinen şekle sokmuştur. İsa'nın insani özelliklerini anlatan kutsal kitapları lanetlenirken, onu Tanrı gibi gösteren İnciller yüceltilmiştir. Eski İnciller toplanmış ve yakılmıştır. Fakat günümüzde bazı yazmalar bulunmuştur; Lut Gölü Yazmaları, 1950'lerde Yahuda Çölü'nde Kurman Vadisi yakınlarında mağarada bulundu. 1945'te Nag Hammadi'de bulunan Kıpti Yazmaları, 1980 yılında Şırnak ilinde bulunan Barnabas yazmaları. Bu yazmaların gerçek Kase hikayesini anlattığı iddia edilmektedir.

Ortodoks kilisesi Romalıları Hıristiyanlaştırma işinin, kutsal pagan adetlerini Hıristiyan festivallerine dönüştürerek ve eski pagan mabetlerini kiliseye çevirerek gerçekleştirdi. Noel kutlaması kış dönümü festivali, Paskalya yontusu Paganların ilkbahar bayramlarıdır. Bu aşamada pagan rahipler işkence edilerek, zehirlenerek öldürüldüler.

Unutulmaması gereken dindeki eklemelere ve alegorilere itiraz etmek yerine mantığının iyi anlaşılması gerekir. Milyonlarca insan, aslında yalan olan inandıkları gerçekler ile daha iyi birer insan olmak üzere çaba sarf ediyorlarsa, yanlışı düzeltmeye uğraş vermek ne kadar doğrudur? Günümüze kadar kilise bu sır semboller ve kutsal kase hikayelerinden kendilerine göre nemalandıkları görülmektedir. Kilise herşeyi tüm ayıntıları ile biliyor olmalıdır. Dini motiflerdeki gizemler, kiliseyi rahatsız etmemektedir. Bunlar aynı zamanda güncelliğini sürekli koruduğundan, tartışıldığından; gündemde kalmak, sürekli göz önünde olmak, getirisi yüksek tanıtımlar ve aktarımlardır.

6.4. Dante

Tapınak Şövalyelerin başına gelenler, Dante tarafından "İlahi Komedi" eserinde ölümsüzleştirildi. İtalya, Papalığın ve Katolik kilisenin yanısıra Pisagor Enstitüsü'nün, Roma Collegiaları'nın, Gildeler'in vatanıdır. Masonluğun ana kaynağının Collegialar olduğu düşünülürse, bu örgütün doğum yeri de İtalya olarak kabul edilebilir. Dante'nin Tapınak Şövalyesi ünvanını Masonluk bünyesinde alması, Ezoterik doktrinin ve tarikatın varlığının Masonluk içinde sürdüğünü göstermektedir. 1265 yılında doğan Dante, 1295'de, 30 yaşındayken, doktor ve simyagerlerin çoğunlukta bulunduğu bir locaya üye olmuştur. Dante de, kendisinden önceki tüm Ezoterik inançlılar gibi laiklik taraftarı olmuş ve tüm yaşamını din ile devlet işlerinin ayrılmasına adamıştır. Dante'ye göre Papalık ruhani kudretin, imparatorluk da dünyevi kudretin sahipleridir ve her ikisi de Tanrı anlamıyla eşittir. Eşit iki kuvvet sahiplerinden kilise devlet işlerine imparator da din işlerine karışmamalıdır.

Dante'nin İlahi Komedi'de bir sembolizma dili kullandığı görülmektedir. Örneğin Cehennem tam Kudüs'ün altındadır. Bu noktadan Dünyanın merkezine uzatılan hatta Araf, Cehennemle tam hizada ancak yeraltında değil, tam tersine bir dağın tepesinde Cennet bulunur. Aynı çizgi gök yüzüne devam ettilirse, Tanrıya ulaşılır.

Dante'nin en çok kullandığı semboller sayısal sembollerdir. Tanrısal teslisi ifade eden 3, bunun karesi 9 ve Pisagor öğretisini hatırlatırcasına mükemmelliğin ifadesi olan 10 sayılarını kullanır üstad. Uhrevi alem, Cennet, Araf ve Cehennem olmak üzere üçe ayrılır. Komedya, bu üç kısımdan oluşur. Her kısımda 33 bölüm vardır. Kitap başlangıçtaki giriş bölümüyle birlikte 100 bölümden ibarettir. Dante, 10'un karesi olan 100. bölümde mükemmeli, yani Tanrıyı görür.

Dante, Cennet bölümünde yedikçe daha çok acıkan bir kurt'u anlatır. Bu kurt Katolik kilisesini resmetmektedir. Üstad, Şövalyelerin ölümüne neden olan Papa 5. Clement'i çoban kılığında bir aç kurt olarak nitelendirir.

Dante, insan ruhlarının Tanrıya yaklaştıkça giderek birer ışığa dönüştüklerini ve Tanrıya ulaşınca da, tarifi mümkün olmayan bu İlahi Nur ile birleştiklerini yazmaktadır. Bu ifade tarzı, ruhun yegane hedefinin Tanrıya ulaşmak olduğunu söyleyen Ezoterik öğretinin o dönemdeki anlatımından başka birşey değildir.

Dante'ye göre, Tanrının bünyesinde varolan üçlü ilahi kudret Hıristiyan teslisini ve İsa'nın hem insan, hem Tanrı oluşunu izah etmektedir. Allah'ın insanı kendi suretinde yaratmış olmasını insanın Tanrısallığına bağlayan Dante, Ezoterik sırlar için Cehennem bölümünde şöyle yazar: "Siz ki, sağlıklı bir akla sahipsiniz. Şu tuhaf mısraların arasında saklanan doktrini kavrayınız"...

Bu noktada şunu da ifade etmek gerekir; Dante, yaşadığı dönemde aydınlar arasında çok yaygın olan "Fedeli D'amore" (Aşk Dostları) edebi akımına da mensuptuı-. Ezoterik içerikli bu akını, diğer benzeri örgütler gibi, başkalarınca anlaşılamayacak gizli bir dile sahipti. Dante, İlahi Komedi'sinde hakikati aramaktadır. Bunun için üç seyahat yapar. İlk seyahati Cehennemedir ve büyük engellerle doludur. İkinci seyahat, yani Araf seyahati daha kolay ve

ümit doludur. Üçüncü seyahat yani Cennet ise, müzik, dans ve ışık eşliğinde yapılan bir seyahattir. Bu seyahatler sırasında Dante'ye Virgil (Akıl), Beatris (Güzellik) ve Sen Bernaı'ın simgelediği İlahi İrade (Kuvvet) rehberlik etmektedir. Seyahatlerinin sonunda Dante İlahi Nura, yani Tanrısal Hakikate kavuşmaktadır.

Dante, düşüncelerini şöyle dile getirmektedir.: "Beni meydana getiren ilahi kudret, en yüce akıl, hikmet ve ilk aşktır"..

Dante'nin gördüğü İlahi Nur bir üçgen şeklindedir. Diğer bir deyişle o, Nurlu Deltayı görmüştür. Deltanın ortasında Dante'nin kendi yansıması, yani insan durmaktadır. İnsan Tanrının bir paçasıdır ve Tanrı insanın içindedir. İnsan kendisini yeterince araştırırsa, içindeki vasıfları geliştirirse, bünyesinde varolan sırlara erecek ve aradığı hakikatin kendisinde bulunduğunu anlayacaktır.

6.5. Leonardo Da Vinci

Leonardo Da Vinci, fikirleri kendi çağının ötesine geçen bir sanatcı; tank, dalış giysizi, helikopter. Kendi zamanın ötesindeki pek çok bilgiden haberdar. 16.asırda İtalya'da sanat, mühendislik ve bilim alanlarında dünyada görülmüş en büyük yenilik çağlarından biri yaşandı. Bu çağın en büyük ismi Leonardo Da Vinci. Rönansansı temsil eden bir efsane. 1452 Toscana da köylü bir kızın ve saygın olduğu iddia edilen bir noterin gayri meşru çocuğu olarak dünyaya geldi.

15. asrın sonuna doğru büyük sanat hamisi Ludovico Sforza More Milan düka'lığını yeğenin elinden alıyor. Milan'da aile tahtına Sforza kalesine geçiyor. Kaleyi süslemeleri için zamanın önde gelen sanatcıları ile mühendislerini kiralıyor. 15.asrın sonlarında Milan Düka'sı tarafından zamanın en iyi sanatçı ve bilim adamları kaleye çağrılıyor. 1482 yılında Leonardo Da Vinci'de davet edildiği kalede, 17 yıl boyunca diğer sanatçı ve bilim adamları ile birlikte kalmıştır. 1496 yılında Sforza kalesine taşınan Matematikçi Luka Pacioli ile iyi ilişki kuran Leonardo, Matematik bilgisini Luka Pacioli'den öğrenmiştir.

1499 yılında Fransa İtalya'yı işgal ediyor. Ludovico Sforza mevkiinden indiriliyor. Artık bir hamileri olmayan Leonardo ve Pacioli, Milan'dan ayrılıyor ama işbirlikteliklerini sürdürüyorlar. Polyhedra çizimlerinde Leoonarda, Pacioli'ye yardım ediyor. Mesela altın oran gibi çalışmalar bu sırada gerçekleştirliyor. Pacioli'den öğrendiği matematik bilgisi daha saonra onun mühendislik çizimlerinde farkındalık oluşturmasını sağlayacaktır. Leonarda'nun başkalarından öğrendiği tek alan matematik değil.

Rönesansın başında Siena'da teknolojik gelişmeler ile birlikte, mühendislik buluşlar için merkez haline geldi. Yapılan araştırmalarda Leonardo Da Vinci'nin döneminin çok ilerisinde bir görüş ile helikopter, deniz altı, tank düşüncesini ilk defa ortaya attığı bilgisinin yanlış olduğu anlaşılmış, bulunduğu dönem ve öncesine ait el yazmalarında başka bilim adamları tarafından benzer şekilde tasarlanmış çizimlere rastlanmıştır. Ayrıca Leonardo Da Vinci'nin

kütüphanesinde başka bilim adamlarına ait çizimlere rastlanmış, Leonardo'nun sayfa üzerinde aldığı notlar görülmüştür. Tüm bunlardan Leonardo Da Vinci'nin yaşadığı dönemdeki sanat ve bilimde yaşanan gelişmelerden etkilendiği, diğer bilim adamları ile görüşmekte olduğu ve etkilendiği düşünceleri geliştirecek projeler üretmeye çalıştığı anlaşılmaktadır. Ancak yaptığı çalışmalardaki detaylı çizimlerin döneminin en iyisi olduğu görünmektedir.

Mariano Taccola yeni nesil mühendislerin başında geliyor. Takola bu alanda çok önemli bir adım atmıştır. Çünkü el yazamaları yüzlerce ve yüzlerce makine resimleriyle doludur. Floransalı tarihçi Prof. Paulo Galuzzi'ye göre Leonardo'nun Tacoola'nın çalışmalarını gördüğüne dair yazılı kanıtlar bulunmaktadır. Siena'lı başka bir mühendis olan Francesco di giorgio, Taccola'nın tüm el yazmalarını miras aldı ve çalışmalarının bazıları onlara dayandırarak tasarım ve çizim kalitesini geliştirdi. Leonardo sadece daha iyi bir çizim yapmakla kalmıyor, aynı zamanda aleti teknik açıdan geliştiriyor.

Leonardo aynı zamanda popüler kültüre uçuş alanında da bir öncü olarak girmiştir. Havacılık prensiplerini ilk anlayan kişi olduğu söyleniyor. Günümüzde paraşütlerine planörler ve helikopterlere kadar insan oğlunun ayağını yerden kesen sayısız uçuş cihazının mucidi olarak biliniyor. Tarihçi Dr. Tobias Capwell Leonardo'dan yüzyıllar önce yaşamış Mers Beurre'li Elmer'ın uçuş hikayesini araştırmış. Burada da bazı sorgulanması gereken noktalar olduğu görülmektedir. Hikaye 12. Asırdan kalma bir el yazmasında görülüyor. 12.asrın başında keşiş olan Mansver'lü keşiş olan William, "İngiliz Krallarının Marifetleri" adı altında ingitere tarihini kaleme aldı. Elmer zamanı açısında bilge bir adamdı. Daedalus gibi uçabilmek için el ve ayaklarına kanatlar bağladı ve bir kulenin tepesine çıkıp rüzgarı toplayarak 200 metreden fazla bir mesafeyi uçarak katetti. Rüzgarın şiddeti ve rüzgarın dönmesiyle uçuşu bozulduğu için inişi gerçekleştiremedi. Düşerek iki bacağını birden kırdı ve ölene dek sakat kaldı.

Uçma tutkusunun en erken öyküsü Yunan Mitolojisindeki anlatımıyla Daedalus ve oğlu İkarus'un efsanesidir. Efsaneye göre Kral Minos, baba Daedalus ve oğlunu Girit Adasına hapseder. Hapis hayatından sıkılan Daedalus'un aklına kaz tüylerinden kanatlar yapıp bunları kullanarak adadan kaçmak gelir. İşte böylece bilinen en eski efsanevi insanlı uçuşunu gerçekleştirmiş olurlar.

Fakat Elmer 25m yükseklikten başladı ve 200metreden uzak bir mesafeye uçtu. İnişi pek çözememiş olmasına rağmen uçma kısmını gayet iyi anlamış görünüyor. Elmer'ın uçuş aletini dengeleyemediği bir gerçek. Mansver'lü keşiş olan William'ın el yazmaları analiz edildiğinde Elmer'ın da kendi hatasını anladığı net bir şekilde görülmektedir. Bu tarihi belgenin esas ilginç yönü şudur; Elmer'ın uçuş aletinin dengeli olmadığını belirtiği söyleniyor. Bu da ucuna bir kuyruk eklemeyi unutmuş olmasıdır. Yani karşımızda zihninde modern uçakların görüntüsü olan bir ortaçağ insanı var. Bu da demek oluyor ki Leonardo'dan asırlar önce insanlar uçuş prensiplerini test etmeye başlamıştı." İtalyan mühendislerin iptidai uçuş makineleri çizimleri Leonardo'nun eskizlerinden daha eskiye dayanıyor. Leonardo'nun daha karmaşık olan kendi makinelerini yaratmak için bu çizimlerden ve fikirlerden faydalandığına ve onları kendi mühendislik çizimlerine uyarladığına inanılıyor. Leonardo'nun uçuş makinaları çizimleri en meşhur çalışmalarından bir tanesidir. Güzel çizimler ile dahiyane icatlar ile birbirine karıştırılmamalıdır. Leonarda Ortadoğu ve Çin'den gelen oyuncaklar, eskizler ve anlatılardan ilham almıştır. Çin oyucağını büyüterek bir insanı kaldırma gücü elde

edeceğini düşünmüş olmalıdır, ama bu boyutları olduğu gibi büyüterek aynı sonucu elde edemezsiniz. Leonardo'nun uçuş alanındaki çalışmaları orjinal görünmediği gibi pek işe yarda değildirler. Şu da bir gerçektir ki kendisini keşfettiğini asla iddia etmediği icatların mucidi sayılır. Unutulması gereken dahiyane bir yeteneği olduğudur.

Leonardo, Mona Lisa tablosundan dolayı ilgi odağıdır. Rönans tabloları çok katmanlıdır. Katma üzerine katman oluşturularak meyda getirilmiş. Paris, Louvre müzesindeki Mona Lisa tablosu kızıl ötesi görüntüleme ile analiz edildiğinde; tüm ışık dalga boyu analizi ile katmanların tarihsel yolculuğu yeniden görüntülenebilmektedir. Özellikle gözle görünmeyen ışık dalga boylarında analiz önemlidir. Herbir filte ışığın sadece dar bir aralığını görüyor. Resmin yüzeyi sırayla her bir filtre ile sırayla taranıyor. Analiz sonucunda elde edilen verilerden taplo yeniden oluşturulabiliyor. Leonardo'nun esas dehası tablolarında gözler önüne seriliyor. Tablolarını son derece sıradışı bir şekilde çiziyordu. Çok içe bir yağlı boya elde etme teknolojisi geliştirmişti. Bunu beyaz bir zemine yerleştirince ince bir renk örtüsü elde ediyordu. Katmanlar halinde sırayla boya örtüleri üç boyut görünmeyi sağlıyordu. Yaptığı çalışma vitray geliştirme gibiydi. Işık oluşturduğu herbir zemine çarparak geri yansıyordu. Renk yoğunlu elde etmede; Işığı ve gögeleri kullanmak için basitce siyah ve daha koyu bir renk kullanmak yerine gölgeleri oluşturmak üzere tablosuna katman katman renk eklediği görülüyor. Bu yöntem o kadar hüner dolu ki, şimdiye kadar hiçbir kimse onun benzerini yapamadı. Leonardo'nun esas dehası tablolarında gözler önüne seriliyor.

Tarihde çığır açağı bir mühendislik mucidi olmasa da eskislerinde hayret verici bir engin bilgiye sahip olduğu görülüyor. Konuları botanik biliminden astronomiye, tıptan ressamlığa, renk teorilerinden resim teorilerine kadar uzanıyor. Rönans çağında daha önce hiç görülmemiş geniş bir yelpazeye sahip. Sanatsal dehasıyla, kuşkusuz günümüzde onu birinci sıraya oturturulmasını hak ediyor. Leonardo Da Vinci der ki: "Pek çokları, aptal kalabalığı aldatarak, yanılsamalardan ve sahte mucizelerden gelir elde etmiştir. "

Pekçok Hristiyan tablosuna Hristiyanlıkla alakası olmayan gizli semboller yerleştirilmiştir. Amaç sanatçının, kendi gizli inancını yüceltiyor olması olabilir mi? Kiliseyi belli etmeden küçümsüyor ya da kendisine emanet edilen mesajlar mı yükleniyor? Leonardo Da Vinci eski tanrıçalara çok düşkün biriydi. Hiç tahmin edilemeyecek yerlerde gizli semboller kullanmıştır. Öte yandan Tapınakçıların inşa ettiği kilislerin şekli de önemli ipuçları vermektedir. Hristiyan haç temeline aldırış etmeden, güneşin şerefine daire biçiminde kiliseler inşaa etmişlerdir. Mimari Pagan stilindedir. Mabet yapılarında içeri girişi bulmak kolay, dışarı çıkmak imkansızdı. Günümüz turist ve alıveriş merkezlerindeki tuzağa benzemektedir.

Leonardo da Vinci'nin eskisinde, içerisine çıplak bir erkeğin yerleştirildiği mükemmel bir daire görülür. Da Vinci'nin Mona Lisa'sı, sadece 78cm x 53cm ebatındadır. Leonardo gittiği her yere bu tabloyu beraberinde taşır ve nedeni sorulduğunda dişi güzelliğinin en yüce ifadesinden ayrılmanın ona zor geldiğini söylerdi. Da Vinci'nin bu esere aşırı ilgisinin daha derin bir sembolden kaynaklandığı iddia edilmektedir. Resmin içerisinde saklanmış mesaj. Gülüş büyük bir gizem içermektedir. Sol taraftaki ufuk çizgisi sağdakinden belirgin şekilde aşağıda çizilmiştir. Sol taraftaki kır planı aşağıda tutularak, Mona Lisa'nın büyük görünmesi sağlanmıştır. Sol dişi, sağ erkektir. Mona Lisa ile Da Vinci'nin portreleri bilgisayarda karşılaştırıldığında önemli benzerlikler bulundu. İsminin geldiği kaynak iliginçtir; Amon Mısır erkek bereket tansrısıdır. Mısır bereket tanrıçasının ismi ise İsis'dir. Eski resim yazıtlarında

L’ISA denirdi. Tablonun adı: Amon L’isa. Şifrelenmiş ismi “Mona Lisa” olan tablo erkek ve dişinin ilahi birleşimini sembolize eder.

Şifreleme biçimlerinde ilkleri Leonardo icat etmiştir; telefonların ve e-postaların olmadığı bir dönemde, insanların uzaktaki birine özel bir bilgiyi gönderirken taşıyana güvenmek zorundadır. Ulak, mektupta değerli bir bilgi olduğundan kuşkulandığında mektubu yerine ulaştırmak yerine içindeki bilgiyi rakiplere satarak daha çok para kazanacağını düşünebilirdi. Tarihdeki pek çok zeka, bilginin korunması için şifreli yazı tekniği geliştirmişti. Da Vinci şifre için matematik ve kriptoloji kullanmamıştır. Kripteks adı verilen mektupları, haritaları, şemaları, herşeyi saklayacak bir muhafaza kutu geliştirilmiştir. Kutunun içerisindeki bilgiye ancak parolayı doğru bilen kişi ulaşırdı. Aksi durumda bilgi kırılan cam içerisindeki sıvı tarafından yok edilirdi. İçerisine konulan belge olarak, koyun derisinden yapılan tirşe yerine papirüs kullanılırdı. Eğer şifre bilinmeden zorla açılırsa papirüs sirke benzeri sıvıya temas ettiğinda hamura dönüşürdü. Ayrıca yazılı bilgi birde şifrelenmiş ise iki kat güvenlik sağanırdı.

Da Vinci gerçek Kase’yi resmetmişti. “Son Akşam Yemeği” resminde, içlerinden birinin kendisine ihanet edeceğini açıkladığı sırada Mesih ile havariler betimlenmişti. Resimde Mesih ortada oturuyor.

Havariler ekmek kırıp yiyorlar. Şarap içmişlerdi. Masada çok sayıda şarap bardağı var. Oysa anlatıda, Mesih yemekten sonra şarap kadehini havarileriyle paylaştı der. Bir bardak olmalı. Resimde on üç şarap bardağı var. Kutsal kase yok! O zaman resimdeki Kutsal Kase bir nesne değil, bir insan olmalı! Aslında bir kadın!

Sembollerde Ters V bıcağı, normal V işareti Kadehi ve aynı zamanda rahmi de temsil etmektedir. Kase aslında bir kadınlık sembolüdür. Kutsal kase tanrıçayı temsil etmektedir. Oysa kutsal kadın kilise tarafından şeytanlaştırıldı, günah ilan edildi. Hristiyan felsefi yaratıcı gücü erkeğin egemenliğinde, yaratıcı ilan etmişti. Çünkü kase ile anlamdırılan kadın öyle bir kadın ki, taşıdığı sır öylesine güçlü ki, açıklanırsa Hristiyanlığı temelinden sarsabilir miydi?

“Son Akşam Yemeği” resminde Mesih’in solundaki kadın olmalıydı; omuzlarına dökülmüş kızıl saçları, narince kıvrılmış elleri ve göğüsleri olduğuna dair bir ipucu vardı. Bu bir kadındı. Bu kadın Magdalalı Meryem’dir ve İsa Mesih ile evliydi. Da Vinci bu gerçeğin farkındaydı. Mesih ile eşi kalça kısmında birleşmiş olduğu görülür. Öte yandan resmin ortasına bir M harfi belirgenleşir.

Son akşam yemeği tablosunun orijinal boyutu 4.6 m x 8.8m dir. Da Vinci, her ayrıntıyı mükemmel kılmak adına sahip olduğu tüm zamanı harcayarak taş üstüne tempera boyası uygulayıp kendine has bir teknik icat etti. Da Vinci, resmi neme karşı koruyup temperayı kabul edecek bir malzeme ile duvara astar boyası uyguladı.

Mesih İsa, bir yahudiydi ve Yahudi sosyal kültürü, bir erkeğin bekar kalmasını yasaklıyordu. Önemsenmesi gereken bir iddia ise, İsa peygamberin Hristiyan Kilisesi kuruluş direktiflerini Petros’a değil, Magdalalı Meryem’e vermişti. Resimde Petros tehditkar bir şekilde Meryem’e doğru eğiliyor ve bıcak gibi tuttuğu eliyle onun boynunu kesiyormuş gibi yapıyordu. “Kayalıklar Bakiresi” resminde de aynı tehditkar el hareketi! Ayrıca “Son Akşam Yemeği” tablosunda kolları sayarsanız hiç kimseye ait olmayan bir el göreceksiniz. Magdalalı Meryem soylu birisidir. Kilise güçlü aile bağını yok etmek için Magdalalıyı bir fahişe gibi tanıtmıştı. Kutsal Kase Magdalalı Meryem’i anlatır. Mesihin soylu neslini taşıyan kadın rahmi! Neslini korumak adına oluşturulan Kutsal Kase hikayesi, asil kan anlamına mı gelmektedir? Çarmıha gerilme esnasında Magdalalı Meryem hamileydi. İsa’nın doğmamış çocuğunun güvenliği için Kutsal Topraklardan kaçmaktan başka çaresi yoktu. Mesih’in güvendiği amcası Arimatea’lı Yusuf’un yardımıyla gizlice Fransa’ya gelmişti. Kızı olduğuna dair izlerin mevcut olduğu iddia edilmektedir. Kilise bu sırrı dördüncü yüzyılda örtbas etmeye çalışmak için Haçlı seferlerini başlatarak bilgileri toplayıp yok etmeye mi çalışmıştı?

6.6. İskoçya Rosslyn Şapeli

Şifre Katedrali olarak da bilinen Rosslyn Şapeli, İskoçya'da Edinburgh'un 11 km güneyinde, eski Mitas mabedinin bulunduğu tarafta yer alır. 1146 yılında Tapınak Şövalyeleri tarafından inşa edilen şapel, Yahudi, Hristiyan, Mısır, Mason ve Pagan geleneklerinden gelen sembollerle donatılmıştır. Şapelin ünlü batı duvarı, Süleyman Mabedi'nin batı duvarına benzer ve şapel Kudüs'deki Mabedin bir kopyasıdır. Şapeldeki her bir yüzeye semboller kazınmıştır; Hristiyan haçları, Yahudi yıldızları, Mason mühürleri, Tapınak Şövalyelerinin haçları, boynuzlar, piramitler, astrolojik işaretler, bitkiler, beş köşeli yıldızlar ve güller. Rosslyn Şapeli, Tapınak Şövalyelerin sevgi ve saygı ile ortaya çıkardıkları emeğin ürünüdür. Şapel doğa ve tanrıçanın mabedir. Davut'un yıldızı, ziyaret edenlerin ayak izindedir. Mabedin ön kısmındaki iki sütun; uyumsuz ve garip bir çift oluşturur. Sol taraftaki sütun çok basit, sağ taraftaki sütun süslü, devamlı dönen spiral hatları vardır. Basit olan Duvarcı Sütunu, diğeri ise Çırak Sütunu'dur. Bu iki sütuna benzeyen sütunlar tüm Mason tapınaklarında bulunmaktadır. Süleyman Mabedi'nin ön tarafında duran iki sütunun kopyasıdır.

Şapelin çoğrafi koordinatı, Glastonbury'den geçen kuzey-güney meridyenine düşüyordu. Rosslyn – Roslin olarak okunur – adını bu kutsal gül çizgisinden alır. Yeraltını tarayan radarlar, şapelin altında yeraltı odasının var olduğunu ortaya çıkardığında fısıltılar, sesli anlatımlara dönüşmüştür. Arkeologlar kayalıkları delme girişiminde bulunduklarında Rosslyn vakfı izin vermemiştir. Rosslyn bir zamanlar Kutsal Kase sırrına ev sahipliği yapmış olabilir, şimdilerde dikkat çektiği için, açığa çıktığı için oradan taşınmış olmalıdır. Fazla dikkat çekmişti. Öte yandan günümüz yüzyılında, Katolik kilisesinden İsa'nın sırlarını yok etme çüretkarlığını yürüteceği beklenemez. Devir herşeyin ve herkesin birbirini izlediği ve analiz ettiği, bilgilerin hızlı yayıldığı, tepkilerin kontrol edilmediği bir çağda yaşıyoruz. Kilisenin eski belgeleri yok etme yerine daha akılcı, insana odaklı bir davranış değişikliğine yöneldiği görülmektedir. Kilise şifreleri yok etme yerine, toplama ve paylaşıma gitme yönünde işbirliğine gittiğine yönelik ip uçları da görülmektedir.

Bugüne kadar hiç bir kayıtta İskoç tapınak şövalyelerine dair hiçbir iz yok. Ama buna ve diğer tapınak sırlarına kanıt arayanların keşfetmek istedikleri bir nokta var. İskoçların en eski ve en güçlü Klanlarının isimlerindeki bir ipucu bu. St. Clair, Aziz Clair'in ailesi , yani Da Vinci Şifresinde kilit rol oynayan aile. St. Clair ailesi uzun zamandır tapınak şövalyeleri ile ilişkilendiriliyor. Çünkü 1120'de kutsal topraklardan geri döndüklerinde şövalyelere toprak veren ilk ailelerden biri. Bugün St. Clair ailesinin torunları, şövalyelerin soyundan olduklarını söylüyor. Bazıları St. Clair ailesinin tapınak şövalyelerinin İskoçya'daki ustaları olduğunu söylüyor. Ama ellerinde hiçbir belge yok. St. Clair ailesi ile şövalyeler arasındaki gerçek ilişki ne olursa olsun izler yalnızca bir sponsorluk ilişkisi ya da çok daha derin bir şey olsun her zaman yakın bağlantılı oldular. Kimileri şövalyelerin kayıtlarını ve kalıntılarını burada Roslin kalesinde sakladıklarına inanıyor.

St. Clair ailesi tarafından 1100'lerde yapılan Rosslin kalesi 200 yıl boyunca Orta çağ bilgisinin bölgesel bir deposu olarak hizmet verdi. Eski zamanlarda kitapların rahipler tarafından kopya edildiği bir yer. Roslin bir öğrenme merkezi, bugünün eşleniği bir üniversite veya bir kütüphane olabilir. 1546 yılında İskoçya ve İskoçların kraliçesi Mary Stuart'ın annesi Mary of Guise, Roslin lordu Williams Clair'a esrarengiz bir mektup yazar. Bu mektupta Roslin'in

büyük sırrına atıfta bulunur. Bu atıf kimilerince dini kalıntılar ve şövalyelerin kutsal hazinelerine referans olarak çözümleniyor. Spekülasyonlar Roslin kalesinin yıkıntıları değil hemen yakındaki ailenin 1446 yılında sipariş ettiği bina ile ilgili. Kimilerine göre sonradan ortaya çıkan **Masonların habercisi olan yetenekli taş ustaları tarafından yapılmış Rosslyn Chapel, gizli mesajlar saklayabilecek olan kimi kabartılarla süslü. Şapel de şövalye sembolleri de bulunuyor. Şapel de Mason semboller de bulunuyor. Geleneksel Hristiyan sembolleri elbette Şapel in etrafında, ayrıca kilisenin şeytani diyebileceği sembollerde bulunuyor. Tuhaf semboller, bazılarının Şapel de aralarında şövalyelerin kayıtlarının bulunduğu gizli dini belgelerin nereye gömüldüğünü gösteren şifrelerin bulunduğuna ikna ediyor.** Bu kaynağını 90'larda gerçekleştirilmiş özel bir kazı yapan gruptan alan bir şüphe. 10 yıl kadar önce bir grup Şapelin tüm komşularını satın aldı ve sondaj araçları kiralayarak kilisenin bodrumuna doğru diyagonal bir kazı yapmaya başladı. Bu bodrumun cazibesi şiddetliydi. İskoçya'nın tarih koruma konseyi duruma hızla el koydu ve engelledi. Planları da daha ileriye gidememiş oldu. Hatta kimileri da Vinci Şifresi fanatiklerinin 500 yıllık binaya akın etmesinden korkarak bölgenin kapatılmasını bile istedi. Rosslyn Chapel'inin altının kazılması Şapel için tam anlamıyla büyük kayıp olacaktır. Eğer kazar ve önemli bir şeyler bulurlarsa milyonlarca insan bunu görmeye gelecek ve bina olası bir hasar tehlikesine girecek. Eğer kazar ve bir şey bulamazlarsa turistler gelmeyi bırakacak ve buda şu an binayı korumak için sürdürülen restorasyon çabasını tehlikeye atacak.

Kazılar bugün için 200 yıldır devam ediyor. Yüz binlerce dolar harcandı, davalar açıldı ve hayatlar kaybedildi. Ama hala görünürde hiç birşey yok. Bu gerçekten bir şeyleri yer altına gömmeyi akıl etmenin bir parçası. Özellikle bir binanın altındaysa. Çünkü böyle bir şeyi gerçek anlamda kazmak, çok büyük miktarda hizmet gerektiriyor.

6.7. Vaftizci Yahya ve Torino Kefeni

Kabul edilen İncillerde İsa'nın geleceğini müjdeleyip onun vaftiz olmasını sağlayan kişi Yahya dır . Hatta Matta İncilinde Yahya şöyle der: “Gerçi ben sizi tövbe için suyla vaftiz ediyorum, ama benden sonra gelen benden daha güçlüdür. Ben Onun çarıklarını çıkarmaya bile layık değilim. O sizi Kutsal Ruh ve ateşle vaftiz edecek.” Ancak zaman içinde bazı topluluklar Yahya’yı İsa’dan daha önemli tutmuşlar hatta bu düşüncelerini çağlar boyu, İsa betimlemelerinde aslında Yahya’yı resmederek sürdürmüşlerdir. Tapınak Şövalyelerine yöneltilen birtakım suçlamalarda Johannit mezhebine ilişkin sorular da vardır. Suçlamalarda İsa'nın Thomas isimli bir ikizi olduğuna ve yeniden dirilmenin ancak böyle gerçekleştiğine inandıkları ve ayrıca Maria Magdelena’nın İsa’nın karısı olduğunu öne sürdükleri iddia edilmektedir.

Şövalyelerin hazineleri bulduğuna dair herhangi bir kanıt var mı? Bazıları şövalyelere zorla yaptırılan itirafların ince bir okunmasında ipuçları görüyor. Üzerlerine atılan yüzden fazla suçlamaların çoğu genel şeylerdi. Başka davalarda daha önce kullanılmış suçlamalar; büyücülük, dine küfür, eş cinsellik, Haça hakaret etmek ama biri diğerlerinden farklıydı ve yalnızca şövalyelere isnat edildi. Bir başa tapınmakla suçlanıyorlardı. Sakallı bir baş, üç yüzlü bir baş, konuşan bir baş; bu şövalyelere ait bir şeydi ve altında bir şeyler olduğunu düşündürdü. Bu gizemli baş neydi? Bunun bir resim mi, bir oyma mı, yoksa gerçek bir baş mı olduğu olduğuna ilişkin tarifler değişiyordu. Bu aynı zamanda kalıntılar ve azizlerin sahip olduğu gücün ölümlerinden sonra kalıntılarda kaldığına dair inançla da bağlantılı. Bazı kalıntıları o azizlerin gücünü alabilmek adına yanlarında savaşa götürdüler. Pek çok Orta çağ ordusu bunu yaptı. Bazı şüpheler kalıntıların herhangi bir azizden değil, belki de tüm azizlerin en ünlüsünden kaldığını işaret ediyordu. Bazıları onu John vaftizin kafası olarak görüyor.

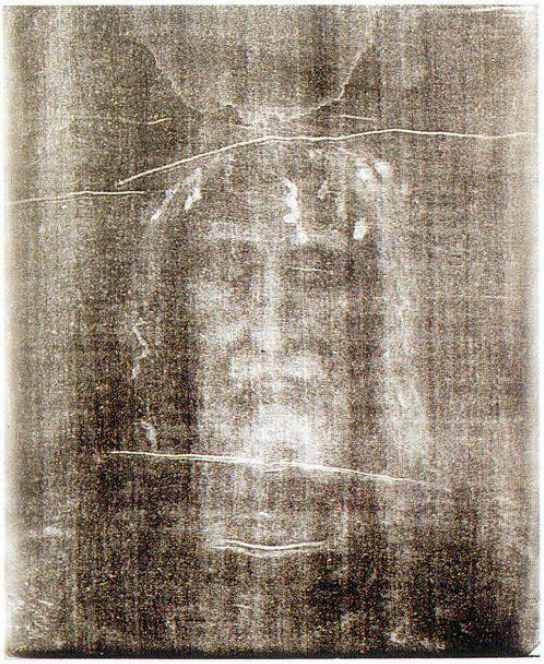

Tarihimizin bu döneminde ünlü kişilerin vücut parçalarının büyülü güçleri olduğuna inanılırdı. Yani John Vaftizin ölümü sırasında kafası kesildiğinden beri bu çok önemli bir kalıntıdır. İnsanlar güçlerinin ve kudretlerinin bir sembolü olarak ona sahip olmak istediler. Esasen bir kaç kurum hala bu başa sahip olduklarını ve 2000 yıldır koruduklarını iddia ediyorlar. Antakya’da, Roma’da ve Güney Fransa’da ama gerçek durum bilinmiyor. Şövalyeler gerçekten de Vaftizci Yahya’nın başına sahip miydi? Güney İngiltere’de tapınak mülkünde bulunan duvardaki 12. asır resmi bazı kişilere kalıntının resmi olduğunu düşündürüyor. Eğer buradaki resme çok dikkatli bakılırsa vücudundan ayrılmış bir baş olduğunu görebilirsiniz. Beyaz, ölü ve gözlerini dikmiş bakıyor. Çene düşük, görülebilen bir boyun yok. Bir tabak üzerindeki bir baş gibi. Bu bir görgü tanığının vaftizci Yahya’nın kesik başının tarifi mi? Ya da bazılarının inandığı gibi daha da kutsal bir yüzün Torino kefeninde görülen yüzün tasviri mi?

Kefen geleneksel olarak katlamış haliyle yalnızca yüzü açıkta bırakıyor. Yalnızca baş görülebiliyor. Kimileri kefenin şövalyelerin kutsal topraklardan getirdiği pek çok şeyden yalnızca biri olduğuna inanıyor. 4. Haçlı seferi sırasında II. Konstantinapole'de keşfetmiş olabilirler. Doğudan geri alınıp Avrupa'ya getirilmiş ve ritüellerinin bir parçası olarak kullanılmış. Askerleri kötü namlı 13. Cuma saldırılarını yaparken Kral Philippe'in aradığı şey neydi? Şövalyelerin bankalarındaki hazine mi? Süleyman Mabedi'nin kalıntıları ve hazinesi mi? Ya da kutsal topraklardan getirilmiş olabilecek, Torino kefeni gibi paha biçilmez İsevi kutsal kalıntılar mı? Gerçek amacı ne olursa olsun kralın tutuklamalardan çok şey kazandığına ilişkin pek az kanıt var. Kral Philippe düşündüğü kadar kazanç elde edemedi. Doğal olarak tapınak şövalyelerine olan yüksek miktardaki borçları silindi. Ama bu kesinlikle onun ekonomik problemlerini çözmedi. Papa 5. Clemens tarafından 1312'de yayınlanan bir bildiride tapınak şövalyeleri tarikatı fesih ediliyor. Ama Papa şövalyelerin mülklerinin çoğunu krala değil, dini kurumlara dağıtılmasına hükmediyor. **Büyük Label** bunların büyük kısmını ele geçirmeyi başardı. Ama bu yalnızca şövalyeleri tutuklamanın ve işkencenin faturasını karşılayabildi. En ilginci ise Kral Philippe'in adamları, şövalyelerin Fransa'nın her yerindeki mülklerine girdiklerinde çok az şey bulabildiler. Yalnızca insan sayısı olarak değil, mallar da çok azdı. Aslında hiç hazine bulamadılar. Tarikatın tüm kayıtları da yok olmuş gibi görünüyordu.

Torino kefeni kralın ölümünden 40 yıl sonra Fransa Lirey'de ortaya çıktı. de Charney adındaki eski bir Fransız ailesi tarafından korunduğu söylenir. İlginç bir biçimde 1350'lilerde Fransa'da bir kefen sergileyen ilk aile de Charney'lerdi. Geoffroi de Charney'de, Jacques de Molay ile birlikte yakılan Normandiya şövalyesiydi.

6.8. Bizans İmparatorluğu Sonrası

15. yüzyılda krallar ve giderek imparatorlar, derebeylerine karşı kesin üstünlük kurdular. Bunlar, Hıristiyan alemini kendi tapulu malı gibi görmeye alışmış Papalığa karşı, daha bağımsız olabilmek için girişimlerde bulunmaya başladılar. Ancak, Papalığın elinde çok güçlü bir silah, "Afaroz" tehdidi vardı, Papa, kim olursa olsun, bir kişi ya da kurumu aforoz ettiği anda, bu kişi ya da kurum toplumdan tamamıyla soyutlanıyordu. Ancak bu cezanın olur olmaz kullanımı, geri tepmesine yol açtı. Giderek, Papalara tepki olarak milli hisler güçlenmeye başladı. Sonuçta milli kiliseler Papalık karşısına bazı hak iddiaları ile çıktılar. Karmaşa o boyutlara ulaştı ki, bir ara ortaya birbirlerini aforoz eden üç Papanın çıktığı bile oldu.

İstanbul'un 1453'de Türkler tarafından alınması ve Bizans İmparatorluğunun son buluşu ile, birçok Bizanslı İtalya'ya göç etti. Göç edenler arasında bilim adamları ve filozofların yanısıra, Ortodoks Collegia kardeşleri de bulunuyordu. İtalya'daki Mason Localarına katılan bu yeni kardeşler, olayların ivmesinin tırmanmasına neden oldular. 1460 yılında İtalya'nın Floransa kentinde "Eflatun Akademisi" kuruldu. Marcile Ficin tarafından kurulan bu akademide Hıristiyan felsefesi ile Ezotorik doktrin görüşleri uzlaştırılmaya çalışıldı. Aynı nitelikli çalışmalar diğer İtalyan kentlerine de sıçradı ve Venedik, Cenova, Roma gibi kentlerde yeni akademiler kuruldu. Bu akademilerin araştırmaları sonucunda, manastırların tozlu arşivlerinde yüzyıllardır unutulmuş eski Yunan eserleri gün yüzüne çıkarıldı.

Öte yandan, 1510 yılında İngiltere'de, ünlü Simyagerlerin bir araya geldikleri "Müneccimler Birliği" kuruldu. Kökenini Kabbalacılardan, Kudüs'den kaçan Tapınak Şövalyelerinden bu dernek, 1570 yılında Almanya'da "Rose Croix Kardeşleri" cemiyetini kurdu. Rose Croix'ların, Müneccimler Birliği'nin bir yan kolu olarak kurulduğuna dair bir belge, Michel Maier'e ait bir Manüskir'de bulunmaktadır ve halen Leipzig kütüphanesinde muhafaza edilmektedir.

Hermes, Kabbala, Etlatun, kısaca tüm Ezoterik ekollerin bir sentezi olarak kurulan Rose Croix, Eflatun'un etkisiyle, Ezoterik öğreti bünyesindeki akılcılığı ön plana çıkardı. Johan Valentin Andreae, Michael Maier, Francois Bacon, Jacob Boehme ve Robert Fluud gibi düşünürlerin eserleri ile Rose Croix tüm Avrupa'da, özellikle de Alnıanya, İnQiltere ve Fransa'da etkili bir kuruluş haline geldi. Ancak Rose Croix, dünyanın kaderini etkileyen zirveye, Martin Luther ile ulaştı.

İngiliz Müneccimler Birliği bir süre sonra, Simyâ nın giderek önemini kaybetmesi nedeniyle, tüm bilim dallarını kapsayan, "Royal Society"e dönüştü. Çok sayıda İngiliz bilim adamının üye olduğu ve kraliyetin himayesinde olan bu kuruluş, üyelerinin akılcılığı ön planda tutmaları ile ün yapmıştı. Ancak üyeler, bilim ile sezgisel yaklaşımı birleştirmeyi başarmışlardı.

Royal Society'ye üye olmalarının yanısıra birer Rose Croix da olanlardan John Dury, ışığın, yani Tanrının insanın içinde olduğunu yazarken, tüm modern bilimlerin babası olarak tanınan Francois Bocon ile deneysel Fiziğin kurucularından olan Robert 1505 yılında Rose Croix'nın Alman örgütüne üye olan Martin Luther, 1512 yılında Teoloji Doktoru ünvanını aldı ve Roma kilisesine karşı milli Alman kilisesini savunan savaşımına başladı. Tanrıyı sevmeyi ve ona inançla sarılmak gerektiğini savunan Luther, Hıristiyanlıkta hiçbir dogmanın bulunmadığı İsa

günlerine dönülmesini ve Tanrıyı her Hıristiyan'ın sezgisi ile bulmasını istiyordu. Roma kilisesine ve Papalığın afaroz etme ile, günahları bağışlama gibi yetkileri bünyesinde toplamış olmasına kızan Luther, özellikle yapılan maddi bağışlar neticesinde insanlara günahlarının affedildiğini gösteren belgeler, cennet anahtarları verilmesini komedi olarak nitelendirdi. Luther, açıkca ifade etmekten çekinmediği bu düşünceleri nedeniyle, 1520 yılında Papa 10. Leo tarafından aforoz edildi. Bu aforoz, Luther'in Roma'ya ve onun kutsama kuramına daha şiddetle saldırmasını sağlayan bir kamçı oldu. İnancı, gözle görülmez ve insanın içinde olan bir duygu olarak nitelendiren Luther, Papalığa karşı girişimlerine hız verdi. Ancak, Alman yöneticileri nezdinde Papalığın Afarozunun büyük önemi vardı ve Luther Almanya'dan kovuldu. Luther, kendisini koruması altına alan Saksonyalı Frederick'in şatosuna sığındı. Alman Teolog burada, şimdiye kadar sadece Latince yayınlanmış olan İncil'i 1522 yılında Almanca'ya çevirdi. Luther, böylece Alman edebiyatına da kendi dilindeki ilk büyük yapıtını kazandırdı. İncil'in Almanca'ya çevrilmesi, Alman halkının kutsal kitabı daha iyi anlamasına ve Luther'in öğretisini desteklemelerini sağladı. Luthercilik zamanla tüm Avrupa'ya yayıldı. Protestanlık adını alan Lutherci görüş ile, Katolik kilisesinin toplumlar üzerindeki mutlak tahakkümü kırılmış oldu.

1598 yılında Nantes fermanının imzalanması ile, Fransa'da Katoliklerin yanında Protestanların da yaşayabilecekleri kabul edildi. Müslümanların elinde bulunan ticaret yollarına karşı alternatif yolların bulunması, yeni kıtaların keşfi Avrupa'da refahın giderek artmasıyla sonuçlandı. Artan refahla birlikte, insan hakları gibi soyut kavramlar da gündeme geldi. Öte yandan, coğrafi büyük keşifler ile, dünya nüfusunun büyük bölümünün Hıristiyan olmadığı ortaya çıktı. Bu gerçek, halkın Papalığa olan inancını biraz daha zayıflattı. Bu arada bilimsel ilerlemeler de durmuyordu. Polonyalı bilgin Copernic dünyanın hem güneş etrafında hem kendi etrafında döndüğünü ispat etti. Oysa Katoliklerin İncilinde güneşin dünyanın etrafında döndüğünü yazıyordu.

Boyle, benzeri görüşü içeren eserler kaleme aldılar. Bacon, ünlü eseri "Nova Atlantis"de, Ezoterik doktrinin ön planda tutulduğu yeni bir dünyanın kurulması planları yaparken, Böyle da bu planı gerçekleştireceğini umduğu "Görünmez Kurul"un yaratıcısı oldu. Royal Society üyesi olan İsac Nowton'un, Rose Croix Jacob Boehme'in etkisi altında kalmış olması, bilim dünyasının bu kuruluştan ne denli yararlandığının göstergesidir.

Rose Croix'ların büyük bölümü, Mason Localarının üyeleriydi. Örneğin Londra locaları büyük üstadı Christoper Waren, hem Rose Croix hem de Mason'du. Ayrıca, her iki kuruluşa da üye olan kimyacı ve matematikçi Robert Moray, Royal Society'nin birinci başkanıydı. Rose Croix ile Masonluk prensiplerinin aynılaşmaları, "Hermes'e tapan İngiliz" lakabı verilen Elias Ashmole ile oldu. Sülayman Evi'ni yapmayı kendisine amaç edinen bir dernek kuran Ashmole, bu derneğin Mason lokalinde toplanmasını sağladı. Bu ilişki zaman içinde Masonluğun aynı gayeyi paylaşması noktasına ulaştı ve dernek de Masonluk içinde eridi. Bu arada Rose Croix'lara özellikle kıta Avrupa'sında, başta Cizvitler olmak üzere tüm dini kurumlar şiddetle saldırmaya başladı. Bu saldırılar 1630 yılına kadar sürdü ve Malineler Konseyi, Rose Croix'yı sihirbazlık ve dini sapkıcılıkla suçlayarak tarikatın kapatılmasını, üyelerinin tutuklanmalarını isteyen bir emir yayınladı. Bu karar üzerine, Şövlyelerin başlarına gelenler kendilerine örnek olan Rose Croix'lar, tıpkı onlar gibi Masonlaı'a katıldılar. İki kuruluşun bunları sonra birlikte hareket ettikleri, 17. yüzyıl ortalarında Henry Adamson

tarafından yazılmış şu mısralardan da bellidir: "Rose Croix kardeşleriyiz biz. Mason parolasına ve sezgi özelliğini sahibiz."

6.9. Rodos Şövalyeleri

Kudüs Saint Jean hastanesi kurucuları, kutsal topraklardaki Hristiyan hacılar için hastane ve konukevleri işleten silahlanmış askerlerdi. Haçlı seferleri sırasında Müslümanlara karşı mücadele vermişler, savaş sanatı konusunda ustalaşmışlar ve ortaçağ kale mimarisinde teknik gelişmelerin öncüsü olmuşlardı. Bunlara "Saint Jean" şövalyeleri de denir. Doğu Akdeniz bölgesinde, özellikle Müslüman ülkelerde Fransa ve Avusturya okulları bu tarikata bağlı rahipler tarafından kurulmuştur.

1099 da Haçlılar Kudüsü aldılar ve bir krallık kuruldu. Bu krallığa bağlı Antakya, Urfa, Trablusgarp ve Akka kontlukları ve prensislikleri vardı. Kurulan krallığın en büyük düşmanları Müslümanlar, Yahudiler ve hatta Doğudaki Hristiyanlardı. Çünkü Haçlıların yaşam biçimlerini, temizlik anlayışlarını ve ticari sistemlerini beğenmemişlerdi. Haçlılar 1299 yılında bu toprakları tamamıyla terk ettiler. Bu zaman zarfında kurulan "Saint Jean" şövalyelerinin amacı kutsal topraklardaki haçlıların alt yapısını yönetmektir; konaklama, bilhasa sağlık hizmetlerini karşılamaktır. Sağlık hizmetleri ve konaklama bugünde devam etmektedir.

Hospitalye Şövalyeleri ya da St. Jean Şövalyeleri tarikatı 1070 civarında kurulmuş bir şövalye tarikatıdır. Sonradan ismi Rodos Şövalyeleri, çok sonralarıysa Malta Şövalyeleri olarak anılmıştır. İlk tarikat lideri 1100 civarlarında seçilmiş olan Peter Gerard'dır. Kudüs Krallığı kurulur kurulmaz Godfroi de Bouillon Tarikat'a toprak bağışladı ve başka birçok kişi de onu takip etti. 1113 yılında Papa II. Paschal, St. Jean Şövalyelerini tarikat olarak tanıdı. 1120'li yıllarda askeri faliyetlerine başladılar ancak ilk askeri etkinlik 1136 yılında gerçekleştirilmiştir. Tamamen örgütlenen tarikatın rahipleri, Papa 2. Paschal'ın izni ile savaşmaya başladılar. 1160'lı yılların sonunda Mısır'a sefer düzenleyen Kudüs'ün Hıristiyan kralı 4. Baldwin (Bodvin), Selahaddin ile karşılaştı. Yalnızca 500 şövalye ve bir o kadar da Hristiyan Türklerden oluşan destek piyadeleri, Selahaddin'in kalabalık ordusu tarafından Ascalon'da (Aşkelon) kuşatıldı. 80 şövalye onları kurtarmaya gitti. Selahaddin'e tuzak kurdular. Selahaddin Mısıra çekilmek zorunda kaldı. Kazanılan zafer ünlenmelerine neden olmuştur.

Hastanede tedavi gören bazı haçlı şövalyeleri mallarının bir bölümünü buraya bağışladı; bazıları ise Kudüs'te kalıp hastaneye hizmet ettiler. Böylece zenginleşen hastane, hasta ve yoksullara hizmette olduğu kadar Müslümanlara karşı savaşta da etkin olan zengin ve güçlü bir kurum durumuna geldi. Selahaddin Eyyübi orduları tarafından Hıttin Savaşında büyük bir yenilgiye uğramalarına rağmen etkinlikleri devam etti. 1291'de Akka'nın düşüşü ve Haçlı Prensliklerinin ortadan kalkması üzerine, mezhep üyeleri bir gün yeniden fethetmek umuduyla Kudus'e yakın olabilmek için Kıbrıs'a çekilip hacılara ve hastalara yönelik çalışmalarını burada sürdürmeye karar verdiler. Kıbrıs'ta Venedikliler ve Ermeni krallığı vardı. Saint Jean Şövalyelerinin Venedikliler ile arasının iyi gitmediği görülmektedir. Çünkü Kıbrıs'ı terk ettiler ve 1309'da Rodos'u ve Bodrum'u ele geçirdiler. Bodrum'da ve Rodos'da

muhteşem kaleler inşa ettiler. Bu kaleleri inşa etmek için çevredeki antik eserlerin taş ve mermer bloklarını yerlerinden söktüler ve yağmaladılar. Çünkü yağmalama konusunda uzmanlaşmışlardı, hatta Suriye ve Ürdün'deki kaleler civardaki antik kentlerin yağmalanması ile inşa etmişlerdi. Rodos adasında bir hastane kurup adayı bağımsız devlet gibi yönettiler. Doğu Akdeniz'de güçlü bir donanmaya sahip oldular. Fatih Rodos'u kuşatmıştır, fakat başarılı olamamıştır.

1522'de Kanuni Sultan Süleyman döneminde Osmanlılar Rodos'u feth etti. 1530'da Kutsal Roma Germen İmparatoru V. Karl, Malta adasını tarikata bağışladı. Şövalyeler Osmanlı saldırılarına karşı Malta'da direnerek donanmalarını güçlendirdiler ve gelişmiş bir hastane kurdular; en parlak dönemlerini burada yaşadılar. Osmanlı deniz ticaretini baltaladılar. Denizciliği çok iyi öğreniyorlardı ve çok ciddiye alıyorlardı. Osmanlı denizcilerin yaptıkları tüm çalışmaların kopyalarını almışlar ve sürekli takip etmişlerdir.

Fatih'den sonra Malta şövalyelerinin amacı Türk denizcilerine karşı savaşmaktır. 2. Beyazıt ile Cem sultan arasındaki kavgada Cem sultan Rodos şövalyelerine sığınmak zorunda kaldı. Şövalyeler onu Roma'ya ve Romalılarda Fransa'ya devrettiler. Cem sultan koz olarak Osmanlı'ya karşı kullanılmıştır. Çok kıymetli ve değerli bir şehzadenin başına gelenler, Osmanlıda tek şehzade fikrini ateşlemiş ve kardeş katli sürecini başlatmıştır. Bu olaydan sonra Osmanlıda bir asır boyunca kardeş katli yerleşik haline gelmiştir.

18. yüzyılda denizcilik ve deniz filosu tekniğinde üstün gelişmeler sağlamışlardır. Rus çarı ve 2. Katherina Rus donanmasını geliştirmek için Malta şövalyeleri ile işbirliği yapmıştır. 1798'de Malta adası Napolyon Bonapart'ın eline geçti. Tarikatın merkezi 1834'te Roma'ya taşındı. Daha sonraları Malta ise bir İngiliz kolonisi haine geldi.1565 deTugut Reisin ısrarla Malta adasını almaya çalışması, başarısızlığından dolayı aşırı üzgün olmasının çok iyi anlaşılması gerekir. Malta ve Sicilya olmadan Akdeniz'de kontrolü ele almak mümkün değildir. Malta şövalyeleri sadece Kıbrıs, Rodos ve Malta da kalmış bir tarikat değildir. Saint George tarikatının verdiği ilhamla bilhasa Almanlar, bu şövalyeler ile Baltık denizinde hakimiyet kurmuşlar.

Hem Osmanlı hemde Malta Şövalyeleri birbirlerinin tarihlerinde önemli rol oynamışlardır. Kutsal topraklardaki haç ziyaretlerini kolaylaştırmak için kurulan tarikat 15. Asırdan itibaren Akdenizde gitdikçe güçlenen Osmanlının ilerleyişini durdurmak ve deniz ticaretini devam ettirmek gibi nedenler yüzünden askeri bir direnme başlatmıştır. Malta şövalyelerinin Malta toprağı ve Malta halkı ile bir alakaları yoktur. Çünkü Maltalılar Fenikelilerin akrabasıdır. Konuştukları dil Arapçaya çok yakın bir dildir. Hatta bugün Lüblanlılar ile rahat bir şekilde anlaşabilmektedirler. Maltayı yöneten bu Hristiyanlar bugün bile oradadırlar ve yönetimdedirler. Malta Tarikatı, günümüzde egemen bir devlet dışı aktör statüsü taşımaktadır. Birleşmiş Milletler'e gözlemci olarak katılmasına karşılık kendine ait topraklardan yoksundur. Kendini tarafsız ve insancıl bir yardım kuruluşu olarak tanımlayan tarikatın 104 ülkeyle diplomatik ilişkisi vardır. Birçok ülke şövalyelere diplomatik dokunulmazlık ve ayrıcalık tanımaktadır.

Katolik bir yardım derneği olarak günümüze kadar ulaşmış olan bu tarikat tarihin bazı dönemlerinde bağımsız bir devlet olarak güçlü bir ordu ve donanmaya sahip olmuş Avrupa, İslam ve Osmanlı tarihinde büyük izler bırakmıştır. Merkezi İtalya'nın Roma kentinde

bulunan tarikatın günümüzdeki resmi adı İtalyanca'da “Sovrano Militare Ordine Ospedaliero di San Giovanni di Gerusalemme di Rodi e di Malta” yani Kudüs, Rodos ve Maltalı St. Jean Egemen Askeri Misafirperver Tarikatı veya kısaca Malta Tarikatıdır.

Her zaman Vatikan'i görebilsinler diye Roma'nin tepelerinden birinde Vatikan’a bakan bir bahçe verilmiştir. Geceleri bu bahçenin kapıi deliğinden muhteşem San Pietro kilisesinin kubbesi merakli ziyaretcilerce de oradaki polis izniyle görülebilmektedir.

Bu tarikatın paraları, tarikata üye olanlar kendi servetlerini koymuştur. Varisleri olmayan zengin dini bütün Hristiyanlar mal varlıklarını Malta şövalyelerine bağışlamışlardır. Papa ve krallıklar tarafından verilen arazilar bunlar tarafından işletilmiştir. Kendi ticari filolarını kurmuşlardır. Bu zenginlik ve bu kuvvet tarikata arazilari az olsa bile çok büyük güç sağlamıştır.

Bugün bile Malta Şövalyeleri dünyanın heryerinde tıbbi hizmetlerin alt yapısını kurarlar ve işletirler. Denizcilik ticari filosu işletirler. Hatta devam eden sır faaliyetleri de bulunmaktadır. Merkezleri Roma’da olan toprakları olmayan bir devlettir. Toprakları manastır ve bahçelerden ibarettir. Ekonomik güçleri, organizasyon güçleri dünyada birçok devlet ile karşılaştırılmayacak kadar kuvvetlidir.

Dünyanın en güçlü pasaportu olduğu iddia edilen Malta Askeri Egemen Misafirperver Tarikatı (Sovereign Military Order of Malta) ya da kısa adıyla Malta Tarikatı pasaportu dünyanın en güçlü ve en zor alınan pasaportudur ve sınırlı sayıda kişide bulunmaktadır (3 Kişi). Pasaport sadece, Tarikatın “Usta”sı, “Yardımcı Ustas”sı ve “Şansölye”sinde mevcut. Pasaportu beş yıllık vade ile elinde bulunduran 12 kişi daha mevcut. Birleşmiş Milletler’de gözlemci ünvanıyla yer alan ve doğrudan Katolik Kilisesi’ne bağlı olan Malta Tarikatı, ünlü Hospitaler Şövalyelerinin bugün aldığı isim.

6.10. Sion Tarikatı

Bin yıldan eski bir tarikatdır. 1099 yılında Kudüs fethedildikten sonra Fransız Kralı Godefroi de Brouillon tarafında kuruldu. İddiaya göre Kral, İsa zamanın çok gizli bir sırrına sahipti. Öldükten sonra sırrı kaybolacak endişesiyle gizli Sion Kardeşlik tarikatını kurdu. Sır, Süleyman Mabedi'nin bulunduğu yerin üstüne inşa edilmiş Herod Tapınağı'nın yıkıntıları altına gömülü gizli belgeler ile ilgiliydi. Tarikat, belgeleri yıkıntılar arasından kurtarmak için askeri bir kuvvet oluşturdu. Süleyman Mabed'in Yoksul Şövalyeleri, Tapınak Şöavalyeleri ismiyle bilinir. Tapınak Şövalyeleri'nin amacı hacıları koruma kisvesi altında tapınağın altındaki belgeleri ele geçirmekti. Maaş almadıkları ve fakirlik yemini yemini ettikleri halde, ŞövalyelerKral II. Baldwin'den barınacak yer ve tapınağın altındaki ahırlarda kalmak için izin istemişlerdi. Şövalyeler yaklaşık on yıl yıkıntılar arasında ve büyük bir gizlilik altında yaşamışlardı. Şövalyeler aradıklarını bulmuş olmalılar, çok hızlı döndüler ve ünleri bir gecede artmıştı. Şövalyeler'in Vatikan'a şantaj yapıp yapmadığı; kilisenin onlara sus payı verip vermediğini kimse bilmiyor, ama Papa II. Innocent Tapınak Şövalyelerine sınırsız güç veren bir Papalık bildirgesi yayınlamış, gerek dini, gerekse siyasi anlamda tüm krallardan ve psikopozlardan bağımsız özerk bir ordu. Çok sayıda ülkede mülk edinmişler. İflas eden soylulara krdi sağlayıp, karşılığında faiz alarak modern bankacılığı kurmuşlar; güçlerine güç katmışlardı. 13 Ekim 1307 Cuma günü Tapınak Şövalyeleri yok edimek üzere düğmeye basıldı. Tüm yok etme baskısına rağmen Şövalyelerin güçlü ittifakları vardı. Çoğu Vatikan'ın temizlik operasyonundan kurtulmayı başardı. Belgelerden oluşan hazine kaçırıldı ve gizlendi. Belgeler nerede? Diğer bir deyişle Kutsal kase nerede? Eşit kollu kırmız haçlar işlenmiş beyaz tunikli Tapınak Şövalyeleri resimlerini herkes görmüştür. Aslında Tapınakçılar'ın haçı kol uçlarında biraz genişliyordu ama yine de eşit uzunluktaydılar. Bu sembol gerçek haç ile çelişmektedir.

Kutsal Kase; Son Akşam Yemeği'nde İsa'nın içmek için kullandığı ve Arimatea'lı Yusuf'un çarmıha gerilen İsan'nın kanını doldurduğu kadeh olduğu iddia ediliyor. Kasenin aslında kase değil; güçlü mecazi bir anlatımı olduğunu iddia da edilmektedir; dikenli taç, çarmıhta kullanılan haçın bir parçası, Titulus, ama öyle olmadığına inanlar da var.

Kudüs'ten Avrupa'ya geldiğinden beri Kase'nin altı kez yer değiştirdiği, Leonardo yaşarken Kase'nin nerede olduğunu biliyordu. Saklandığı yer bugüne kadar değişmemiştir. İpuçları Leonardo'nun eserlerinde mi gizli? Kayalıklar Bakiresi'ndeki dağlık arka planın İskocya'daki mağaralarla dolu dağların topografyasıyla uyuştuğu iddia ediliyor. Kimileri ise Son Akşam Yemeği'ndeki havarilerin şüpheli oturuş düzenin bir çeşit şifre olduğu konusunda ısrar ediyor. Sırlara herkes bayılır. Beş yapraklı gül, tarikatın Kutsal Kase için kullandığı semboldür. Tarikat sembollerinde gül ve Kase aynı anlam gelmektedir. Aradığını bulamazsan, dertlenme aramaya devam et, o seni bulacaktır. Dünyada hızlı büyüyen, mali açıdan güvenilir tarikatlar kendi değerlerini diğerlerine fark ettirmeden yaymak amacıyla organizasyonlar oluşturmaktadırlar. Bu tür organizasyonlar çok hızlı büyüdüğünde, ünlerini lekeyecek sapkın ruhları da kendi elleri ile yeşertir ve büyütürler.

6.11. Opus Dei tarikatı

Opus Dei tarikatı Katolik kilisesi içinde en gizemli ve en tartışmalı olan yapılanmadır. Opus Dei ve benzeri tarikatların dine bakış açısı ile toplumsal hayatta nasıl karşımıza çıktığı ve kritik noktalarda söz sahibi olmada nasıl katkı verdikleri çok iyi irdelenmelidir.

Opus Dei, 2 Ekim 1928'de Madrid'te sıradan bir papaz olan Jose Maria Escriva de Balaguery Albas tarafından kurulmuştur. Tam adı " Sociedad de la Santa Cruz de Opus Dei" dir. Latince "Tanrının işi" manasındadır. 1950 yılında papalık tarafından resmen onaylanmıştır. Papalık, güçlü anti-komünist misyonu nedeniyle açık destek verdiği "Opus Dei"nin statüsünü 1982'de yükselterek, örgüt önderine, tarikat başkanlarına mahsus "piskopos" unvanını bahşetti. Katolikliğe sadık, laik, iş ve meslek sahiplerini bir araya getirerek Papa'ya Vatikan dışında destek olacak varlıklı ve iyi eğitim görmüş elit bir kadroyu oluşturmak amacı ile kurulan ama günümüzde Vatikan'da en etkili olan laik kurumdur. Gizli bir örgüt olan Opus Dei'nin tüm üyeleri meslek sahibi Katoliklerden oluşmakta, her ülkede örgütten sorumlu bir Kardinal bulunmaktadır.

İnanca göre kişinin Tanrı'ya ulaşması için ille de rahip olması gerekmemektedir. Kişi hukuk, mühendislik veya tıpla uğraşırken Tanrı'ya ulaşabileceği gibi, yaptığı işe Hıristiyanlık ruhunu getirirse çöp toplarken veya postayı teslim ederken de tanrıya ulaşabilir. Örgüt dışardan bakıldığında dini ideolojilerin dayanışma içinde hayata aktarıldığı bir topluluk olarak gözükmektedir. Laik dünyada Opus Dei, seçkin ve gizli bir topluluğa benzetilmektedir.

Opus Dei tarikatı üyelerinin uyması gereken kurallar yanında bir de her gün yapması gereken ibadetler vardır. Bunların içinde kalçalarına "cilice" denen çivili bir zinciri günde iki saat sıkıca bağlamalarını kapsayan uygulama da yer alıyor. Bu işlemi İsa'nın çilesini anlamak için yapmaktadırlar. Çile tüm Opus Dei üyelerinin günlük ruhani programlarının bir parçasıdır.

Evlenmeme ahdi yapan üyeler her gün okunan dualarla kendilerini kırbaçlama görevini de yerine getirmektedirler. Evli kadın üyeler için farklı basit günlük çileler verilmiştir. Kadınlar sadece erkeği memnun etme ve çocuk bakma gibi hizmet görevleriyle yükümlü tutulur, evli erkeklerse evin geçimini sağlama ve tamirat işlerinden sorumludur. Sosyal anlamda aşırı muhafazakar bir yapılanma söz konusudur. Tüm bu bilgiler ışığında, tarikatı bir üretim tesis olarak modellemek yanlış olmaz.

Opus Dei'den ayrılan üyelerin görüşlerine göre, tarikat üyeleri her şeyden önce dış dünyayla ilişkilerinin tamamen azaltıldığı, üyelerin Opus Dei ve diğer otoritelere karşı mutlak bir boyun eğmeye zorlanıldığı belirtilmektedir. Opus Dei, dini suistimal etmekle ve birçok alanda insan haklarını ihlal etmekle eleştirilmektedir. Onbinlerce mutlu Opus Dei üyesi bu iddiaları çürütmeye çalışırken, diğer bir kesim ise kurumu kontrol ve gücü elinde tutan bir insan icadı olarak tanımlıyor. Tarikat dünya siyasetini tıpkı bir ahtapot gibi sardığı; hatta ABD'de kürtaj, eşcinsel evlilikleri ve kök hücre çalışmaları konusunda yönetimin muhafazakar tutum göstermesinin ardında Opus Dei' nin yattığı vurgulanıyor.

Dünyanın en saygın meslek gruplarından birçoğu bu tarikata üye gözüküyor; işadamları, doktorlar, gazeteciler, yazarlar, avukatlar, mimarlar vb. Dünya siyasetini böylesine sarmış bir

örgütün başı kim, bu insanları kim yönlendiriyor? Opus Dei üyelerine göre Papa'nın kimliği, kilise'nin de, Papalık makamı'nın da üstündedir. Papa, Tanrı-Krallığı'nın kutsal önderidir. Böylesine yüce bir mertebeye erişebilen kişi de elbette olağanüstü bir kişidir. Bu nedenle Opus Dei, böylesine olağanüstü bir kişi tarafından temsil edilen Vatikan Devleti'ni yüceltir.

6.12. İlluminati: Aydınlanmışlar

Hareket 1 Mayıs 1776 yılında Yukarı Bavyera, Ingolstadt Üniversitesi kilise hukuku profesörü olan filozof Adam Weishaupt tarafından beş kişiyle kuruldu. Aydınlanma Çağı'nın bir kolu olarak özgür düşünceyi temel edinmiş üyelerden oluşan topluluk masonluğu model aldı. İlluminati üyeleri gizli bir yemin ettiler ve üstlerine itaat edeceklerine dair ant içtiler. Üyeler her biri farklı derecelere sahip olmak üzere üç ana sınıfa ayrıldı ve pek çok İlluminati grubu var olan Masonik loca üyeliklerini iptal etti.

Dünyadaki birçok siyasi, askeri ve ekonomik olayın sorumlusu oarak İlluminati organizasyonu gösterilir. Komplo teorisyenlerine göre birçok ABD Başkanı, bu örgüte doğrudan veya dolaylı olarak hizmet etmektedir. Ayrıca çocuk çizgi filmlerinde, başta şov programları olmak üzere tüm görsel meya ortamında, gizli bilinç altı mesajlarıyla beyin yıkama gerçekleştirildiği iddia edilmektedir. 1797 ile 1798 yılları arasında yayınlanan Augustin Barruel'in “Memoirs Illustrating the History of Jacobinism” ve John Robison'un “Proofs of a Conspiracy” kitaplarında illuminatinin başarısının sırrrı ve Fransız İhtilali'nin mimarları hakkında komplo teorileri ileri sürülmüştür.

Üçgen ve tek göz işaretinden olan sembollerin mesaj olarak üretilen değerlerinde yer aldığı iddia edilir. Baphomet adı verilen sembol, tapınak şövalyelerinin kullandıkları şeytânî bir semboldür. Baphomet, aynı zamanda eski pagan bereket tanrısıdır. Baphomet'in sağ eliyle aldığı negatif ve kötü enerjiyi, sol eliyle yeryüzüne ulaştırdığı tasvir edilmektedir. Lan Wilson, "The Shroud of Turin" adlı eserinde de şöyle der: "Korkunç yüzü ve dağınık sakalları olan bir cin şeklinde tarif edildiğine bakılırsa, bu putun Asmodeus'u (tapınağın yapımında Süleyman'a yardım eden koruyucu cin) temsil ettiği söylenebilir. Rennes Le Chateau'da bulunan köy kilisesinin kapısında da Asmodeus'un bir heykeli mevcuttur." Ve İlluminati bu sembolü insanları korkutmak için kullandığı iddia edilmektedir.

Alman sosyolog Max Weber`e (1864-1920) göre piyasada oluşan değişimler, kapitalizmin belirleyici bir özelliğidir. Kapitalist girişimler, faaliyetlerin aksine üretimi rasyonelleştirmiştir (akılcı, mantığa dayanan), bu da verimlilik ve üretkenliğin en üst seviyeye çıkarılması isteğidir. Weber, henüz kapitalist ekonomiye geçilmediği zamandaki çalışanların, loncadaki usta ile çırak gibi, kişisel ilişkilere dayanan çalışmayı anladıklarını söyler. Weber, *Protestan Ahlakı ve Kapitalizm Ruhu* (1904-1905) isimli kitabında kapitalizmin, geleneksel ekonomik hareketleri nasıl değiştirdiğinin izini arar. Kapitalist değişimi önleyen geleneksel kısıtlamaların nasıl ortadan kaldırılması üzerine çalışmalar yapmıştır. Ücretli işçilerin emeğini satabilmesi, teknolojinin rasyonel ilkelere dayanan bir üretim organizasyonunu sağlayabilmesi için desteklenmesi, işçilerin ev ve işyeri arasındaki hayatının kamusal ve özel

yaşam olarak ayrımının net olarak belirlenmesi sayılabilir. Bu yüzden Weber kapitalizmi, Marx`ın aksine kökeninin, politik ve kültürel dünyada ortaya çıkan yeni girişimcilik ruhunun yükselmesinde yattığını iddia eder. Protestan Ahlakı`nda, bu ruhun doğuşunun da Protestanlığın, özellikle Kalvinizmin yükselişiyle ilgili olduğunu söyler. Weber'e göre, ilerlemiş iş ortaklıkları, kamu kredisi ve modern dünya bürokrasisi kapitalizmle yakından ilişkilidir. Weber kapitalizmdeki rasyonelleşmiş (planlı, ölçülü) eğilimler ve kültürel değerlerin kurumlar için potansiyel bir tehdit oluşturduğunu ve insan özgürlüğünü bir demir kafes içine sıkıştırabileceğini iddia eder.

Kalvinizmin Beş Noktası olarak bilinen temel görüşler Hollanda kilisesi tarafından Calvin'in eserleri ve vaazları baz alınarak oluşturulmuştur. Bu beş nokta şöyle sıralanır:

- Mutlak yozlaşma ve mutlak yetersizlik: Kurtuluşa ermek için imanlı olmak yetmez, insanlara verilen iman tanrı tarafından lütfedilmiştir.
- Koşulsuz seçim ve çifte kader: Dünya yaratılmadan önce bazı kişiler kurtuluş için seçilmiştir.
- Kişisel kurtuluş veya sınırlı kefaret: İsa bütün insanlığı kurtarmak için değil de sadece seçilmişleri kurtarmak için kendini feda etmiştir.
- Kutsal Ruh'un etkin çağrısı veya karşı konulmaz lütuf: Yaradan insanlara iki tür çağrı yapmıştır. Birincisi dış çağrı olup reddedilebilir bir çağrıdır, ikincisi ise iç çağrı olup yalnızca seçilmişlere yapılmıştır ve reddedilemez niteliktedir.
- Azizlerin sebatı: İsa'nın uğurlarına kendisini feda ettiği seçilmiş kimseler Ruh-ül Kudüs tarafından imanla donatılmıştır ve ruhları kurtulmuştur.

İllüminati organizasyonu analiz edildiğinde bakış özelliği, seçilmişi fark etmek; onun seçilmiş olduğunu test etme, onu kormak ve yönlendirmek olduğu görülmektedir. Kapitalizmin ana kuramı olan para ve parayı yöneten organizasyonlar, dünyanın her yerinde, parasal oyunlar oynamaktadır. Tarikatın temel felsefesi, yaradılış özelliği gereği, belirlenmiş insanlar (seçilmişler) belirli amaçlar için dünyaya gelmeye devam etmektedir. Bu insanlar kendini göstermeye başladığında, etrafı sarılmalı ve başarısı için ona her türlü destek verilmelidir. Seçilmişin oynayacağı oyunların stratejik olarak planlandığı, ihtiyaç duyacağı insan gücünün önceden hazırlandığı görülmektedir. Buradaki amaç, yaradılış inancına göre seçilmiş ayrıcalıklı doğmuştur. Belirli bir amaç ve görev tanımında gelmiştir. Ona biat edilmelidir. Seçilmişin sahip olduğu yetenekler ve kendisine bahşedilmiş güçleri ispat edilmelidir.

6.13. İsviçre

Şövalye tutuklamalarının çoğu Fransa ve İngiltere'deydi. Avrupa'nın diğer yerlerinde çok daha küçük bedeller ödediler. Çoğu ülke şövalyeleri cezalandırmada son derece gönülsüz davrandı. Kilisenin gücüne bağlı olarak bölgeden bölgeye değişikler de oldu. Şövalyeleri yargılayanlar ise pek nadiren suçlu buldu. Almanya Bavyera'da tam teşkilatlı bir tapınak şövalyesi birliğini yargılandı ve suçsuz bulundu. Bu kimse için çok sürpriz değildi. Eğer suçlu bulunursalar intikam alacaklardı. Serbest kalan yüzlerce belki de binlerce şövalyenin belkide pek azı kayıtlıdır. Bazıları emekli oldu ya da başka birliklere katıldı. Şövalyelerin yaptığı şehirler ve kasabaların yüzlerce yıl Araplardan koruduğu Portekiz'de ise basitçe isimlerini değiştirdiler. Tapınak şövalyeleri Hristiyan şövalyeleri oldu. Tarikat dağıldıktan sonra Portekizliler Hristiyan şövalye olarak devam etmek istediler ve tüm şövalyeler oradaydı.

Saldırının en şiddetli geldiği Fransa'da bile pek çok şövalye toplu tutuklamalardan kaçabildi. Göreli olarak çok az sayıda şövalye yakalandı ve hapsedildi. Çoğu kaçtı. Yüksek rütbeli şövalyelerin en çok bulunduğu ülke olan Fransa'da üç binin yalnızca 620'si yakalanabildi. Peki ama gerisi nereye gittiler? **Tapınak hazinesinin yanlarında götürdüler mi? En muhtemel açıklamaya göre yavaş ama emin bir şekilde Fransa'nın doğusuna, bu bölgedeki dağlara çekildiler. 1300'lü yıllarda bu bölgede yalnızca köylü ve çoban gruplar vardı ve dağınık halde yaşıyorlardı.** Fransa'dan çıkan ticaret yollarının çoğu doğrudan Alplerden, İsviçre dediğimiz bölgeden geçiyordu. Şövalyeler bu bölgeye son derece hakimdiler. Buraya yüzyıldan uzun süredir çok iyi kullanıyorlardı. Neredeyse aşılamazdı, az sayıda izole topluluk ve pek çok saklanma noktası ile normal ordular asla giremeyeceği bir yerdi. Şövalye hazinelerinin geriye kalanın saklanması için buradan daha iyi bir bölge olamazdı. Şövalyelerin hazineleri ile birlikte Alplere kaçtıklarına ilişkin herhangibir kanıt olmamak ile birlikte bölgedeki köylülerin tapınak şövalyelerinin gözden düşmesi ile eş zamanlı olarak dönüşüme uğraması ilginçtir. **Şövalyelerin en son liderleri olan Jacques de Molay'in Fransa'da yakılması ile hemen hemen aynı dönemde bugünkü İsviçre'nin üç küçük kasabası birleşerek dere beylerine karşı savaş ilan ediyorlar. Avusturya dükü 1. Leopold, Gothard geçidini İtalya'ya giden bir kısa yol olarak kullanmak ister. Bölgeyi kontrol altına almak için 5.000 ağır silahlı asker gönderir. Onları bir tuzak beklemektedir. 1.500 kadar köylü yolu kesip yukarıdan saldırır ve çok üstün bir gücü yıkıma uğratır. Bir anda Avrupa'nın en korkulan savaşçılar oldular.** Bu olaydan önce çiftçilerden başka bir şey olduklarına dair en ufak bir işaret yok. İsviçrelilerin o ana kadar bir askeri tecrübesi yok. Yine de köylüler dağlık arazi ile ilgili bilgilerini kendi yararlarına kullandı. Kimileri başka bir gizli silahları daha olduğunu söyler. O dönemden kalan silahlı beyaz şövalyelerin gelip savaşlarında onlara yardım ettiğini anlatan halk efsaneleri bulunuyor. Onlar tapınak şövalyelerinden geriye kalanlar olabilir mi? Eğer öyleyse İsviçre şövalyelerin hem askeri yetenekleri hemde ticari zekaları için en uygun yer olduğunu kanıtlıyor olabilir. Oldukça ilkel insanların bir anda kendilerini savaş görmüş askerlere dönüştürebileceklerini, ve topluluklarının bankacılık ve mühendislikle uğraşan gelişmiş bir topluma dönüştüğünü görüyoruz. Gerçekten bunda tesadüfe yer olamaz.

Tapınak şövalyeleri dünyanın ilk bankacıları kabul ediliyor. Belkide bu asla terk etmeyecekleri anlamına geliyordur. Şövalyeler ve onların torunları İsviçre bankacılık sistemini kurmuş olabilir mi? Bir şey kesin. İsviçreliler bunu kendileri asla söylemeyecek.

İsviçrelilere özel ve en başından beri olan şeylerden biri her zaman son derece gizli olmaları. İsviçre'deki bankacılık sistemi Batı dünyasındaki diğer bankacılık sistemine hiç benzemiyor. Onlar bugün geçmişte şövalyelerin olduğu kadar hastalık derecesinde bilinmezlerle dolular. İzler burada sona mı eriyor? Şövalyelerin hazinelerinin peşindeki çoğu insan öyle düşünmüyor.

Amsterdam 14. yüzyıldan itibaren ticaret sayesinde gelişmeye ve büyümeye başladı. 16. yüzyıldan itibaren Hollanda'da İspanyol İmparatorluğu'na karşı isyanlar baş göstermeye başladı. Sonraları iyice kızışan ayaklanmalar, "Seksen Yıl Savaşları" olarak da bilinen Hollanda İsyanı'na (1568-1648) dönüştü. 1578'de Amsterdam'ın da aykalanmalara dahil olmasıyla birlikte, buradaki tüm katolik kiliseler protestan hale getirildi. İspanya'dan tamamen kopuşun ardından ise Hollanda Cumhuriyeti gizlice ibadet etmek zorunda kalan katolikler hariç, farklı dinlere olan toleranslı tavrıyla tanındı. Bu sayede İspanyol ve Portekizli Yahudiler, hala İspanya kontrolünde olan ülkelerden gelen mülteciler ve Fransa'dan gelen protestanlar için güvenli bir yer halini aldı.

6.14. Fransız Devrimi

Tapınakçılar'ın Büyük Üstadı Jacques de Molay 1314 yılında öldürüldükten sonra başta İngiltere ve Orta Avrupa olmak üzere birdenbire ortadan kaybolan Tapınak Şövalyeleri, son üstadlarının talimatıyla, inşa edilmekte olan kilise ve katedral şantiyelerine başvurup hiçbir loncaya bağlı bulunmayan duvarcı olduklarını beyan ederek işe alınmışlardı. Böylece Tapınak şövalyeleri hızlıca kayboldular ve 18. yüzyılda Mason olarak ortaya çıktılar.

Masonluğun kökleri ile ilgili öne sürülen konu ise, şövalye kökenli bir topluluk olması ile alakalıdır. 1314 yılında İskoçya'nın İngiltere'ye karşı kazandığı Bannockburn zaferinde Tapınak Şövalyeleri'nin kendi kıyafet ve kılıçları ile İskoç kralı Robert Bruce'un yanında savaştıkları, tüm tarih kitaplarında yerini almış bir gerçektir. Rosslyn Şapeli başta olmak üzere çok sayıda kilise ve kale Tapınak Şövalyeleri tarafından inşa edilmiştir.

Gizlenmeyi başaran Tapınak şövalyelerin Fransa Krallığı'na karşı intikam duygularıyla dolu olarak Avrupa genelinde örgütlenmeleri yavaş yavaş gizli hücreler halinde olmuştur. Gizlenenlerin üstün nitelikli eğitilmiş adamları, sivil ve askerî idarelerin köprü başlarını tutmaya başlar. Tapınak Şövalyelerine yapılmış olan haksızlık ve zulmün intikāmını Fransa Krallığı'ndan almağa yeminlidirler. O nihai intikam gününü büyük bir sabır ve hınçla beklerler. İntikam şu ya da bu hanedandan değil, bütün hanedanlardan ve Kilise'den alınacaktır. Nesilden nesile intikal eden, yeminle tahkim edilmiş olan amaçları olduğu iddia edilir.

Masonlar, ökümenik diyebileceğimiz ilk toplantılarını 1717 yılında İskoçya'da Saint Andrew'da yaparlar. Bu toplantıda Fransız Krallığı'ndan alınacak olan intikamın gerçekleştirilmesi için izlenmesi gerekli stratejiyi tespit etmek ve bir rapor hazırlamak üzere bir komisyon oluşturulur. Bu komisyon raporunu 1724 yılında aynı yerde toplanan Mason Konvansiyonu'na sunar. Bu konvansiyonda kabul edilen kurallar ve stratejiler hızla uygulamaya sokulur. Avrupa'nın her yerinde ve özellikle de Fransa'da pek çok Mason locası büyük bir gizlilik içinde faaliyete geçer. Artık amaç başta Fransa hanedanı olmak üzere bütün hanedanların hükümranlıklarına son vermek ve Kilise'nin gücünü kırmaktır.

Masonluğun Fransız devriminde büyük rolü olduğu, devrimin hemen arkasından kaleme alınan çeşitli kitaplarda dile getirildiği görülmektedir. Fransız Devriminin perde arkasında önemli bir rol oynayan kişilerin başında ise Comte Cagliostro geliyordu. Asıl adı Joseph Balsamo olan Sicilya doğumlu Cagliostro, Almanya'da hem klasik mason localarına hem de İllüminati locasına üye olmuştu. Görevi tüm Avrupa'yı dolaşarak radikal ve devrimci düşünceleri yaymaktı. Sonunda Fransa'ya giderek Jakobenlere katıldı. 1785 yılında patlak veren ünlü “Kraliçe Gerdanlığı” skandalının merkezinde Cagliostro vardı. Skandal, Kraliçe ile Kardinal arasında bir aşk macerası yaşandığı izlenimi vermek için düzenlenmiş bir komploydu ve halk arasında hem Kraliyet'in hem Kilise'nin itibarını büyük ölçüde zayıflattı. Fransız Devrimi sırasında iseNormanlar Paris'teki merkezi Jakoben güçlere karşı Federal Cumhuriyeti desteklemiştir.

Masonlar, Fransız devrimini hem kurmak istedikleri sosyal düzen için büyük bir aşama, hem de Tapınakçılar'a karşı yapılanların bir intikamı olarak görüyorlardı. Kışkırtılmış yığınlar

Bastille hapishanesine doğru yürüdü. İçindeki tutuklu sayısının az olduğu ve hiçbir stratejik önemi olmayan Bastille hapishanesinin bu denli büyük bir sembol haline getirilmesinin de bir anlamı vardı: Tapınakçılar'ın Büyük Üstadı Jacques de Molay 1314 yılında öldürülmeden önce uzun süre Bastille'de tutuklu kalmıştı!... Devrimle birlikte madem De Molay'ın intikamı alınıyordu, o halde öncelikle Bastille hedef alınmalıydı.

İhtilali gerçekleştirmek üzere herkesi toplayıp birleştiren ve yalnızca halkın iradesine dayanan, kralların ve ruhban sınıfının açgözlülüğünden korunmuş bir Cumhuriyet. 14 Temmuz 1789 günü patlak veren ihtilal on yıl sürer. Kral ve Kraliçe İdam edilir. Kilise'nin mallarına el konur. Kiliselerin önemli bir bölümü başka işlere tahsis edilir. “Hıristiyanlıktan Arındırma Yasası” kabul edilir. Bundan böyle Devlet artık laik olur. Bu strateji çerçevesinde takvim ve yılbaşı, Hıristiyan kökenli oldukları gerekçesiyle değiştirilir.

7. Kaynaklar

1- History Channel
2- Da Vinci Şifresi, Dan Brown, 5. Basım
3- Masonluğun Kökeni, Prof. Dr. Ahmed Yüksel ÖZEMRE , 17.01.2005
http://ozemre.com/masonluğun-kökeni.
4- İnternet Bilgi Kaynakları
5- http://tr.wikipedia.org/